

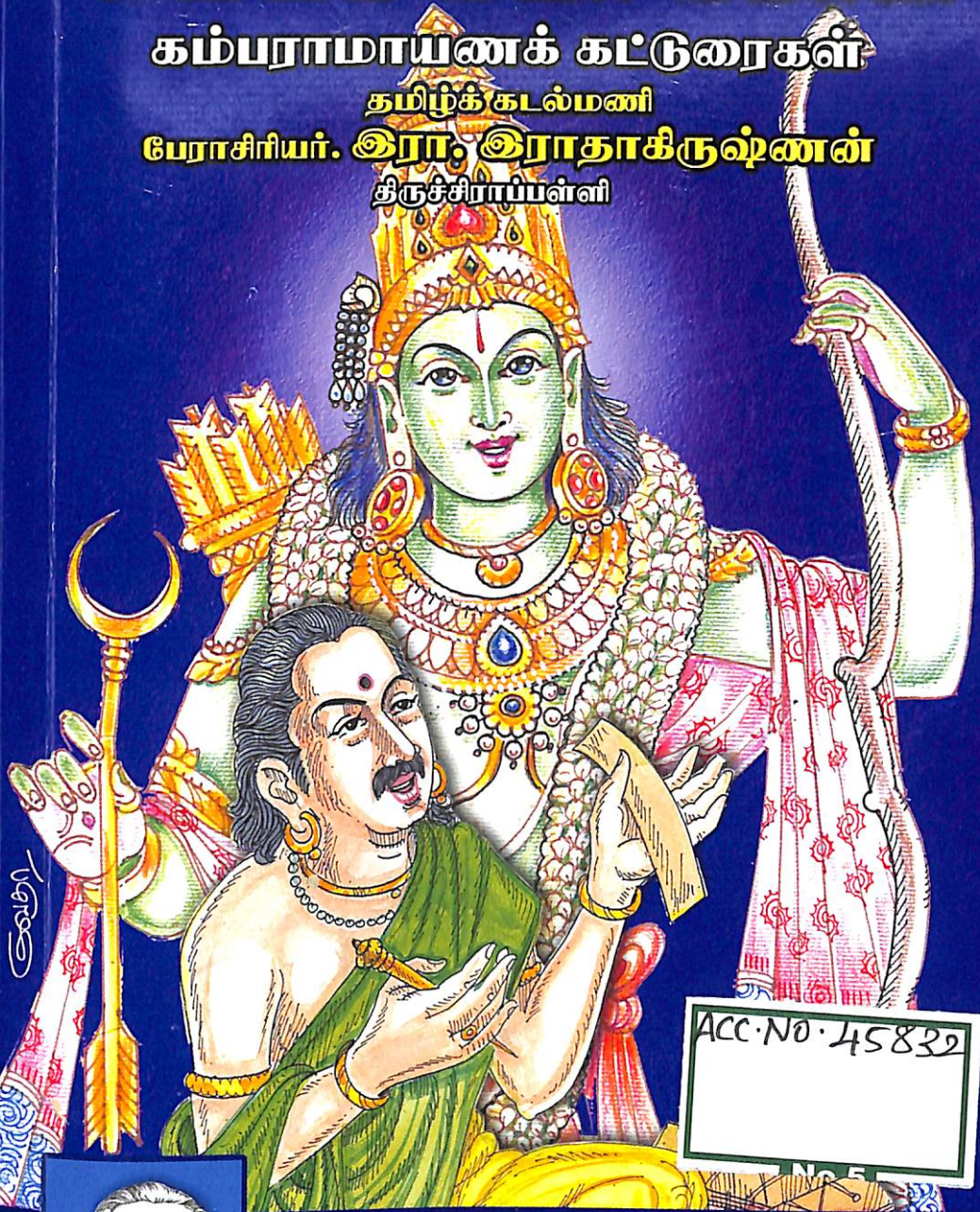
உள்ளி கவரி கரிபன்

கம்பராமாயணக் கட்டுரைகள்

தமிழ்க்கடல்மணி

பேராசிரியர். இரா. இராதாகிருஷ்ணன்

திருச்சிராப்பள்ளி

தொகுத்தவர்

முனைவர். இரா. மாதா

உள்ளம் கவர் கம்பன்

முனைவர் இரா.மாது

(தொகுப்பாசிரியர்)

திருச்சிராப்பள்ளி

புவனேஸ்வரி இராதாகிருஷ்ணன் பதிப்பகம்

26, மலையப்ப நகர்,

மல்லியம்பத்து அஞ்சல்

திருச்சிராப்பள்ளி-620 102

(9443921675 - 8825850737)

நூல் விபரக்குறிப்பு

- நூல் : உள்ளம்கவர்கம்பன்
- பொருள் : இலக்கியத் திறனாய்வு
- ஆசிரியர் : முனைவர் இரா.மாதா
(தொகுப்பாசிரியர்)
- உரிமை : இரா.இராதாகிருஷ்ணன்
• நினைவு அறக்கட்டளை
- முதற்பதிப்பு : ஜனவரி 2022
- தாள் : N.S.மேப் வித்தோ
(என்.எஸ்.மேப் வித்தோ)
- பக்கங்கள் : 200
- படிகள் : 1000
- எழுத்து : 12 புள்ளிகள்
- பதிப்பகம் : புவனேஸ்வரி இராதாகிருஷ்ணன் பதிப்பகம்
26, மலையப்ப நகர்,
மல்லியம்பத்து அஞ்சல்
திருச்சிராப்பள்ளி-620 102
(9443921675 - 8825850737)
- அச்சிட்டோர்: கார்யா பிரிண்ட் சொலூசன்ஸ்
சிவகாசி
- விலை : ரூ. 180

-iii-

பதிப்புரை

முனைவர் இரா.மாதா

திருச்சிராப்பள்ளி.

தமிழை அமுதவெள்ளமாய்த்துள்ளி ஓடச்செய்த பெருமைக்குரியவர்களுள் தலையாய சிறப்புப் பெற்றவர் திருச்சிராப்பள்ளித்தேசியக்கல்லூரியின் தமிழ்ப்பேராசிரியர்.

தமிழ்கடல்மணி இரா.இராதாகிருஷ்ணன் தம்மை அண்டியவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும்,

இலக்கியமேடைகளில் தென்றலாய்ப் புயலாய் வீசியும்,

அனைவரின் உள்ளங்கவர்ந்த மனித நேயப்பண்பாளர்.

எண்ணற்ற நன்மாணாக்கர்களை உருவாக்கிய ஆசான்.

பேசியபடியே வாழ்ந்த வாய்மையாளர்.

புலனழுக்கற்ற அந்தணாளர்.

பற்றற்றதுறவி உள்ளத்தர்.

அவர்தம் நூற்றாண்டு விழாவருகின்ற 2025

ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் தொடங்கவுள்ளது.

அதன்பொருட்டு அவர்வாழ்ந்த திருச்சிராப்பள்ளியில் அவர்பெயரில் அறக்கட்டளை ஒன்று நிறுவப்பெற்று, பதிவுசெய்யப்பெற்றுள்ளது.

கன்னல்தமிழுக்கு அவர்பெயரால் இனிவருங் காலங்களில் தொடர்ந்து விழா நடத்திட ஏதுவாகப் பிறரிடத்துச்சென்று, நன்கொடையாகப் பொருள்தாருங்கள் என்று கேட்காமல், பேராசிரியரின் சொற்பொழிவுகளையும், அவருடைய நூல்கள் சிலவற்றையும் அவரெழுதிய கட்டுரைகளையும், அவரைக்குறித்து எழுதப்பெற்ற நூல்களையும் வெளியிடவுள்ளோம்.

அதன் ஒருபகுதியாகக் கம்பனில் தம்மை முழுவதுமாகக் கரைத்துக் கொண்ட பேராசிரியரின் கம்பராமாயணம் தொடர்பான பத்துக்கட்டுரைகள்

‘உள்ளங்கவர்கம்பன்’, என்ற பெயரிலமைந்த இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

‘கம்பன்கவி’, ‘மீனும்நீலமும்’, ‘தாயர்மூவர்’, ‘மலைக்குலமயில்’, ‘மயன்மகள்’, ‘அவ்வாசகம்’, ஆகிய ஆறுகட்டுரைகள் பேராசிரியரால் தீபாவளி மலர் மற்றும் பல்வேறு கம்பன் கழகமலர்களில் இடம்பெற்றவையாகும்.

‘உயர்நாயகன்’, என்னும் தலைப்பிலமைந்த கட்டுரைவாணொலியில் இடம்பெறுவதற்காக, ஆண், பெண் உரையாடல் பாணியில் இசைநுட்பத்தோடு, பேராசிரியராலேயே கம்பன்பாடல்களுக்கு இராகம், தாளம் அமைத்து எழுதப்பெற்றதாகும்.

‘கடவுள் வாழ்த்து’, ‘கம்பன்காட்டும் நாடும் நகரமும்’ ‘அவதாரத்தத்துவம்’, ‘தசரதன்’, எனும் தலைப்புகளிலான, கட்டுரைகள் அனைத்தும் பேராசிரியரின் பேச்சுப் பதிவினைக்கேட்டு, அப்படியே அவர்பேசுகின்ற பாணியில் எழுதப்பெற்றவை.

பேராசிரியரின் தலைமாணாக்கரும் உயிரிருக்கும் வரை ஆசிரியப்பிராணைப் போற்றி வாழ்ந்தவருமான நாவுக்கரசர், கலைமாமணி, முனைவர் சோ.சத்தியசீலன் அவர்கள் இன்று நம்மிடையே இல்லை. அவரின் உந்துதலே இச்செயல்கள் யாவற்றுக்கும் காரணம். அறநிலை அமைத்ததும், அதற்கு நிதி திரட்ட ஆலோசனை வழங்கியதும் எல்லாம் அவரே. அவர்தோன்றாத்துணையாய் இருந்து என்றும் எம்மை வழிநடத்துவார் என்பதில் உறுதியுடையவன் நான்.

உண்ணும்சோறும், பருகும்நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணனுக்கே என்று வாழ்ந்த நம்மாழ்வாரைப் போலவே அனைத்தும் இராதாகிருஷ்ணனுக்காகவே என்று வாழுகின்ற என்னருமைச் சகோதரர் கம்பவாரிதி இலங்கை ஜெயராஜ்

அவர்கள் ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியவேதியனின் திறத்தினை முன்னுரையில் வேதமாய் வடித்திருக்கிறார். அவருக்கு நன்றி சொல்ல நான்யார்? பேராசிரியர் மற்றும் அன்னை, திருமதி. புவனேஸ்வரி இராதாகிருஷ்ணனின் மனங்கனிந்த ஆசிகள் என்றும் அவருக்குண்டு.

இந்நூலோடு சேர்த்து மேலும் வெளியிடப்பெறவுள்ள மூன்று நூல்களையும் ஒருமுறைக்கு இருமுறை நன்கு பரிசோதித்துத் தேவையான இடங்களில் உரிய திருத்தங்களைத் தெரிவித்து, மெய்ப்பும் பார்த்துக் கொடுத்துச் செப்பம் செய்தநகைச்சுவை இமயம், பரந்து விரிந்திருக்கிற உலகில் வாழும் தமிழ்மக்களிடத்தே தமக்கென்று ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்திருக்கும் அருமை அண்ணன் திருவாரூர் இ.ரெ.சண்முகவடிவேல் அவர்களுக்கு நன்றியைத்தவிர வேறெதுவும் செய்யவியலாது கைகூப்பி நிற்கிறேன்.

இந்நூல் மட்டுமன்றி நூற்றாண்டினை ஒட்டி வெளியிடப்பெறும் பேராசிரியரின் அனைத்து நூல்களும் ஆக்கம் பெறமுழுதும் உறுதுணையாக நிற்கும் உயர்ந்த பண்பாளர், புவனகிரி, பாரதி மெட்ரிக் மேல்நிலைப்பள்ளியின் போற்றுதலுக்குரிய நிறுவனர். முனைவர் இரா.அன்பழகன் அவர்கள். பல ஆண்டுகளாக என்னுடைய தொல்லைகளை யெல்லாம் பொறுத்து இதனைத்திறம்பட வெளியிடத்துணைநிற்பவர். அவருக்கு என் சிரந்தாழ்ந்த வணக்கத்தையும் நன்றியையும் உரித்தாக்குகின்றேன்.

இதனை நல்லமுறையில் கணினி அச்சக்கோவை செய்துதவிய சிதம்பரம், ஆர்.கே.ஆப்செட் அச்சகத்தார்க்கும் அழகிய வடிவில் நூலாய் அச்சிட்ட சிவகாசி சூர்யா பிரிண்ட் சொலூசன்ஸுக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நூல்களுக்கான முன்பக்க அட்டைப்படங்களை வடிவமைத்துக்கொடுத்த ஓவியர்வேதா அவர்களுக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியறிதலை உரித்தாக்குகின்றேன்.

தம்முடைய குருநாதர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைத் 'தமிழ்க்கடல்மணி' என்னும் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்த திருச்சிப்புலவர், இலக்கியச்சுடர் இரா.இராமமூர்த்தி அவர்களின் திசைநோக்கித்தொழுது என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருச்சிராப்பள்ளி, தேசியக்கல்லூரியில் முதன்முதலாக முதுகலைத் தமிழ்ப்பாடப்பிரிவு தொடங்கப்பெற்ற ஆண்டில் அவரிடத்தில் நேரடியாகப்பயிலும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவரும் இன்று தமிழக மேடைகளில் தலைசிறந்த இடத்தினைப் பெற்றுத்திகழ்பவருமான கவிமாமணி பேராசிரியர் அப்துல்காதர் அவர்கள் தம்முடைய ஆசிரியப்பிராணைப்பற்றித் 'தமிழ்விரிகுடா' என்னும் தலைப்பில் எழுதியுள்ள நூலுக்காக என்னுடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இப்பணியில் எனக்குத்துணை நின்ற என்னுடைய இனிய நண்பர்கள் அன்னதானச்செம்மல் த.இரவீந்திரன், திருகல்கிராம், புலவர் ப.இராமதாசு மற்றும் முனைவர் ந.மாணிக்கம் ஆகியோர்க்கும் என்னுடைய நன்றி.

எச்செயல் செய்தாலும் அதில் தொய்வின்றி முன்னேற என்றும் துணையாய் நிற்கும் என்குடும்பத்தார்க்கும், சகோதர சகோதரிகளுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் என் மனங்கனிந்த நன்றி.

-vii-

கன்னித்தமிழ் வளர்க்கவும்; உரை குறுக நிமிர்கீர்த்தி
பெற்ற பேராசிரியரின் புகழினை என்றும் போற்றிடவும்
துணை நிற்க உங்கள் அனைவரையும் அழைக்கின்றேன்.

நன்றி,

-viii-

முன்னுரை

- இலங்கை ஜெயராஜ் -

உலகின் அதி உன்னதப் பேரொன்று,
இன்று எனக்குக் கிடைத்ததாய்த் தோன்றுகிறது
என்குருநாதர் 'கம்பகலாநிதி'
பேராசிரியர் அமரர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின்,
கட்டுரைகளைச் சேகரித்து நூலாய் வெளியிட நினைந்த,
அவரின் புதல்வர் மாது அவர்களும்,
நூலை வெளியிட துணைநிற்கும்
முனைவர் இரா.அன்பழகன் அவர்களும்,
இந்நூற்கான முன்னுரையை நான் எழுதவேண்டும் என,
அன்போடு கட்டளையிட்டபோது,
அக்கட்டளையை இப்பிறவியில் எனக்குக் கிடைத்த,
கிடைத்தற்கரிய ஒரு பேறாகவே கருதினேன்.

அந்த அறிவுக்கடலின் ஆழமறிந்து உரைக்க நீ யார்? என,
கேள்விகேட்டு மனம் தயங்கியது.
அதற்குப் புத்தியிலிருந்து இரண்டு பதில்கள் உதித்தன.
தன் ஆசிரியன், தன்னொடு கற்றோன்,
தன் மாணாக்கன், தகும் உரைகாரன் என்று,
இன்னோர் பாயிரம் இயம்புதல் கடனே! என உரைக்கும்,
மேற்குத்திர அடிப்படையில்,
ஆசிரியரின் நூற்குப் பாயிரம் செய்யும் உரிமை,
மாணவர்க்கு உண்டு என,
இலக்கணநூலார் அனுமதி தருவதால், நீ எழுதலாம்
இது புத்தி தந்த முதல்பதில்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதியாகிய,
 ஆண்டவனைக்கூட பேசாப்பொருளைப் பேசநான் துணிந்தேன்
 என, அவன் அடியவர்கள் அன்புரிமை பற்றி ஆய்ந்துரைக்க
 முனைந்துள்ளதால்,
 உன்னை ஆண்டவனின் கட்டுரைகளை நீயும் ஆயலாம்
 இது புத்தி சொன்ன இரண்டாவது பதில்
 இரண்டும் ஏற்புடைத்தாய் இருந்தமையால்,
 அகத்துள் என்மனமும், புத்தியும் வணங்கி நிற்க,
 புறத்தில் என் எழுதுகோலும் வளைந்து, வணங்கி,
 இம்முன்னுரையை எழுதத் தொடங்குகிறது.

நம்மரபுத் தமிழின் ஆழமும், பெருமையும் உணர்ந்து,
 உணர்த்திய,
 என்குருநாதரின் நூற்கு மரபு வழிநின்று,
 முன்னுரையை எழுதினால் என்ன? என்று தோன்றுகிறது.
 அவ்வெண்ணத்தைச் செயலாக்க முயல்கிறேன்.

முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நான்முகம்,
 புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை, பாயிரம் என்று சூத்திரம்
 அன்றைய பாயிரமே இன்றைய முன்னரையாம்!
 முன்னை, பாயிர இலக்கண அடிப்படையில்,
 ஒரு பாயிரத்தில் பதினொரு அங்கங்கள் இருக்கவேண்டும்
 என்பது நியதி .
 ஆக்கியோன் பெயர், வழி, எல்லை, நூற்பெயர்,
 யாப்பு, நுதலியபொருள், கேட்பார், பயன் எனும் இவ் எட்டோடு,
 காலம், களன், காரணம் எனும் மூன்றையும் சேர்த்து,
 பதினொரு விடயங்களையும் அடக்கியதாய்,
 பாயிரம் அமைதல் வேண்டும் என்பது மரபு,

-X-

அம்மரபு பற்றி மேற் பதினொரு விடயங்களையும்,
இம்முன்னுரையுள் கொணர முயல்கிறேன்.

ஆக்கியோன்பெயர்

இந்நூலாசிரியர் பெயர் பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன் என்பதாம்.

பெயரென்பது ஒருவரின் தோற்றத்தைக் குறிப்பது மட்டுமன்றாம்.

தோற்றத்தினூடு ஒருவர்தம் இயல்பையும்,
அப்பெயர் நுண்மையாய் உணர்த்தவே செய்கிறது.
அவ்வகையில் ஆக்கியோன் பெயரை உரைக்கும்
இப்பந்தியில், பேராசிரியரது இயல்புகளைக் குறிப்பதும்
பொருத்தமெனக் கருதி,
சில எழுதத் துணிகிறேன்.

வாலறிவு, நூலறிவு என அறிவின் வகை இரண்டாம்
நூலறிவு பலர்க்கும் வாய்க்கும்.
வாலறிவு ஒருசிலர்க்கே வாய்க்கும் வரமாம்.
அவ்வறிவு ஆன்ம முதிர்ச்சியால் நிகழ்வது.
இந்நூலாசிரியரான எனது குருநாதர்,
கிடைத்தற்கரிய வாலறிவு வாய்க்கப்பெற்றவர்.
வாலறிவு வாய்க்கப்பெற்றார்க்கும் நூலறிவு அவசியமாம்.
மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு
அதிநுட்பம் யாவுள முன்னிற்பவை என,
வள்ளுவக்கடவுளார் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார்.
இக்குறளில் வரும் மதிநுட்பம் எனும் தொடர்,
வாலறிவினையே குறிப்பதாய் பரிமேலழகர் உரை
செய்கிறார்.

-xi-

இக்குறளில் வாலறிவு, நூலறிவு இரண்டினதும் அவசியம் உரைக்கப்படுகிறது.

அங்ஙனமாயின், இவ்விரண்டினுள் எது முதன்மைபெறும் எனும் வினாப் பிறக்கும்.

மதிநுட்பத்தை முன்னுரைத்து வாலறிவின் அருமையை வள்ளுவர் உணர்த்துவதாய், பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டுவது அறிவோர்தம் புத்திக் கிடைத்த அருவிருந்தாம்.

இந்நூல் ஆசிரியர் அரிதிலும் அரிதான வாலறிவும், பெரிதினும் பெரிதான நூலறிவும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர்.

அறிவின் கூர்மையை உணர்வில் பதிவாக்கி, வாழ்வும், வாக்கும் ஒன்றென வாழ்ந்தவர். அறிவை அன்பாக்கிப் பின் அருளாக்கியவர்.

அதனால் ஜாதி, மத பேதம் கடந்தவர்.

என் போன்ற சிறியர்க்கும் இரங்கி, இறங்கி, தன் சிந்தையில் இடம் தந்த செம்மல்.

உயிர்களை நேசிப்பதில் பாரதிக்கு நிகரான பார்ப்பனர்.

அரிய பெரிய விடயங்களைச் சிந்திக்கும் திறனும்,

சிந்தித்த அரிய நுண்பொருள்களை எல்லாம்,

சிதையாமல் வாக்கில் வரவைக்கும் வல்லமையும்

பொருந்தியவர்

கேளாரும் வாக்கில் வரவைக்கும் வல்லமையும்

பொருந்தியவர்

கேளாரும் வேட்ப மொழியும் வித்தகர்

கம்பனுக்குக் கிடைத்த கைவிளக்கு

தன் வித்தகத்தால் தமிழின் விரிந்த பரப்பையெல்லாம்.

மற்றோர்க்கு விளக்கம் செய்வித்த மாமனிதன்

பாரதியின் கனவை நிஜமாக்கி
 அடுத்தவேளை உணவுக்காய்க் கூட சேமிக்க நினையாது,
 எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகிய அறவாழி அந்தணர்,
 தமிழ்க்கடலுள் கால் நனைத்தே களிப்புறுவார் மத்தியில்,
 அடிவரை சென்று முத்துக்குளித்து அரியமுத்துக்களெடுத்து
 அனைவர்க்கும் தந்த வள்ளல்.
 இன்றுவரை கம்பமேடைகளில் பேச்சாளர் பலரால்
 உரைக்கப்படும்,
 அரிய நுண்பொருள்கள் பல,
 இம்மேதையின் மேதாவிலாசத்தின் மறுபதிப்புக்களேயாம்.
 அக்கருத்துக்களின் முகவரி அழித்து அதில் தம்முகம் பதிக்க
 பலர் முனையினும்,
 அவர்தம் முயற்சி வீணாகி வீழும்.
 இம்மேதையின் வித்தகவிலாசம் பொதிந்த
 நுண்கருத்துக்களை ஆரார் உரைக்கினும்,
 கற்றோர் இஃது ஆர் ஆர் (R.R) உரைத்தவை அன்றோ! என,
 இனம் கண்டு இன்புறுவர்.

♦♦♦♦♦

பண்பில் பெரியவர்,
 அன்பில் அரியவர்,
 உறவுக்குரியவர்,
 மொத்தத்தில்
 கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தன்மையர்.

♦♦♦♦♦

வழி

நம்தமிழினத்தில்,
 குடும்பங்களில் மட்டுமின்றி,
 அறிவுலகிலும்கூட பரம்பரை உரைக்கப்படுகிறது.
 குடும்பத்தில் பெற்றோர்தம் சாயலும், பண்பும்,
 பிள்ளைகளில் பதிந்துவிடுமாப் போல,
 அறிவுலகிலும் ஆசிரியர்களது அறிவுச்சாயல்,
 மாணவர்களது புத்தியில் பதிந்து விடுவதாலேயே,
 இம்மரபு உதித்தது போலும்.

அவ்வகையில் இந்நூலாசிரியரது கல்விவழி மிக மிக
 உயர்ந்தது.
 நான் அறிந்தவகையில் தலைமுறைகள் கடந்து,
 இன்றைய தமிழுலகு முழுவதும் விரிந்து கிடக்கும்,
 வீரியம் மிக்க வேர்கள் இரண்டாம்.
 தமிழகத்தில் பேரறிஞர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
 அவர்கள்
 ஈழத்தில் ஸ்ரீலங்கா ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்.
 இவ்விரு வேர்களில் விளைந்த விருட்சங்களே,
 ஏதோவகையில் இன்று உலகெங்கும் தமிழை நிழல் செய்து
 காக்கின்றன.
 பேரறிஞர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின்
 தலைமாணாக்கர்,
 'தமிழ்த்தாத்தா' என்று அழைக்கப்படும் உ.வே.
 சாமிநாதஐயர் அவர்கள்,
 உ.வே.சாமிநாதஐயர் அவர்களின் தலைமாணாக்கர்,
 'வாகீசகலாநிதி' என்றழைக்கப்படும் கி.வா. ஜகந்நாதஐயர்
 அவர்கள்.
 கி.வா.ஜகந்நாதஐயர் அவர்களின் தலைமாணாக்கர்,

இந்நூலாசிரியர் 'கம்பகலாநிதி'
பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்

ஐயரான இவரையும், ஐயர் என்றழைக்காமல் நான்
விட்டது, ஐாதி கடந்த அவர் மனநிலையை
கௌரவிக்கவேயாம்.
இந்நூலாசிரியரின் குருநாதர்களான மேற்சொன்ன
பெரியோர்கள்,
இலக்கியங்களுள் நுழைந்து தேடும் கூர்த்த நுண்ணறிவு
மிக்கவர்கள்.
தாம் கண்ட அரியபொருளை எல்லோர்க்கும் விளங்கும்
வண்ணம்.
கேட்பார் பிணிக்கும் தகையவாய் இனிதாய் உரைக்கவல்லவர்கள்.
இவர்தம் நூல்கள் அரியபெரிய இலக்கியங்கள்
பலவற்றிற்கு, திறவுகோலாய் அமைந்தன.
இப்பெரியோர் தம் நூல்களின் வழியே இந்நூலின்
வழியுமாம்.

எல்லை

ராமகாதையைக் கம்பன் தமிழில் செய்தான்.
அதனால் தமிழுலகின் விரிவெல்லையே,
கம்பனது இராமாயண காவியத்தின் விரிவெல்லையாய்
அமைந்தது.
வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழுலகம் என,
அன்றைய தமிழுலகின் எல்லைகளை,
தொல்காப்பியப் பாயிரம் உரைக்கும்
இது அன்றைய நிலையாம்

காலம்

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில்,
கால்பதித்து நிற்கும் இன்றைய நிலையில்,
முன் சொன்ன அவ்வெல்லை உலகளாவி விரிந்துவிட்டது.
விஞ்ஞான வளர்ச்சியாலான பயணச்சகம்,
போர், பொருளாதாரம் முதலியவற்றாலான
இடப்பெயர்வு,
போன்ற பலகாரணங்களால்,
இன்று தமிழினம் உலகெங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது,
ஆகவே, இன்றைய தமிழுலகின் எல்லையை,
உலகின் எல்லையாய் உரைப்பினும் தகுமாம்.
எனவே, இந்நூலின் எல்லையும்,
உலகளாவிய விரிவிற்கு உட்பட்டதாம்.

நுதலியபொருள்

இந்நூலில் வரும் கட்டுரைகள்,
கம்பராமாயணக் காவியப் பாக்களின் நுட்பத்தையும்,
பாத்திரப் பண்பின் நுட்பத்தையும் எடுத்தியம்ப வல்லன.
முதல்நூலைச் சிறப்பிக்கும் வண்ணம்,
ரசனைத் திறத்தோடு அமைந்து,
கம்பனது கைவண்ணத்தை,
இக்கட்டுரைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.
பேராசிரியர் நுண்மாணநுழைபுலம் மிக்கவர்.
ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காணும் வல்லமை பொருந்தியார்.
கம்பனுக்கு நிகரான கற்பனைத்திறம் உள்ளவர்.
பாக்களை ரசிக்கும் அவரின் பாணி தனித்துவமானது.
கம்பனே இங்ஙனம் நினைத்திருப்பானோ? என நாம்
வியக்கும் வண்ணம்.

அவர் பாக்களின் அடிகளை வைத்து,
 பொருளின் அடிவரைச் சென்று வித்தகம் செய்வார்.
 இந்நூலில்,
 'கம்பன்கவி', 'மீனும்நீலமும்', 'தாயர்மூவர்'.
 'மலைக்குலமயில்', 'மயன்மகள்', 'அவ்வாசகம்',
 'உயர்நாயகன்', 'கடவுள்வாழ்த்து', 'அவதாரத்தத்துவம்',
 'தசரதன்' எனும் தலைப்புக்களிலான,
 பேராசிரியரது பத்துக் கட்டுரைகள் பதிவாகியுள்ளன.
 இப்பத்தும் ரத்தினங்களாய் கொள்கின்றன.
 இனி, இக்கட்டுரைகள் பற்றிய சில கருத்துக்கள்.

கம்பன்கவி

இக்கட்டுரையில்,
 பாலகாண்டத்தின் நாட்டுப்படலத்தில் வரும்,
 சேல் உண்ட 'ஒண்கணாரின்' எனும் பாடல்,
 பேராசிரியரால் ரசனையோடு விரித்து உரைக்கப்படுகிறது.
 முதலில் கம்பனின் விரிந்த ரசனைத்திறத்தை எடுத்தியம்பும்
 பேராசிரியர்,
 முடிவில் கம்பனின் இவ்வர்ணனையுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும்,
 அற்புத நுட்பங்களை நாம் வியக்கும் வண்ணம் எடுத்துக்
 காட்டுகிறார்.
 கற்றோர்க்கு விருந்தாய் அமைவது இக்கட்டுரை.

மீனும்நீலமும்

இக்கட்டுரை,
 இலக்குவனின் கூற்றாய்வரும் ஒருபாடலில் அமைந்த,
 உவமையைக் கொண்டு,

-xvii-

சீதை, இலக்குவன் எனும் இரண்டு பாத்திரங்களின்,
 பண்புகளையும் எடுத்துக் காட்டுவது.
 உவமை என்பது,
 உண்மையை உணர்த்தும் பத்துப் பிரமாணங்களில்
 ஒன்றாம்.
 படிக்கையில் நமக்கு மிகச்சாதாரணமாய்த் தெரியும்
 இவ்வுவமை,
 எத்தனை உண்மைகளை எடுத்தியம்பி நிற்கிறது என,
 பேராசிரியர் விளக்கம்செய்ததும், அறிந்து வியக்கிறோம்
 நாம்.
 கம்பனதும் பேராசிரியரதும் நுண்ணறிவுத் திறன்களை,
 ஒருமித்து விளக்கம் செய்யும் கட்டுரை இது.

தாயர்மூவர்

இராமனது அன்னையர் மூவரின் பண்புநலன்களை,
 விளக்கம் செய்வதாய் இக்கட்டுரை அமைகிறது.
 பல அறிஞர்களால் கற்பனையாய்
 கற்போர் மயக்கமுற எடுத்துக் காட்டப்படும்.
 கன்னியாகல்கச் செய்தியின் தவறினை,
 தர்க்க நியாயங்களுடன் பேராசிரியர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.
 உதிர்ந்த பிண்டப்பகுதியையும் சுமித்திரைக்கு
 மீளவழங்கிய,
 தசரதனின் செயலுக்கான விளக்கத்தை பேராசிரியர் தர,
 நாம் மகிழ்ந்து போகிறோம்
 விரிந்த இக்கட்டுரை தாயர்மூவரை மட்டுமின்றி,
 மற்றைப் பாத்திரங்கள் சிலவற்றையும் நம்மனதில்
 பதிக்கின்றது.

-xviii-

மலைக்குமையிள்

வாலியின் மனைவியாகிய தாரையின்,
தகுதி உரைக்கும் கட்டுரை இது.
கம்பகாவியத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் மட்டுமே,
வந்து போகும் பாத்திரம் இது.
இன்னும் சொல்லப்போனால்,
அக்காண்டத்தினுள் அமைந்த பதினாறு படலங்களுள்
‘வாலிவதைப்படலம்’, ‘கிஷ்கிந்தைப்படலம்’ எனும்,
இருபடலங்களுக்குள் மாத்திரமே அமைந்த பாத்திரம் இது.
அச் சிறுபாத்திரத்துள் கம்பன் தன்கைவண்ணத்தால்
காட்டிய,
நுட்பவேலைகளை எல்லாம் அற்புதமாய் விவரிக்கிறார்
பேராசிரியர்.
காவியத்துள் அமைந்த அரசியல் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்ற,
இரு பெண்பாத்திரங்களுள் ஒருத்தியாய்,
தாரையை, பேராசிரியர் அற்புதமாய் விளக்கம் செய்கிறார்
இக்கட்டுரை, வாலிவதம் முழுவதையும் படித்த
திருப்தியைத் தருகிறது.

மயன்மகள்

‘தென்னிலங்கை அழகமர் மண்டோதரி’ என .
மணிவாசகரால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட,
இராவணின் மனைவியும், அசுர, தச்சன்மயனின்
மகளுமான
மண்டோதரியின் கற்புநலனை எடுத்துரைக்கும் கட்டுரை
இது
வீடணன், கும்பகர்ணன், இந்திரசித்தன் ஆகியோர்க்கு
முன்பாகவே,

-xix-

இராமனைப் பரம்பொருளாய் முதலில் இனம் கண்டவள்,
 மண்டோதரியே என, பேராசிரியர் நிரூபிப்பது,
 மற்றோர் காணா மறைபொருளாம்.
 போர்க்களத்தில் மாண்டு கிடக்கும் இராவணனை,
 கண்டு புலம்பும் மண்டோதரி,
 'தனி நின்று அழைத்து உயிர்த்த'
 இரகசியத்தைப் பேராசிரியர் விடுவிக்க,
 நம் நெஞ்சு விதிர்விதிர்த்துப் போகின்றது.

அவ்வாசகம்

அவ்வாசகம் எனும் கட்டுரை கம்பகுத்திரத்தில்,
 ஞாபகம் என்னும் திறத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாய்
 அமைவதோடு,
 அயோத்தியா காண்டத்தில் இடம்பெற்ற புதிருக்கான
 விடையைச்
 சுந்தரகாண்டத்தில் விடுவிப்பதாக் காட்டியுள்ள திறம்,
 பேராசிரியரின் ஆழ்ந்த புலமைக்குச் சான்றாம்.

உயர்நாயகன்

இக்கட்டுரை சற்று வேறுபட்டது.
 ஆண், பெண் எனும் இருபாத்திரங்களின் உரையாடலாய்
 அமையுமாய்ப் போல்,
 இக்கட்டுரையைப் பேராசிரியர் அமைந்துள்ளார்
 கட்டுரை அமைப்பில் முழுமையாய் வராத
 இத்தொடரினை,

பேராசிரியர் ஏதோ ஓர் இசை முயற்சிக்காய் ஆக்கியுள்ளார் என்பதனை,

பாடல்களுக்கு இராகம், தாளம் அமைத்த முறையால் நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

இராமனின் உயர்பண்பு நலன்களை எடுத்துரைக்கும் அரிய பாடல்களைத்

தேர்ந்தெடுத்து இத்தொடரில் தொகுத்துள்ளார் பேராசிரியர்.

பாத்திர உரையாடலினூடு.

அப்பாக்களின் சிறப்பும் இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

பாக்களின் பொதிந்துள்ள உணர்வினை விளக்கி,

அதனுடன் பொருந்தத்தக்க இராகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து,

பாடல்களுக்கு வழங்கியிருப்பதிலிருந்து

பேராசிரியரின் இசைஞானத்தினையும் நாம்

புரிந்துகொள்கிறோம்.

கடவுள்வாழ்த்து

இக்கட்டுரையில்,

கடவுள்வாழ்த்து, கம்பன் காட்டும் நாடும் நகரமும் எனும்,

இரு உபதலைப்புகளுக்குள்,

சிலபாடல்களின் நுண்பொருள்களைப் பேராசிரியர் விளக்கம் செய்கிறார்.

இக்கட்டுரையில் 'சேஷுண்டலுண்கணாரின்' எனும் பாடல் நயம், மீள உரைக்கப்படுகிறது.

எனினும் முன் உரைக்கப்படாத ஒரு சில புதிய

கருத்துக்களும் அங்கு பதிவாகியுள்ளன.

சில வருணனைப்பாடல்களின் நுட்பம் உரைக்கும்

கட்டுரை இது.

அவதாரத்தத்துவம்

இராமனை அவதார புருஷனாய்க் காட்டும் இக்கட்டுரை,
 இராவணவதமாகிய அவதார நோக்கத்தை
 நிறைவேற்றுவதற்காக,
 இராமனும் சீதையும் வேண்டுமென்றே செய்த தவறுகளை
 எடுத்தியம்பி நிற்கிறது.
 இக்கட்டுரையிலும் நுட்பங்கள் பல பொதிந்துள்ளன.

தசரதன்

தசரதனது பெருமையை உரைக்கும் இக்கட்டுரையில்,
 பழைய சங்கப்பாடல் ஒன்றோடு ஒப்பிட்டு,
 பொருத்தப்பாடு காட்டி உவகை தருகிறார் பேராசிரியர்.
 அவதார புருஷராகிய இராமனைப் பெற்றெடுத்து
 பெருமன்னனாகிய தசரதனது பெருமை,
 இக்கட்டுரையில் பேராசிரியரால் நுண்மையாய்
 விரிந்துரைக்கப்படுகிறது.
 மேற்சொன்ன கட்டுரைகளின் பொருட்திறனே,
 இந்நூல் கொண்ட நுதலியபொருட்களாம்.

நூற்பெயர், யாப்பு, கீகடீபார், பயன், காலம், களன், காரணம்

இந்நூலின் பெயர்	- 'உள்ளங்கவர்கம்பன்' என்பதாகும்.
இந்நூலின் யாப்பு	- யாப்பினை, தொகை, வகை, விரி என, நன்னூல் மூன்றாய் உரைக்கும் அவற்றுள் இந்நூல், விரி என்னும் யாப்பு வகையினுள் அடங்குவதாம்.

இந்நூலைக் கேட்போர்- பேராசிரியரின் எளிய எழுத்து நடையால், கம்பனுள் புகநினைக்கும் புதிய மாணாக்கர்க்கும், பேராசிரியர்தம் ஆழ்ந்த நுண்கருத்துக்களால், கம்பனுள் ஏலவே நுழைந்து திளைத்து இன்புற்றோர்க்கும், இக்கட்டுரைகள் பயன் செய்ய வல்லன. இவர் அனைவரும் இந்நூல்கேட்கும் தகுதியுடையோராம்.

இந்நூலின் பயன் - நுண்மை மிக்க கம்பகூத்திரங்களுள் எளிமையாய் நுழையும் ஆற்றலும், அவற்றுள் ஆட்சி பெறுந்திறனும், கவிதா சாகரத்துள் நுழைந்து ருசிக்கும் இயல்பும் ஒருங்கே பெறுவது இந்நூற் பயனாம்.

இந்நூலின் காலம் - கி.பி.2022 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் (பூர்வீக ஆண்டு மாதம்) வெளியிடப்படுகிறது. இதுவே இந்நூல் வெளியிடப்படும் காலமாம்.

இந்நூல் வெளிவரும் களன்

- பேராசிரியர் வாழ்ந்த திருச்சிராப்பள்ளியில் அவர் பெயரில் அமைந்துள்ள அறக்கட்டளைத் துவக்க விழாமேடையே, இந்நூல் வெளியிடப்படும் களமாம்.

இந்நூல் வெளிவரக்காரணம்

- 2025 வரவிருக்கும் அவரது நூற்றாண்டைக் கொண்டாடும் விதமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள

-xxiii-

அறக்கட்டளையின் நிதிக்காகவும்.
 கம்ப ரசிகர்கள் பேராசிரியரின்
 கட்டுரை நூல்கள் ஏதும், இதுவரை
 வெளி வரவில்லையே என ஏங்கிக்
 கேட்டமையும், கம்பகாவியச்
 சிறப்பை வெளிப்படுத்தும்
 ஆர்வமுமே, இந்நூல்
 வெளியிடப்படுதற்கான
 காரணங்களாம்.

♦♦♦♦♦

முடிவுரை :

எட்டா உயரத்தில் இருப்பது
 தெரிந்தும். குழந்தை, தான் விரும்பும்
 பண்டத்தை எடுக்க முயலுமாற்
 போலும், கடலின் ஆழத்தை நரி
 தன்வாலால் அளந்து கணிக்க
 விரும்புமாற்போலும், ஓதற்கரிய
 இறையை அடியார் ஓத
 நினையுமாற்போலும், ஆசை
 அறியாமை அன்பு என்பவை மீதுர.
 இம்முன்னுரையை எழுத
 முயன்றிருக்கிறேன். இம்முயற்சியில்
 குற்றம் வருமாயின் சான்றோர், தம்
 சகிப்புத்தன்மையாலும், நூலின்
 பெருமையாலும் அதை குணமாய்க்
 கொள்வர் என்பதறிந்து, அச்சமின்றி
 அவர்முன் இம் முன்னுரையைப்
 படைக்கிறேன்.

‘இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை’.

பொருளடக்கம்

1. கம்பன்கவி	...	1
2. மீனும் நீலமும்	...	9
3. தாயார் மூவர்	...	17
4. மலைக்குல மயில்	...	53
5. மயன் மகள்	...	77
6. அவ்வாசகம்	...	101
7. உயர்நாயகன்	...	108
8. கடவுள் வாழ்த்து	...	136
9. அவதார தத்துவம்	...	146
10. தயரதன்	...	159

1. கம்பன் கவி

அழகு உள்ளத்தைக் கவர்கின்றது. பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிய அழகைவிடப் புதுமையான அழகுக்கு மதிப்பு மிகுதி. எப்போதும் புதுமைக் கோலத்தோடு விளங்குவது இயற்கை அழகு ஒன்றுதான். நாள்தோறும் கதிரவனின் தோற்றம் வெவ்வேறு அழகுடன்தான் விளங்குகிறது. அத்தகிரியில் சூரியன் மறையும் போதும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு புதுக்காட்சி தோற்றுகிறது. மழை பெய்வது வழக்கானாலும் ஒவ்வொரு முறை பெய்யும் போதும் கோலத்திலே மாறுபாடு உண்டு. அழகைக்கண்டு மயங்கிக் கவிதை உணர்ச்சியிலே திளைத்த பெரும் புலவர்கள் இயற்கையைப் புனைந்து உரைக்கத் தவறியதில்லை. “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா!” என்று இயற்கையில் ஈடுபட்டுப் பரவசமாகிப் பாடுதல் புலவர் நெறி.

கம்பன் கவி பாடுதலில் வல்லவன். கரைகாணாக் கல்வி அறிவுடையவன். அருட் கவியாய் விளங்கிக் கற்றோர் இதயம் களிக்கச் செய்வதன். அழகு உணரும் ஆற்றலும், அந்த அழகைத் தெளிவாகச் சொல்லும் திறனும் கம்பனிடம் மிகுதி முன்னையோர் நூல்களை முறையாக ஒதி உணர்ந்தவன்; ஆதலால் மரபு கெடாமல் எதையும் பாடும் ஆற்றல் அவனுக்கு இருந்தது.

கவிஞர் குலநாயகனாகிய கம்பன் கோசல நாட்டின் வளத்தினைக் கூற வருகிறான். நீர்வளமும் நில வளமும் மிக்கது கோசல நாடு. வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் பற்றிப் புலவன் புனைந்து பாடுகிறான்.

வயல்களில் பயிர்கள் வளர்ந்துள்ளன. பயிரிடையே களைகள் எல்லாம், வெற்றுப் பூண்டும் கோரையுமாக இல்லாமல் தாமரையாக இருக்கின்றன. பசிய பயிரிடையே

தாமரை மலர்கள் கண்ணுக்கு இனிய காட்சி நல்கி நிற்கின்றன. வயல் வரப்புக்களிலும் களத்து மேடுகளிலும் அன்னப் பறவைகளின் கூட்டம் நிறைந்துள்ளது. அன்னப் பறவைகள் மிக இனிய, மென்மையான நடை உடையன. அழகான ஒருத்தி அன்னம் போல நடக்கிறாள் என்று சொல்வது வழக்கம். ஆனால் கோசல நாட்டுப் பெண்களின் நடையழகு அன்னப் பறவையின் நடை மாண்பை வெல்லுகிறது. அந்த நாட்டில் இருந்த அன்னப் பறவைகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி, நடை அழகிலே பெண்களுக்குத் தோற்றதற்காக வருந்திச் செம்மையாக இந்தப் பெண்களைப் போல நடக்கப் பழகியவாறு இருக்கின்றன. இவ்வாறு பழகினாலும் கோசல நாட்டுப் பெண்களைப்போல முற்றும் நடப்பதற்கு அவற்றால் இயலவில்லை. அழகுடன் நடப்பதற்கு முயன்றும் அவை அழகு அமையாமல் திரிந்துகொண்டு இருக்கின்றன. தமக்கு உரிய பிற செயல்களைச் செய்யவும் நேரம் இல்லாமல், தம் குஞ்சுகளைக் கூடப் பேணிக்காக்க இயலாமல், வயல்களில் களையாக வளர்ந்துள்ள தாமரைப் பூக்களில் அன்னங்கள் அவற்றை விடுத்திருக்கின்றன.

“சேலுண்ட ஒண்க ணாரின்
திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி
வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை”

என்று இதனை அழகு ஒழுகக் கம்பன் பாடுகிறான்.

இங்கே, கோசல நாட்டுப் பெண்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது கயல் மீன்களை வென்ற ஒளி பொருந்திய கண்களை உடைய பெண்கள் என்று கம்பன் கூறுகிறான். கயல் மீன் துள்ளும் இயல்பும், திரியும் தன்மையும் கொண்டது. கோசல நாட்டுப் பெண்களின் கண்களோ

நெறியின் புறம் திரியாத் தன்மை உடையன. நேர் கொண்ட பார்வையுடைய கோசல நாட்டுப் பெண்களின் கண்கள் உருவத்தால் கயலை ஒத்தனவே தவிரத் துள்ளித்திரியும் திறத்தால் ஒப்புடையன அல்ல. எனவே, குணத்தால் மிகுந்து, உருவத்தால் மட்டும் ஒப்புரிமை கொண்ட பெண்களின் கண்கள் கயலை வென்றன. அந்தக் கண்களோ ஒளி பொருந்தியன என்று கம்பன் சொல்கிறான். கண்ணுக்கு அணியும் ஒளியும் கண்ணோட்டம் என்பார்கள். உள்ளத்துத் தோன்றும் பரிவினால் பிற உயிர்களின் துன்பம் துடைக்க வேண்டும் என்று எழும் ஆர்வமே கண்ணுக்கு ஒளி அளித்து நிற்கும். கோசல நாட்டுப் பெண்கள் யாவரும் கல்வியும் செல்வமும் பெற்று, வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈந்தும் விருந்து படைத்துமே வாழ்வேவர் என்று கம்பன் பிறிதோர் இடத்தில் உரைக்கின்றான்.

“பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் வைகலும்
விருந்தும் அன்றி விளைவன யாவையே?”

பெண்களின் அன்புச் சிறப்பாலேயே கோசல நாட்டில் அறம் நிலை பெற்றிருந்ததாகவும் கம்பன் கூறுகிறான். மாதரார் அற்பின் நின்றன அறங்கள் என்பது அவன் வாக்கு.

அன்புள்ளம் கொண்டு கற்பில் மேம்பட்டு இல்லறத்தில் இனிது இருக்கும் கோசல நாட்டுப் பெண்களைச் சேலுண்ட ஒண்கணார் (கயல் மீன்களை வென்ற ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய பெண்கள்) என்னும் தொடரால் கம்பன் சித்தரிக்கிறான்.

அந்தப் பெண்களின் நடையழகு. அன்னப் பறவையின் நடையழகை வென்றுவிடுகிறது. நடையில்

உயர்ந்த நாயகனாகிய இராமபிரான் அவதரித்த திருநாட்டில் வாழும் பெண்கள் புறத் தோற்றமாகிய நடையழகிலே மட்டுமின்றி அக ஒழுக்கமாகிய தம் மனத்தை ஒருவழிக்கண் நிறுத்துதல் என்னும் கற்பு நடையும் கைவந்தவர்கள். எனவே அகத்து நடையின் சிறப்பால் புறத்து நடையில் பொலிவு பெற்ற அந்தப் பெண்களின் நடையழகினை அன்னப் பறவைகள் வெல்ல முடியாமல் திகைக்கின்றன. நடந்து பழகியும் பெண்களைப் போல நடை பயிலாமல் திரிந்து கொண்டு இருக்கின்றன.

“சேலுண்ட ஒண்கணாரின்
திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்”

என்று இதனைக் கம்பன் சொல்லோவியம் ஆக்குகிறான்.

அன்னப் பறவைகள் குஞ்சுகளைத் தாமரைப் பூக்களில் விடுத்திருக்கின்றன. தாமரை மலர்கள் அழகின் பெருமையை வெல்லும் அழகுடையவை. இரப்போர் கடலை ஈந்தே கடந்து வறிஞன் ஓம்பும் ஓர் செய் எனக் கோசல நாட்டைத் தசரதன் ஆள்கிறான். செங்கோல் சிறப்பும் தண்ணளியும் மிக்க கோசல நாட்டில் அநாதைகளாகிவிட்ட அன்னக் குஞ்சுகளுக்கும் அழகால் பெருமையை வென்ற மென்மையான புகலிடம் அமைந்ததில் வியப்பில்லை. இதனை

“மாலுண்ட நளினப் பள்ளி
வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை”

என்று கம்பன் விவரித்துப் பாடுகிறான்.

காலையிலிருந்து அன்னப் பறவைகள் நடைபயில, தாமரைப் பூக்களில் இருந்த குஞ்சுகள் உணவின்றி வாட

அந்திப்போது நெருங்குகிறது. பகலில் மேய்ச்சலுக்காகச் சென்ற கோசல நாட்டு எருமைகள் வீடு நோக்கி வருகின்றன. அறம் வளர்க்க இராமபிரான் தோன்றிய கோசல நாட்டு எருமைகள் கூட அருளிலும் அறிவிலும் மிக்கன போலும் வயல் வழியே சேற்றில் இறங்கி வரும் எருமைகள் தாமரைப் பூக்களில் இருந்த அன்னக் குஞ்சுகளுக்குச் சிறிதும் தீங்கு ஏற்படாவண்ணம் அடி எடுத்து வைத்து வருகின்றன. மிக்க பசியோடு உள்ள அன்னக் குஞ்சுகள் வருந்திக் கத்தத் தொடங்கிய நேரமும், எருமைகள் வயலில் இறங்கிவரும் நேரமும் ஒன்றாகின்றன. வயலில் புகுந்து வரும்போதே எருமைகள் தம் கன்றை நினைத்துக் கனைக்க, அவற்றின் மடியிலிருந்து பால் சுரக்கிறது. அன்னக் குஞ்சுகள் பசியால் கதறி, வாய்திறக்க, அவற்றைத் தாண்டிச் செல்லும் எருமை, கன்றை நினைத்து கனைத்துப் பால் சொரிய, எருமைப் பால் பசியோடு இருக்கும் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு உணவாகிறது. அந்தி மயக்கத்தில், பசி மயக்கம் போய் அன்னக் குஞ்சுகள் உறக்க மயக்கம் கொள்கின்றன. எருமைப் பால் உண்ட குஞ்சுகள் அல்லவா?

தென்றல் அசைக்கத் தாமரைப் பூந்தொட்டிலிலே உறங்கும் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு வயலில் உள்ள பச்சைத் தேரைகள் தாலாட்டும் இசைக்கின்றன. “காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் கண்ணை,” என்று இதனைக் கம்பன் கவினுறப்பாடுகிறான்.

வளம் செறிந்த வயல்களும், அன்னப் பறவைகளும், பால் சொரியும் எருமைகளும், நடையால் உயர்ந்த பெண்களும் நிறைந்த கோசல நாட்டு இயல்பு கூற வந்த கம்பன் எத்தகைய அழகுக் காட்சியை எழிலுடன் தோற்றுவிக்கின்றான்! பாடல் முழுவதையும் காண்போம்:

“சேலுண்ட ஓண் கணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கணைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை.”

இலக்கிய மரபுப்படி இயற்கையைப் புனைந்து
உரைக்கும்போது, ஏதேனும் ஒரு குறிப்புப் பொருள்
தோன்றச் சொல்வது ஒரு வழக்குதான் ஆசையோடு கூறவந்த
இராமாவதாரக் கதைக்கு இணைந்த ஒரு கருத்தை இந்த
வருணனையில் கம்பன் அமைத்திருக்கிறான் என்று
தோன்றுகிறது.

எருமையின் பால்; அதன் கன்றுக்காகவே
இறைவனால் அளிக்கப் பெற்றது. ஆகவே, பாலைக் கன்று
குடித்தலே முறை. அல்லது எருமையைக் காத்து ஒம்பி,
உடைமையாகப் பெற்றவர் பயன் பெறுமாறு அவர் வீட்டுப்
பாத்திரங்கள் நிறைய அந்தப் பாலைக் கறந்து கொள்ளுதல்
பொருத்தமாகும். இங்கு எருமைப் பாலைக் கன்றும்
உண்ணவில்லை; பாலைக் கலத்திலும் கறந்து
கொள்ளவில்லை. கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது
எருமைப்பால் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு உணவாயிற்று.

கோசல நாட்டுக் காட்சி இது. கோசல நாட்டில் பின்
நடைபெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியை இது குறிப்பால் சுட்டுகிறது.

தசரத மன்னனின் மூத்த மகனான இராமன்
அவதரித்தான். எருமையின் பால் கன்றுக்கு உரிமை ஆனது
போல அரசுக்கு உரிமை பெற்றவன் இராமன். எருமைப்பால்
இங்கு கன்றுக்கு இல்லாமல் போதல் போல அரசாட்சி,
உரிமையுடைய இராமனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.
எருமையைக் காத்து ஒம்பும் உடைமையாகப் பெற்றவர்
வீட்டுப் பாத்திரம் நிறையப் பால் கிடைத்தல் வேண்டும்.

இரண்டு வரங்களால் அரசாட்சியை உடைமையாகப் பெற்றவள் கைகேயி. அவள் சுட்டிய பாத்திரமாக நின்றவன் பரதன். அவனுக்காகவது அரசு கிட்டியதா? தான் அரசன் அல்லன் என்று, வந்த அரசினை ஒதுக்கித் தவக்கோலம் பூண்டு, இராமனைப் பிரிந்த பதினான்கு ஆண்டுகளும் கண்ணீர் சிந்தி, உள்ளூருகி, வருந்தி நின்றான். எனவே, எருமைப்பால் பாத்திரத்தையும் நிரப்பாதது போல் அரசாட்சி பரதனுக்கும் ஆகாது போயிற்று. கண்டும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது எருமைப்பால் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு உணவானாற் போல அரசாட்சிப் பொறுப்பு இராமன் பாதுகைகளுக்கு ஆயிற்று.

அன்னம் பாலையும் தண்ணீரையும் பிரித்துப் பயன் கொள்ளும் இயல்புடையது. அவ்வாறே இறைவனின் திருவடித் தலங்களும் நன்மை தீமைகளுக்கு ஒப்ப உயிர்களுக்குப் பக்குவம் அறிந்து பயன்தரும் தன்மை உடையன. எருமைப்பால் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு உணவாயிற்று என்று கூறி, இராமனின் திருவடித்தலங்கள் அரசாட்சியை ஏற்கப் போவதைக் கம்பன் குறிப்பால் உணர்த்துகிறான். பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமன் காட்டில் வாழ்தலும், அக்காலம் முழுவதும் பரதன் தவக் கோலம் பூணுதலும், பாதுகை அரசியல் ஏற்பதும் ஆகிய இராமகதையின் கருவையே இந்த இயற்கை வருணனையில் குறிப்பால் கம்பன் புலப்படுத்துகிறான்.

எருமை வயல் வழியே வரும்போது அதன்பால் அன்னக் குஞ்சுகளுக்கு உணவானாலும், அவை இல்லம் சென்ற பிறகு கன்றுக்கும் கலத்துக்கும் ஆகும். அதுபோலவே முன்னே பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமன் அரசு துறந்தாலும், பாதுகை ஆண்டாலும், பின்னே இராமனே முடிசூடுவான், பரதன் உடன் இளவரசாகி வெண்குடை கவித்து நிற்பான்

என்றும் கருத்தையும் இந்தப் பாடல் உள்ளடக்கிக் காட்டி உவகையூட்டுகிறது.

கற்றுச் சிந்திப்பார்க்கே களி வளர உள்ளத்தில் ஆனந்தக் கனவு பல காட்டும், இத்தகைய பாடல்கள் கம்பராமாயணத்தில் நிறைந்துள்ளன.

2. மீனும் நீளும்

கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தி; ஒரு மகாகவி.

ஒரு மகாகவியை இன்னொரு மகாகவி இனம் கண்டான். இப்படி ஒரு புலவன் பூமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததில்லை என்று புகழ்ச்சி அற்ற உண்மை உரை புகன்றான்.

இப்படியும் மானுடம் பாட வந்தவன் உண்டா? பாடியவன் உண்டா? இவன்தான் மனிதன்! கம்பன் என்றொரு மானிடன் என்று ஏற்றம் காட்டினான். சொல்ல முடியாத எல்லையற்றதைக் கூடச் சொல் சிமிழுக்குள்ளே கம்பன் அடைத்து விட்டானே!

“எல்லை ஒன்றின்மை எனும் பொருள் அதனைக் கம்பன் குறிகளால் காட்டிட முயலும் முயற்சி” என்று எக்காளம் இட்டான்!

“பாண்டியா! இத் தமிழ்நாடு கல்வியில் சிறந்ததா? கம்பனைக் கற்றுப்பார்; இது விளங்கும்” என்று பெருமிதக் குரல் எழுப்பினான்.

“கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு புகழ்க் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு” என்பது மகாகவியின் சத்தியவாக்கு.

மகாகவி பாரதியின் நெஞ்சத்தில் ராமனுக்குக் கோவில் இல்லாவிட்டாலும் கம்பனுக்கு ஆலயம் உண்டு.

கம்பன் அவ்வாறு செய்தது என்ன? இராமாயணப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு அற்புதமான ஒரு பிரபஞ்சத்தையே கம்பன் படைத்து விடுகிறான். மானுடம்

பாட வந்த கம்பன் மானுடத்தின் குணங்கள், பேச்சுக்கள் செயல்கள் இவற்றின் வேறுபாடுகளை எல்லாம் வேறுபட்ட பாத்திரங்கள் வாயிலாகத் தெளிவாக்குகிறான். அவனால் எடுத்தாளப் பெற சொற்கள் தவம் கிடந்தனவாம்! சொற்கோவையால் பொருளமைதி பொருந்த உணர்ச்சிக்கு ஏற்ற சந்தம் கம்பன் பாடல்களில் நடமிடுகின்றது.

மகாகவி படைக்கும் கவிதைக்கு ஒரு தனி ஆற்றல் உண்டு. கவிதையைக் கற்றுச் சுவைப்போர்க்கு, கவி காணாதன எல்லாம் கூடப் புலனாகும். கவிதையைப் பெற்றெடுத்த தந்தையாகிய மகாகவி, தான் பெற்ற மகளை ரசிகனாகிய மருமகனுக்குக் கொடுத்து விடுகிறான். ரசிகனுக்குக் கவிதையை அனுபவிக்கும் சர்வ சுதந்திரம் கிடைத்து விடுகிறது. மகாகவியின் படைப்பு, கற்போர் ஆற்றலுக்கு, அறிவுக்கு, ரசனைக்குத் தக்க புதுமையும், பொலிவும், பயனும் காட்டி நிற்பது. தமிழும், தமிழைச் சுவைக்கத் தெரிந்த தமிழனும் உள்ளவரையில் கம்பனின் காப்பியம் பழைமைத் துரு ஏறாமல் இளமை எழில் காட்டி நிற்கும்.

ஒரு சோறு பதம் பார்க்கலாம். அதுவே விருந்துமாம். இராமனும் இலக்குவனும் இணைபிரியாதவர்கள். பாவிட்ட தறியிலே, தறியை அடித்தவுடன், குறுக்கே குழை ஓடும். குழையோடு நூல் ஓடும், அவ்வாறே, நெய் குழல் உறும் இழை என, இராமனும் இலக்குவனும் இணைந்திருந்தனர். இலக்குவன் இராமனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே தன் பெருஞ் செல்வமாகக் கருதியவன். அறம், தாய், தந்தை, சுற்றம், மற்றும் எல்லாம் இராமன் அன்றி வேறில்லை என்று உறுதி பூண்டவன். துறக்க முடியாத உணவையும், உறக்கத்தையும் இராமனுக்காகத் துறந்தவன். தான் தன் மனைவியைப் பிரிந்து வந்தும், இராமன் சீதையைப் பிரிந்து துயருறும் போது, இராமனைத் தேற்றியவன் இலக்குவன்.

அவன் கண்ணிலும் கருத்திலும் இராமனே உறைந்தான்.

இராமன் காடு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான். இலக்குவனின் தாய் சுமித்திரை அவனை, இராமன்பின் செல்; அடியாரின் ஏவல் செய்திடு, என்று பணித்தாள். தன் இயல்புப்படியும் இலக்குவன் இராமனைத் தொடர நினைத்தான்.

“நான் காடு போகிறேன். தந்தை தாயாரைக் காத்து நீ இங்கேயே இரு” என்றான் இராமன். அந்த உரை கேட்டு இலக்குவன் உள்ளம் நொந்தான். “இராமா, உனக்கு நான் என்ன பிழை செய்தேன்?” என்று வினவி, அவன் நிலையையும், உடன் தன் நிலையையும் இலக்குவன் வடித்துச் சொன்னான்.

இராமனிடம் இலக்குவன் உரைத்ததைக் கம்பன் சொற்கவி கட்டிக் காட்டுகிறான். கவி ஆழத்தின் எல்லை காணத்தக்கது இந்தப் பாடல்.

நீர்உள எனின்உள மீனும் நீலமும்;
பார்உளஎனின் உளயாவும்; பார்ப்புறின்
நார்உள தனுஉளாய்! நானும் சீதையும் ஆர்உளர்எனின் உளம்;
அருளுவாய்!

என்றான்.

நானேற்றிய வில்லைக் கொண்டவனே! தண்ணீர் இருந்தால்தான் மீனும் நீலமும் இருக்கும். உலகிருந்தால்தான் உலகிலுள்ள பொருள்கள் இருக்கும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் நானும் சீதையும் யார் இருந்தால் இருப்போம்; நீயே கூறுவாய்? என்று இலக்குவன் நிலை விளக்கம் செய்தான்.

பொருள்கள் யாவும் உலகத்தையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ளன. அவ்வாறே தானும், சீதையும் இராமனையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டவர்கள் என்பதைப் பொதுப்படக் கூறினான் இலக்குவன். ஆனால் தனக்கும் சீதைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டையும் சிறப்பு வகையால் உணர்த்தினான். இராமனை நீர் போன்றவன் என்றான். தன்னை மீனாகவும், சீதையை நீலப்பூவாகவும் சொன்னான்.

உண்ண உணவைத் தருவதும், தானே உணவாவதும் நீரே. நீரின்றி அமையாது உலகு. இராமனே எல்லாவற்றுக்கும் தாரகம் ஆனவன். அவனை நீர் போன்றவன் என்றது பொருத்தமே.

இலக்குவன் தன்னை மீன் என்று கூறிக்கொண்டான். தண்ணீரினின்று பிரிக்கப்பட்ட மீன் உடனே இறந்துவிடும். மீன் தண்ணீரைப் பிரிந்து வாழாது. அவ்வாறே இராமனைப் பிரிந்து ஒரு கணப் பொழுதேனும் தரிக்கமாட்டாதவன் இலக்குவன்.

சீதையோ நீலமலர் போன்றவள் நீர்வற்றினால் நீலப்பூ வாடி விடும். ஆனாலும் சேற்றில் கிழங்கு கிடந்து மீள நீர் வந்தால் தளிர்த்துக் கிளைத்துப் பூத்துவிடும். அவ்வாறே சீதை இராமனைப் பிரிந்து அசோக வனத்தில் வாடிக்கிடந்து மீள இராமனைச் சேர்ந்து மகிழ்வால் மலர்ந்தாள்.

இனி, காப்பியப் போக்கில் சீதையும், இலக்குவனுமாகிய இரு பாத்திரங்கள் அமைந்து விளங்கும் தன்மையைக் கருதிப் பார்த்தால் சீதை நீலமலர் போன்றவள் என்பதும் இலக்குவன் மீன் போன்றவன் என்பதும் பொருத்தமுறத் திகழும் பாங்கு பரவசமுட்டும்.

நீர்ப்பரப்புக்கு எழில் சேர்ப்பது நீலப்பூ. அதுபோல இராமனுக்கு அழகு சேர்த்தவன் சீதை. இராமாவதாரத் தத்துவமாகிய இராவண வதம் நிறைவேறக் காந்தையர்க்கு அணி அனைய சானகியார் பேரழகும் கற்புமே காரணமாயின. இராமன் காடு புகுந்தபோதே முதல் துணையாக அமைந்தது தையல்தன் கற்பு.

அசோகவனத்தில் சீதை மேற்கொண்ட கற்புத்தவம் இராமன் கோதண்டத்தின் வெற்றி ஆயிற்று.

இராமனும் சீதையும் மணவறையில் அமர்ந்திருந்த காட்சியை, "ஒன்றியபோகமும் யோகமும் ஒத்தார்" என்றபடி இராமனாகிய போகத்தைச் சீதையாகிய யோகமே விளைவித்தது.

நீர்ப்பரப்புக்கு மேலே நீல மலர் காண்போரைக் கவர்தல்போல இராமன் சரித்திரத்துக்கு மேலே சீதையின் மகத்தான சரிதம் கற்போரைக் கவர்ந்துவிடுகிறது.

இலக்குவனோ நீரில் வாழும் மீன். ஓடும் நீரினை எதிர்த்தும் மீன் நீந்தும். இராமனிடம் கொண்ட பேரன்பினால் தான் இராமனுக்கு நன்மை என்று கருதுகின்றவற்றை, இராமன் உள்ளத்துக்கு எதிராயினும் இலக்குவன் பேசுவான்; செய்வான். கைகேயி கேட்ட இரு வரங்களால் இராமனுக்கு உரிய நாடு பரதனுக்கு ஆயிற்று. இராமன் காடேக நேர்ந்தது. இலக்குவன் தந்தையை, தாய் கைகேயியை, அண்ணன் பரதனை இகழ்ந்தான் பகைத்தான். இராமன் உள்ளத்துக்கு இலக்குவன் நோக்கங்களும் உரைகளும் செயலும் உகப்பினைத் தந்தில. இராமன் சித்திரக்கூடத்தில் இருந்தபோது, அரசினை இராமனுக்கு வழங்கவந்த பரதன் நிலை உணராது பரதனோடு போரிடப்

புறப்பட்ட இலக்குவன் இராமனாகிய நீரின் ஓட்டத்தை எதிர்த்து நீந்திய மீனானான்.

நீரில் சேரும் மாசுகளை மீன் தானுண்ணும். நீரின் தூய்மையை மீன் காக்கும். எங்கேனும் இராமனுக்குக் குறை நேரவரின் இலக்குவன் இராமனின் நலத்தைப் பேணிக்காக்கும் இயல்பினன். வாலியின் மார்பில் மறைந்திருந்து அம்பு எய்தான் இராமன். “நான் விலங்கில்லை என்பது உண்மையானால், இராமா! நீ ஏன் வேடனாகி என்னை மறைந்திருந்து எய்தாய்?” என்று வாலி இறுதியாக இராமனை வினவினான். இராமன் பதில் ஏதும் கூறவில்லை. சுக்கிரீவனுக்கு அடைக்கலம் ஈந்து, அளித்த வாக்கைக் காக்கும் பொருட்டே, வாலியை இராமன் மறைந்திருந்து அம்பெய்தான் என்று இலக்குவனே வாலிக்கு அமைதி உரைத்தான். இதனால் அடைக்கலம் அளித்துக் காக்கும் பரம்பொருள் இராமன் என்பதை இலக்குவன் வாலிக்கு உணர்த்தினான் போலும்!

இராமன் வீடணனை அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொண்டான். போர்க்களத்தில் இராவணன் வீடணனைச் சினந்து, அவன் மேல் வேலெறிந்தான். இலக்குவன். “தோற்றான் என்னினும் புகழ் நிற்கும்” என்று அந்த வேலினைத் தன் மார்பில் ஏற்று, வீழ்ந்து, வீடணனைக் காத்தான்; இராமன் ஏற்ற அடைக்கலப் பொருளைக் காத்து, இராமன் பெருமையை இலக்குவன் நீரிலே மீனாகி நிலை நாட்டினான்.

நீரிலே வாழும் மீனுக்குப் பின்னும் ஓர் இயல்பு உண்டு. அடித்து மோதிவரும் நீரின் வேகத்தைத் தாங்கி அதிலேயே வாழும். பிரியத் தரியாது. இராமன் எவ்வளவு சினந்து பேசினும் இலக்குவன் வருந்தினானே தவிர தன்னைத்தான் நொந்து கொண்டானே அன்றி, இராமனை

வெறுத்தான் அல்லன். இராமனும் இலக்குவனிடம் கொண்ட பேரன்பால், உரிமையால், கடுஞ்சொல் கூறினான்.

தான் காடு போக நேர்ந்தது விதியால் என்றான் இராமன். விதிக்கும் விதியாகும் என் வில் தொழில்காண்டி என்று வீர வசனம் பேசினான் இலக்குவன். “வேதம் ஓதிய நாவால் வாய்க்கு வந்தன பேசுதியோ” என்று இராமன் இடித்துரைத்தான். தந்தையை, தாய் கைகேயியை, அண்ணன் பரதனைப் பார்த்து, வெறுத்து இலக்குவன் சுமந்தரனிடம் பேசியபோது, இராமன், சீரியன அல்ல செப்பல் என்று கண்டித்தான். பரதனைப் பகைத்துச் சினந்து இலக்குவன் போருக்குச் சன்னத்தனாகியபோது, “இராமன் பரதனை ஐயுறல் அறிவுடைமையோ? பரதன், தானையால் பொருள் என நினைகையும் புலமைப்பாலதோ”. என்று கொடுஞ்சொல் கூறினான். இராமனிடம் அன்பு மீதூர்ந்து, அவனே எல்லாம் என்று கருதிநின்ற இலக்குவன் மீனாகி, இராமன் எனும் நீரின் வேகம் தாங்கிப் பிரியாது நின்றான்.

இராமன் மாயமான் பின்னே போக, இராமன் குரலில் ஓலம் கேட்டு, உணர்ச்சி வயப்பட்டுக் காத்து நின்ற இலக்குவனைச் சீதை கடிந்துரைத்தாள். மகனை நோக்கித் தாய் கூறக் கூடாதன உரைத்தாள். சீதை தன்னை ஏசினாள் என்பதை இராமனிடம் யாதெனக் கூறாமல் மறைத்துக் காத்தான் இலக்குவன்.

வைணவப் பெரியோர்கள் இப்பாடலைக் கொண்டு இலக்குவன் இராமன் திருவடிகளிலே அடைக்கலமாகப் புகுகின்றான் என்று உரைப்பார்.

“நீ உடன் வராதே” என்று இலக்குவனிடம் இராமன் கூற இலக்குவனோ, “நானும் சீதையும் நீ இன்றி வாழோம்” என்று பதில் உரைத்தான். தாயாகிய சீதையைத் துணைக்குக்

கொண்டு பெருமான் திருவடிகளைப் பற்றினான். பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டே பெருமானைப் பற்றுதல் முறையன்றோ?

காப்பிய நோக்கிலே, பாத்திரங்களின் உளப்பாட்டு விளக்கமாகக் கண்டால் இங்கு ஓர் உண்மை புலனாகும். ராமனைப் பற்றிக் கொண்டு, மற்ற யாவற்றையும் துறந்து, பணியாற்றும் இலக்குவன். தன்னை உடன் வராதே என்று கூறிக் தடுக்கும் இராமன், சீதையிடமும் அவ்வாறே சொல்வானோ என்று நினைத்தான். சீதை மலர் போன்றவள். அவளையும் வருத்துதல் தகாது என்பதை உணர்த்தவே, நீர் உள எனின் உள மீனும் நீலமும் நானும் சீதையும் நீ இருந்தால் இருப்போம், என்று இராமனிடம் உரைத்தான்.

இராமனோ, காடு போதலில் தன் துன்பம் கருதாது, இலக்குவனும், சீதையும் உறத்தக்க துன்பம் எண்ணி அவர்களை உடன்வருதல் தகாது எனத் தகைந்தான். ஆனால் இலக்குவன் உரைத்தது உண்மை ஆயிற்று. தண்ணீருக்கு அதனுள் வாழும் மீனை விலக்கும் உரிமை இல்லை. அதனிடையே பூக்கும் நீலத்தைப் பிரிக்கும் தகவில்லை. ஆகவே இராமன், வேறு வகை இன்றி, இலக்குவனையும் சீதையையும் காட்டிற்கு உடன்கொண்டு சென்றான்.

நீரும், மீனும், நீலமுமாகி இராமனும், இலக்குவனும், சீதையும் இராமாயணக் காப்பியப் பயணத்தைத் தொடங்கி விட்டனர்.

ஒரு பாடலிலே மூன்று பாத்திரங்களை இனம் காட்டும் கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தியே! அவன் ஒரு மகாகவியே!

3. தாயர் மூவர்

பெண்ணின் வாழ்வே தன்னலமற்ற தியாக வாழ்வு என்பர். கற்பிற் சிறந்த மனைவியாகச் சிறக்கும்போது. கணவனுக்காக வாழும் தியாகமும், ஈன்று புறம் தந்து மக்களுக்காக வாழும் பற்றற்ற தாய்மை உணர்வும் பெண் என்னும் படைப்பின் பக்குவங்கள்.

தாயின் கருணைக்கு ஈடு எடுப்பில்லை. பத்து மாதம் மகவை வயிற்றில் சுமக்கும் போதும் பெண்ணுக்குத் துன்பம். இத்துணை துன்பமும் தந்த மகவு பிறந்தவுடன் துன்பங்களை எல்லாம் மறந்து மாறாகக் குழந்தையிடம் தாய் காட்டும் கருணைக்கு ஈடு உண்டானால் அஃது ஆண்டவன் திருவருளே அன்றி வேறில்லை. பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து என்று இறையருளில் தோய்ந்து நின்று அடியார் பாடும் போது ஆண்டவனோடு தாயையும் சேர்த்து நினைக்கின்றார்; வியக்கின்றார்.

இத்தகைய தாய்மைக் கோலத்தின் மூன்று கூறுகளைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் காட்டும் பாங்கினைப் பார்ப்போம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு தனித்துவம். அவ்வாறே பொதுமையில் தாய்மை ஒன்றானாலும், சிறப்பால் பலவகை. தாயார் மூவரும், மூவகையினராகக் கம்பன் இனம் பிரிந்துக் காட்டும் திறம், கவிச்சக்கரவர்த்திக்கே உரியதாகின்றது.

கோசல நாட்டை, அயோத்தி மாநகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட அரசர்க்கு அரசன் தசரதன். தேவருலகத்து அரசன் இந்திரனை வென்ற சம்பராசுரனோடு போரிட்டு வென்று, அவனைக் கொன்று இந்திரனுக்கே தேவருலக ஆட்சியை மீட்டுத் தந்த பெருவீரமும், ஆற்றலும்

பெற்றவன். பகை ஒடுக்கி நாட்டை வறிஞன் ஓம்பும் ஓர் செய்
எனக் காத்து இனிது அரசாண்டவன். நாட்டு வாழ் உயிர்கள்
எல்லாம் உறைவதோர் உடம்பாகத் தன்னை மதித்துச்
செங்கோல் ஓச்சியவன். யாசிப்போர் என்னும் கடலை ஈந்தே
கடந்தவன். எண்ணற்ற நுண்ணிய நூல்களை ஆய்ந்து
உணர்ந்து அறிவென்னும் ஆழ்கடலைத் தாண்டியவன். வாள்
கொண்டு போரிட்டுப் பகைவர் என்னும் கடலைக் கடந்து
கரை சேர்ந்தவன். இன்பக் கடலை அநுபவித்தே நீந்தியவன்.
அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கும்
தெரிந்தவனாக விளங்கியவன் தசரதன்.

தசரதன் வாய்மை காக்கும் நோன்பினை உயிரினும்
பெரிதாக மதித்தவன். கம்பன் ஒரு சொற்றொடர் கீற்றிலே
தயரதன் கொண்ட கொள்கையைச் சித்திரமாக்கி விடுவான்.
வாய்மையை அன்றி வேறு சொல் பேசாதோர் உலகத்திலே
இருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் பிறர் கூறும்
பொய்யுரைகளைக் காதால் கேளாதிருத்தல் இயலாது. தான்
பொய் பேசாவிட்டாலும் பிறர் பேசும் பொய்மையைக்
கேட்குமாறு நேரிடுமே! ஆனால், தசரதனோ தானும் பொய்
பேசியதில்லை; பிறர் பேசும் பொய்ச் சொற்களைக் கேட்டும்
அறியாதவன் என்பான் கம்பன்.

“பொய்ச் சொல் கேளா வாய்மொழி மன்னன்” என்று
தசரதனைக் கம்பன் இராமகாதையில் உலவ விடுவான்.

இத்தகைய தசரதனுக்கு மனைவியர் பலர். பட்ட
மகிஷிகள் மூவர். கோசலை, கைகேயி, சுமித்தரை என்னும்
இம் மூவரும், தாயார் மூவராகித் தனித்தனி இயல்பு கொண்டு
நிற்றல் கம்பன் படைத்த காப்பியக் காட்சிகளாம்.

மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன், அறம் தலை நிறுத்தக்

கைவில் ஏந்தி இராமனாக வந்தான். அருமறைக்கு உணர்வரும் அவன், கருமுகில் கொழுந்தெழில் காட்டும் சோதியாகச் சங்குறைகரத்து ஒரு தனிச்சிலை தரித்து இராமனாக வந்தான். மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்தாகிய முதல்வன். கால்தரைதோயக் கண்ணுக்குப் புலனாகும்படி இராமன் என நின்றான். உள்ளும் புறத்தும் எங்கும் உள்ள பொருள் இராமனாக அவதரித்தது. யார்க்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பொருளைத் தன் திருவயிற்றுள் வைத்து ஈன்றெடுத்த பெருமையுடைய தாய், கோசலை. அவள் இராமனை ஈன்ற பெருமையைக் கம்பன்,

“ஒரு பகல் உலகெல்லாம் உதரத்துள் பொதிந்து
அருமறைக்கு உணர் வரும் அவனை, அஞ்சனக்
கருமுகில் கொழுந்து எழில் காட்டும் சோதியைத்
திருஉறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை”

என்பான்.

ஊழிக் காலத்தே எல்லாவற்றையும் தன் வயிற்றுள் வைத்துக் காக்கும் முதற் பொருளைத் தன் வயிற்றில் வைத்துக் காத்து ஈன்றெடுத்த கோசலையைத் திறங்கொள் கோசலை என்று கம்பன் பாராட்டுவான். எல்லாவற்றையும் தாங்கும் அவனைத் தாங்கிய பெருமை கோசலைக்கே உரியது திருமகளையே மருமகளாகப் பெறும் பேறு பெற்ற கோசலை தாயருள் முதலாமவள்.

நாரணன் கையேந்திய சக்கரப் படையின் அம்சமாகத் தோன்றியவன் பரதன். உள்ளும். புறமும் ஒன்றுபட்டுத் தவக்கோலம் தலைநின்றவன். கரத்தில் முற்றொளிர் நெல்லி கடுப்ப விரத மறைப் பொருள் மெய்ந்நெறி கண்டவன். நீதியின் உறைவிடம். செம்மையின் ஆணி. சேனுயர் தருமத்தின் தெய்வம். நீதி என்னும் பேராற்றுப் பெருவெள்ளம் முடுகிச் சென்று கலக்கும்கடல்

போன்றவன். தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும் பள்ளம் பரதன். அண்ணன் இராமனை அன்றி மேலான ஒரு பொருள் இலது என்றெண்ணி ஏனை எல்லாவற்றையும், துறந்தும், இராமன் உகப்பனவே செய்து நின்றவன் பரதன். இத்தகைய பெறுதற்கரிய பரதனை மகனாகப் பெற்றதாய் கைகேயி.

கைகேயி தாயருள் இரண்டாமவன்

கம்பனுக்கு ஒரு வழக்கம். பெரும்பாலும் கைகேயியைக் குறிக்க நேரும் இடமெல்லாம் “கேகயமாமகள் என்றே கம்பன் கூறுவான். அரசியலோடு தொடர்பு கொண்ட பாத்திரங்கள் இராமகாதையில் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று கைகேயி, மற்றொன்று வாலியின் மனைவியாகிய தாரை.

தயரதன் சம்பராசுரனோடு போரிட்ட காலத்தில் போர்க்களத்திற்கே உடன் சென்று, தேரோட்டி, தசரதனுக்கு உறுதுணையாக நின்றவன் கைகேயி. இராமனுக்கு உரிய அரசாட்சியைத் தன் மகனுக்கு என்று கேட்டு வாங்கி அரசியலில் புகுந்து புறப்பட்டவன் கைகேயி, அன்றியும் பெற்றால் இரு வரங்களைப் பெறுவேன். அன்றேல் சாவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்துத் தன் கருத்தை ஈடேற்றிக் கொண்டு அரசியலில் சாகசம் காட்டியவன் கைகேயி. ஆகவே இவளைக் கேகய நாட்டு அரசன் மகள் என்றே கம்பன் பலகாலும் சுட்டிக்காட்டுவான்.

ஆதிசேடனின் அம்சமாகத் தோன்றியவன் இலக்குவன். அறம், தாய், தந்தை சுற்றம் மற்றும் இராமனை அன்றிப் பிறிதொரு பொருள் இல்லை எனத் துறந்தவன். இராமனுக்கு உண்டாகும் துன்பம் எதனையும் துடைத்தற் பொருட்டு இராமனுடனே நின்றவன். உணவும், உறக்கமும் துறந்து இராமனை நிழல் எனத் தொடர்ந்து நின்று காத்தவன்.

இராமனுக்குப் பணிவிடை செய்தல் என்னும் கைங்கர்யபூரீயை ஏற்றவன். உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்னும்படி அகலாது அருகிருந்து இராமனுக்கு எது தேவை எனத் தான் நினைத்தானோ அதனையே செய்து முடித்தவன் இலக்குவன். இத்தகைய இலக்குவனை ஈன்றெடுத்தவள் சுமித்திரை.

பாஞ்சஜன்யம் என்னும் சங்கின் அம்சமாகத் தோன்றியவன் சத்ருக்கனன். அடியவனாகிய பரதனுக்கு அடிமையாகக் கிடந்தவன் பரதனின் நிழலென நின்றவன். இராமகாதையில் “பேசாத தம்பியாய்ப்” பரதனையே போற்றி வழிபட்டு நின்ற இச்சத்துருக்கனனையும் ஈன்றெடுத்தவள் சுமித்திரை.

தாயருள் மூன்றாமவள்.

கம்பனின் காப்பியப் போக்கிலே சுமித்திரை மூன்றாமவள். இவளை இளையவள் என்றும், இளையமென்கொடி என்றும், இருவர்க்கு இளையாள் என்றும் கம்பன் காட்டுவான். மூவரில் சுமித்திரையே இளையவள் என்னும் கம்பன் கொள்கை, அடிப்படையில் ஒன்றைக் குறிப்பால் வற்புறுத்தி நிற்கின்றது. கைகேயிக்குப் பிறக்கும் மகனுக்கு நாட்டுரிமை என்று உரைத்து அவளைத் தசரதன் மணந்து கொண்டான் என்னும் கன்யா சுல்கச் செய்தியைக் கம்பன் ஒப்பவில்லை என்பதை இந்த மாற்றம் சுட்டும். மூவரில் இளையவள் கைகேயி ஆயின் கன்யா சுல்கம் ஏற்படையதாகுமே அன்றிச் சுமித்திரை இளையவளாயின் அச்செய்தி பொருந்தாமல் போகின்றது. பரதனுக்கு அரசரிமை வேண்டும் என்று கைகேயி தசரதனைக் கேட்டுப் பெற்றது வரமாகுமே அல்லாமல் கைகேயிக்கு வேறு வகையில் உரிமை ஆகாது என்பதைக் கம்பன் சுமித்திரையை மூன்றாமவளாக, இளையவளாகக் காட்டி முதலிலேயே நிலைநாட்டுகின்றான்.

சூரிய குலத்து உதித்து அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் மாண்புடன் கோசல நாட்டை ஆண்ட தசரதன் தனக்குப் பின் அரசாள ஒரு மகன் இலனே என்று மறுகினான். குல குருவாகிய வசிப்டர் கலைக்கோட்டு முனிவனைக் கொண்டு மகவருள் ஆகுதி வழங்கப் பணிக்கின்றார். புத்திர காமேஷ்டியால் தனயர்கள் உளராவர் என்று உறுதி கூறுகின்றார்.

கலைக் கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு ஓராண்டு அசுவமேதயாகம் செய்து இறுதியில் புத்ரகாமேஷ்டி இயற்ற வேள்வித் தீயினின்று அம்பொன்தட்டின் மீது சுதை நிகர் பிண்டம் ஒன்று ஏந்தி ஒரு பூதம் எழுந்தது. வேள்வியினின்று விளைந்த பிண்டத்தை உரியவாறு பட்டமகிஷியர்க்குத் தருமாறு கலைக்கோட்டு முனிவன் பணிக்கத் தயரதன் தன் மனைவியர் மூவர்க்கும் அப்பிண்டத்தைப் பகிர்ந்து வழங்கினான்.

மூத்த மனைவியாகிய கோசலைக்கு முதற்பகுதியைக் வழங்கினான்.

மாமுனி பணித்திட மன்னர் மன்னவன்
தூமமென் சரி குழல் தொண்டைத் தூயவாய்க்
காமரு கோசலை கரத்தில் ஓர் பகிர்
தாமுற அளித்தனன் சங்கம் ஆர்த்தெழ

“புகை ஒத்த கருத்த மென்மையான சுருண்ட கூந்தல் கொண்ட கொவ்வைக்கனி போலும் சிவந்த தூய வாயினையுடைய அழகிய கோசலையிடத்து ஒரு பகுதியைத் தசரதன் அளித்தான்” என்று கம்பன் பாடுகிறான். தயரதனின் மூத்த மனைவியைக் குறிப்பிடும் வகையா இது? வயதில் மூத்தாளுக்கு இவ்வளவு அழகா? வருணனையா? என்று வியக்கிறோம். கண்ணன், எம்பெருமானை வளர்த்த தாய் யசோதை கண்ணனைக் கண்டு கண்டு கண்ணழகு பெற்றாள்

என்பதை “ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை” என்று பாராட்டுவாள் ஆண்டாள். அவ்வாறே நாராயணனைத் திருவயிற்றில் தரிக்க இருந்த கோசலை அதற்குரிய பிண்டத்தைக் கையேந்தி வாங்கிய காலத்தில்.

“தூயமென் சுரிகுழல் தொண்டைத் தூயவாய்க்
காமரு கோசலையாகத் திகழ்ந்தனள்.”

என்றான் கம்பன்.

தன் விருப்பத்திற்குப் பெரிதும் உரியவளான கைகேயிக்கு, இரண்டாமவளுக்கு முறைப்படி தசரதன் அடுத்த பகுதியை வழங்கினன்.

“கைகயன் தனயை தன் கரத்தும் அம்முறைச்
செய்கையின் அளித்தனன்”

முன்றாவதாகிய பகுதியை முன்னர் நீர்மையின் சுமித்திரைக்கு அளித்தனன்.

சோற்றுத் திரளாகப் பிண்டமாக இருந்ததைப் பகிர்ந்து அளித்த போது உதிர்ந்தன ஒரு பகுதி எஞ்சியிருந்தது. அதனைத் தசரதன் மீளச் சுமித்திரைக்கே அளித்தனன்.

“பின்னும் அப்பெருந்தகை பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது
தன்னையும் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினன்”

முத்தவள் என்ற மதிப்பின்படி பிதிர்ந்து வீழ்ந்ததைக் கோசலைக்கு அளித்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது தன் விருப்பத்திற்கு உகந்த கைகேயிக்கு எஞ்சியதை வழங்கி இருத்தல் வேண்டும். இரண்டும் அன்றிச் சுமித்திரைக்கு அளித்ததில் ஒரு குறிப்புண்டு. “தனயர்கள் உளராம்” என்று

வசிட்டன் உறுதி கூறக் கேட்டவன் தயரதன். தன் மக்கள் அறிவில் சிறந்தவராதல் வேண்டும் என்பது தந்தையின் நோக்கமாதல் உலகியற்கை. மனைவியர் மூவரில் ஞானச் செல்வம் மிகுதியும் பெற்றவள் சுமித்திரை என்பதைத் தயரதன் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். மூத்தவளாகிய கோசலையினும், விருப்பத்திற்குரிய கைகேயினும் பேரறிவு நலம் சான்ற சுமித்திரையே மிகுதி பெறத்தக்கவள் என்று கண்டு தசரதன் பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது தன்னையும் சுமித்திரை தனக்கே அளித்தான் என்பது கருதத்தக்கது.

பிதிர்ந்து வீழ்ந்ததைச் சுமித்திரைக்கு அளித்தான் என்று கூறாமல். “பிதிர்ந்து வீழ்ந்தது தன்னையும் சுமித்திரை தனக்கு நல்கினன்” என்று ஏற்றமுறப்பாடித் தொடக்கத்திலேயே தாயர் மூவருள் சுமித்திரையை இனம் பிரித்துக் காட்டி விடுகின்றான் கம்பன்.

மக்கள் நால்வரும் வளர்ந்தனர். உபநயன விதிமுடித்து மறையோதுவித்து அவர்களை வசிட்டன் வளர்த்தான். நெய் குழல் உறும் இழை என இராமனும் இலக்குவனும் இணைந்திருந்தனர். வரதனும் இளவலும் போலவே பரதனும் சத்ருக்கனனும் ஒன்றி இருந்தனர். இராமனைத் தன் மகனாகவே ஏற்று வளர்த்தனர் கைகேயி. அவள் தன் மகன் பரதனைக் கோசலை மகன் என்றே கொண்டாடினள். சுமித்திரையோ இலக்குவனை இராமனோடும், சத்ருக்கனைப் பரதனோடும் சேரவிட்டுத் தனக்கென ஓர் உரிமை கொண்டாடாமல் இருந்தாள்.

மக்கள் வளர்ந்து பருவம் எய்தினர். மிதிலைப் பொன் சீதையை இராமன் மணந்தான். அதே பங்குனி உத்திர நன்னாளிலே பரதன் மாண்டவியையும், இலக்குவன் ஊர்மிளையையும், சத்ருக்கன் சுருதகீர்த்தியையும் மணந்தனர். மக்களோடும் மருமக்களோடும் தசரதன் அயோத்தி மீண்டான்.

பரதனின் தாய் மாமன் உதாசித்து வந்தழைக்கப் பரதன் சத்ருக்கனனுடன் கேகயநாடு சென்றான். இராமனுக்கு முடி சூட்டுவது என முடிவெடுத்துத் தசரதன் மறு நாளே முடிசூட்டு விழா என அறிவித்தான் இச்செய்தியைத் தாதியார் வந்து கூற முதலில் அறிந்தவள் கோசலை.

இராமனுக்கு அரசுரிமை என்றறிந்ததும் பேருவகை எய்தினள் கோசலை. ஆயினும் கணவன் நாட்டைத் துறந்து தவக்கோலம் பூண்பானே என நினைத்து வருந்தினள். மகனுக்கு நன்மை என்றுணர்ந்து மகிழ்வும், கணவன் துறந்து போவானே என எண்ணியதும் துன்பமும் எய்தும் ஒரு தாயின் அதேபோது ஓர் இனிய மனைவியின் இயல்பைக் கம்பன் கோசலையிடம் அமைத்துக்காட்டுகிறான்.

சிறக்கும் செல்வம் மகற்கு எனச் சிந்தையில்
பிறக்கும் பேருவகைக் கடல் பெட்டி அற
வறக்கும் மாவடவைக் கனல் ஆனதால்
துறக்கும் மன்னவன் என்னும் துணுக்கமே.

கோசலை திருமால் கோயில் சென்று இராமனுக்கு அருளுமாறு வேண்டினள். “துன்னுகாதல் சுமித்திரையோடும் போய் மின்னும் நேமியின் மேவு இடம் மேவினாள்” என்று கோசலை சுமித்திரையுடன் வழிபாட்டிற்குச் சென்றதைக் கம்பன் உணர்த்துகின்றான். இராமனுடன் இணை பிரியாதிருந்த இலக்குவனைப் பயந்த சுமித்திரை. கோசலையுடன் இணைந்து நின்றனள் என்பதை உணர வைக்கின்றான் கம்பன்.

தயரதனின் எல்லையற்ற விருப்பத்திற்கு இயைந்த மனைவி கைகேயி. தயரதனின் உள்ளத்திற்கேற்ப உணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்டு, வயப்பட்டு நின்றவள் கைகேயி.

தயரதன் மக்களுள் இராமனையே தன் மகனாகப் பாராட்டிச் சீராட்டியவன் கைகேயி. இவளிடத்து இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா என்பதைத் தானே நேரில் சொல்ல விழைந்திருப்பான் போலும் தயரதன். அரசியல் பணிகள் முடிந்தபின் நாள்தோறும் தயரதன் கைகேயியின் அந்தப்புரம் வருதல் வழக்கம் எனத் தோற்றுகின்றது.

மாலையின் முன் நேரத்தில் அணிகள் யாவும் பூண்டு பாற்கடலிடத்தில் பவளக்கொடி தாமரைப் பூத்துக் கிடப்பது போல் கடைக்கண் அளி பொங்கப் பஞ்சணை மேல் உறங்கியவாறு அன்றும் கைகேயி கிடந்தாள்.

பண்டை நாள் இராகவன் பாணி வில்லுமிழ் உண்டை உண்டதனை உள்ளத்துள் உன்னி இராமனுக்குக் கொடுமை இழைக்க உறுதி பூண்ட கூனி இராவணன் இழைத்த தீமை போல் தோன்றினாள். கைகேயி கோயில்மேல் மண்டினாள், உடம்பே அன்றி உள்ளமும் கோடிய கொடியாள் கூனி. உறங்கும் கைகேயியின் காலைத் தீண்டினாள், “தீண்டலும் உணர்ந்த அத்தெய்வக் கற்பினாள்” என்று இங்கு கம்பன் கைகேயியைப் பெரிதும் உயர்த்திக் கூறுகின்றான். தன்னுடன் இளமை முதல் பழகிய தாதியாகிய மந்தரை தீண்டுதலும், திடுக்கிட்டு விழித்தாள் கைகேயி என்று கற்புமிக்க பெண்ணின் பயிர்ப்பு என்ற நற்பண்பிற்கே உறைவிடமாகக் கைகேயியைக் காட்டுகின்றான் கம்பன். இத்தகைய தெய்வக் கற்பினள் கைகேயி என்பதை இங்கு வற்புறுத்திப் பின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்ற முதற்களம் அமைக்கிறான் கம்பன்.

கைகேயிக்குத் துன்பம் சூழ்ந்துள்ளது என்றும் அவள் அதனை உணராது உறங்குகின்றாள் என்றும் கூனி கூறக்கேட்ட கைகேயி ஒப்பற்ற இராமனை மகனாகப் பெற்ற தனக்குத் துன்பம் வருமோ? என்று கூனியைச் சாடினாள்.

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
 உராவரும் துயரை விட்டு உறுதி காண்பரால்
 விராவரும் புவிக்கெலாம் வேதமே அன
 இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?

“இராமனைப் பயந்த எனக்குத் துன்பம் உண்டோ?”
 என்று கைகேயி வினவும்போது அவள் இராமன் என்னும்
 பெயரை எவ்வளவு அன்புடனும் ஆதரத்துடனும்
 சொல்கின்றாள் என்பதைக் கம்பன் காட்டி விடுகின்றான்.
 இராமன் என்னும் சொல் அவள் நாவில் அண்ணித்து
 அமுதூறி நிற்கின்றது.

கூனி, பேச்சை மாற்றிக் கோசலை மதியால்
 வாழ்ந்தனள் என்றாள். தயரதனைக் கணவனாகப் பெற்று,
 பரதனை மகனாகக் கொண்ட கோசலைக்கு நல்வாழ்வின்றி
 வேறென்ன உண்டாம் என்று கடிந்து கைகேயி பேசினாள்.
 கைகேயியின் உள்ளத்தில் இராமனை நோக்கிய
 வெறுப்பையும், கோசலையை நோக்கிய பொறாமையையும்
 கூனியால் விதைக்க இயலவில்லை. வேற்றுமையற்ற
 நன்மையில் கைகேயியின் உள்ளம் இப்போது நிலை
 பெற்றுள்ளது. சலிப்படைந்த கூனி இராமன் நாளை கோமுடி
 சூடப் போகின்றான் என்றாள்.

பெருவீரர்கள் வெள்கவும், ஆண்மை குறைபடவும்
 தாடகை என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு பெண்ணைக்
 கொன்று முறை தவறிய வில்லைக் கையிலேந்திய இராமன்
 அரச முடி சூடப் போகின்றான் நாளை; இது கோசலைக்கு
 வந்த வாழ்வு என்று இகழ்ச்சி தோன்றக் கூறினாள் கூனி.

ஆடவர் நகையுற ஆண்மை மாசுறத்
 தாடகை எனும் பெயர்த் தையலாள் படக்
 கோடிய வரிசிலை இராமன் கோமுடி
 சூடுவன் நாளை; வாழ்வு இது எனச் சொல்லினாள்

இதனையே இராமனுக்குப் புகழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டாள் கைகேயி. கூனியின் பேச்சில் இகழ்ச்சிப் பொருளும், கைகேயியின் உட்கோளில் புகழ்ச்சிப் பொருளும் அமையுமாறு இரு பொருள் உண்டாகக் கம்பன் இங்குப் பாப்புனைந்து விடுகின்றான். ஆளும் தவத்தினை உடைய முனிவர்கள் செயலற்றுப் போய் நகைப்புறுமாறும், வீரர்களின் வீரம் கெடுமாறும் பெண் எனும் பெயர் மட்டும் பெற்றுக் குணத்தாலும் செயலாலும் மாறுபட்ட கொடிய தாடகை எனும் அரக்கியைக் கொன்ற வளைந்த கட்டமைந்த வில்லைக் கொண்ட பெருவீரன் இராமன் நாளை முடிசூடப் போகிறான். இது கோசலைக்கு வந்த வாழ்வு என்று கூனியின் கூற்றை ஏற்றுக் கொண்டாள் கைகேயி. கைகேயியின் நெஞ்சம் வேறுபாடற்றது. இராமனையும், கோசலையையும் நோக்கி நன்மையே நிறைந்து நின்றது அது.

இராமன் நாளை முடிசூடப் போகின்றான் என்பதைக் கேட்டு அன்பு மீதூரத் தேய்வற்ற முகமதி விளங்கிப் பொலியத் தூய கைகேயி மேன்மேலும் உவகை மிகத் தன் மார்பில் அணிந்த ஆரங்களுள் மிகச் சிறந்த ஒன்றைப் பரிசாக மந்தரைக்கு வழங்கினள். ஏன் தெரியுமா? கம்பன் தானே புகுந்து பதில் உரைப்பான். கைகேயின் பாத்திரத்தை இங்கு அவன் இனம் காட்டிப் படைத்து விடுகின்றான். இராமன் முடிசூடுகின்றான் என்று கேட்டவுடன் கைகேயின் மன் நிலையைச் சொற்சித்திரமாக்குகின்றான் கம்பன்.

மாற்றம் அஃது உரைசெய, மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்
வேற்றுமை உற்றிலள் வீரன் தாதை புக்கு
ஏற்று அவள் இருதயத்து இருக்கவே கொலாம்.

கைகேயின் உள்ளத்தில் வீரன் இராமனின் தந்தை தயரதன் புகுந்து வீற்றிருந்தானாம். தயரதனை நெஞ்சப் பீடத்தில் ஏற்றி, அவன் விரும்பிய இராமனைத் தானும் அவன் பொருட்டாகவே விரும்பிய வழக்கப்பட்டு உணர்ச்சி ஒன்றுபட்ட கற்புக்கரசி கைகேயியை இங்கு படைத்து விடுகின்றான் கம்பன். தெய்வக் கற்பினாள் என்னும் கூற்றிற்குச் சான்று இங்கேயும் உள்ளது.

கைகேயியின் உணர்ச்சியும் ஆற்றல் மிக்க கோசலையின் அறிவும் ஒத்திருந்தன என்பான். கம்பன் கோசலையையும் கைகேயியையும் நுணுக்கமாகவே வேறுபடுத்தி விட்டான். ஒவ்வொன்றையும் அறிவுகொண்டு ஆராய்ந்து தீமையின் நீங்கி நன்மைக்கண் நிலை பெற்றவள் கோசலை. உணர்ச்சி வயப்பட்டு நன்மையின் ஒன்றி நின்றவள் கைகேயி. கோசலை உலகியல் அறிவால் கண்டு கொண்ட ஒன்றைக் கைகேயி உணர்ச்சியால் இயல்பில் பெற்றிருந்தாள்.

அறிவு சார்ந்த கோசலையின் நிலையைக் கம்பன் பின்னும் சுட்டுவான். இராமனுக்கு முடி சூட்டுவிழா இல்லை; பரதன் நாடாளப் போகிறான், என்பதை இராமன் சொல்ல அறிந்த கோசலை, மூத்தவனிருக்க இளையவன் ஆளுதல் முறையாகாது என்பது ஒன்று உண்டு. அது அல்லாமல் வேறு குறையில்லை என்பாள். இங்கு அறிவு கொண்டு காரணகாரியங்களை ஆய்ந்து பேசுகின்றாள் கோசலை. ஆயினும் பரதன் நிறைகுணத்தவன்; இராமனினும் நல்லவன்; குற்றமற்றவன். அவன் அரசனாதலில் தவறில்லை என்று தன் உகப்பையும் புலப்படுத்துகின்றாள். கோசலை தன் அறிவால் மக்கள் நால்வருள் குற்றமற்ற அன்புகாட்டும் திறத்தில் வேற்றுமை மாற்றினாள் என்று கம்பன் காட்டுவான்.

நிறை குணத்தவன்; நின்னினும் நல்லனால்
குறைவு இலன் எனக் கூறினள் - நால்வர்க்கும்
மறுஇல் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

கோசலை, வேற்றுமை உண்டென்று கண்டு உறுதல்
தகாது என்று அறிவால் வேற்றுமையை மாற்றிக்
கொண்டவள். ஆனால் கைகேயியோ வேற்றுமை என்ற
ஒன்றை உள்ளத்தாலும் உணராதவள். கைகேயி வேற்றுமை
உற்றிலள். வேற்றுமை மாற்றினாள் கோசலை. உலகியல்
அறிவு வயப்பட்டு மாற்றினாள் கோசலை. உலகியல் அறிவு
வயப்பட்டு பகுத்துணர்ந்து நன்னெறிக்கண் வலிய நின்றவள்
கோசலை. கைகேயியோ உணர்ச்சி வயப்பட்டு நின்றவள்.
உணர்ச்சியினும் அறிவு மீதூர்ந்த பாத்திரம் கோசலை.
அறிவினும் உணர்ச்சி மீதூர்ந்த பாத்திரம் கைகேயி.

இராமன் காடேகிய பின் கேகய நாட்டிலிருந்து
மீண்ட பரதன் கோசலையை வந்து காண்கின்றான். அழுது
புலம்புகிறான். அவன் தூயன் என்று உணர்ந்தும் அறிவு
ஆய்வு மேற்கொள்ளும் கோசலை.

“கைகயர் கோமகள் இழைத்த கைதவம்
ஐய! நீ அறிந்திலை போலுமால் என்றாள்.”

கைகேயி இழைத்த வஞ்சனை பரதன் அறியாத
ஒன்றோ என்று வினவுகிறாள் கோசலை. கைகேயி இழைத்த
கொடுமை தான் அறிந்ததாயின் கொடுநரகம் தனக்கு
உரியதாகட்டும் என்று பரதன் சூளுரைத்து உருகி நிற்கக்
கண்டு பரதன் தூயனே என உறுதி பெற்றுப் பின் கோசலை
அவனைப் பாராட்டுகின்றாள்.

முன்னையும் குல முதலோர்கள் தாம்
நின்னையாவரே நிகர்க்கும் நீர்மையார்
மன்னர் மன்னவா என்று வாழ்த்தினள்
உன்ன உன்ன நைந்துருகி விம்முவாள்

பரதனின் தூய்மையையும் இராமனிடம் அவன்
கொண்ட பாசத்தையும் அறிந்து கொண்ட பின்பே கோசலை
நைந்துருகி உணர்ச்சி வயப்படுகின்றாள்.

இவ்வாறே பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்தபின்
இராமன் வாராமையினால் பரதன் தீப்புக் முனைகின்றான்.
அவனைத் தடுக்க விழைந்தும் அவன் உறுதியாகத் தீப்புக்
நின்றபோது பரதனின் தனித்திறமும், அறிந்த பிறகு கோசலை
அவனை யாவரினும் மேலாக வாழ்த்துகின்றாள்.

எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்
அண்ணல் நின் அருளுக்கு அருகாவரோ?
புண்ணியம் எனும் நின்உயிர் போயினால்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ?

பரதனின் தூயபெரு நிலையை அறிந்த பின்னரே
கோசலை மனமுருகிப் பரதனைப் பாராட்டுகின்றாள்.

ஒவ்வொன்றையும் ஆய்ந்து அறிந்து முடிவு கண்டு
செயல்படும் கோசலையின் இயல்பைக் கம்பன் இராமகாதை
முழுவதிலும் பரவ விட்டுப் புலப்படுத்தி விடுகின்றான்.

நல்லுணர்ச்சி வயப்பட்டு வேற்றுமை உறாத கைகேயி
இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நாளை எனக் கூறக்கேட்டு
நாயகம் அனையதோர் மாலையைப் பரிசாகக் கூனிக்கு
நல்கினள். நிலம் குழிய அம்மாலையை வெறுப்புடன் வீசி
எறிந்த மந்தரை தன் சூழ்ச்சியைத் தொடர்ந்தாள். தயரதன்

வஞ்சித்தான் என்றாள். பரதன் கெட்டான் என்றாள். கோசலை வாழ்ந்தாள் என்றாள். கைகேயி இனி அழிந்தாள் என்றாள். கைகேயி கோசலைக்கு அடிமை ஆகலாம். ஆனால் தான் கோசலையின் தாதியர்க்கு அடிமையாதல் இயாலாது என்றாள். இவ்வளவும்; கேட்ட கைகேயி கூனியைச் சினந்தாள். “உன் நாவைச் சிதையாமல் விட்டேன். முறை திறம்பலாமோ? உன் பேச்சைப் பிறர் கேட்டால் தீமையாகுமே! நீ எனக்கு நல்லையும் அல்லை; என் மகன் பரதன் தனக்கு நல்லளும் ஆகாய்; அறவழி நின்று ஆராய்ந்தால் உனக்குரிய நன்மைக்கும் நீ உரிமை அல்லை. விதிவந்து தூண்ட உன் மனத்திற்கு நல்லனவற்றை அறியாது கூறினாய்”, என்று கைகேயி கூனியை இகழ்ந்தாள்.

எனக்கு நல்லையும் அல்லைநீ; என்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையும் அல்லைநீ; தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையும் அல்லை வந்து உழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்!

இங்கு கம்பன் உணர்ச்சி வயப்படும்கைகேயியின் உள்ளம் சிறிது சலனமுற்றதைக் காட்டி விடுகிறான். இதனைக் கூனியும் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். முன்பு இராமனையே தன்மகன் என்று உரிமை பராட்டிய கைகேயி இப்போது என் மகன் பரதன் என்று கூறி விடுகின்றாள். கூனியின் பேச்சு கைகேயியின் நல்லுணர்ச்சியைக் கலைத்துப் பரதன் என் மகன் என்று உரிமை பாராட்ட வைத்து விடுகின்றது.

கூனி அஞ்சாமல் மேலும் தொடர்கிறாள். கைகேயியின் நல்லியல்புகளைப் பகடைகளாக்கி உருட்டுகின்றாள்.

இராமன் அரசு எய்தக் கோசலை மிக்க செல்வம் பெற, நீ வறுமை உற, உன்னை நோக்கி யாசித்து வருவோர்க்கு இதுநாள்வரை இல்லை என்னாமல் கொடுத்து வந்த நீ, இனி அவளைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொடுப்பாயா? கொடுக்க இயலாமற் போக நாணி நிற்பாயா? நாணம் மீக்கொளச் சாவாயா? வறியோர் வந்து யாசிக்க வழக்கத்திற்கு மாறாக இல்லை என்பாயா? சொல் என்று வற்புறுத்துகின்றாள் கூனி.

தூண்டும் இன்னலும் வறுமையும் தொடர்தரத் துயரால்
ஈண்டு வந்து உனை இரந்தவர்க்கு இரு நிதி அவளை
வேண்டி ஈதியோ? வெள்குதியோ? விம்மல் நோயால்
மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ எங்ஙனம் வாழ்தி?

கைகேயியின் உள்ளம் மேலும் அசைகின்றது. தள்ளாடுகின்றது. உணர்ச்சி வெள்ளம் சிறுகச் சிறுக மடை மாறுகின்றது. கூனி தொடர்கிறாள்.

“சனகனும் உன் தந்தை கேகயனும் பகைவர்கள். நீ தயரதனின் அன்புக்கு உரியவளாதலால் சனகன் கேகயன் மேல்படை எடாது உளான். சீதையின் கணவன் இராமன் அரசனானால் சனகன் உன் தந்தையை அழித்து விடுவானே! ஐயோ!” என்றாள் கூனி.

காதல் உன் பெருங்கணவனை அஞ்சி அக்கனிவாய்ச்
சீதை தந்தை உன் தாதையைத் தெறுகிலன், இராமன்
மாதுலன் அவன்; நுந்தைக்கு வாழ்வு இனி உண்டோ?
பேதை! உன்துணை யார் உளர் பழிபடப் பிறந்தார்.

கைகேயியாகிய பெண் எனும் உணர்ச்சிப் பிழம்பு பிறந்த வீட்டின் அழிவு என்றவுடன் ஆடிவிட்டது. கேகயன் மகள் கேகயனுக்கு அழிவு என்று கூறக் கேட்டதுமே முழுதுமாகச் சலித்து விட்டாள்.

கெடுத்து ஒழிந்தனை உன் மகனை என்று கூறிக் கூனி முத்தாய்ப்பு வைத்தாள்.

கைகேயியின் நல்லுணர்ச்சி வேரினைப் பற்றிக் கூனி பறித்து விட்டாள். கைகேயியின் இம் மாற்றம் கண்டு கம்பனே குமுறுகின்றான். தேவர்களின் மாயை, அவர்கள் பெற்றுள்ள வரம் அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவம்; இவை அல்லவா கைகேயியின் மனத்தை மாற்றி விட்டன! அரக்கர்களின் பாவமும், நல்லோர் இயற்றிய அறப்பயனும் உந்தித் தள்ளத் தூயமொழி பேசும், அஞ்சும் இயல்பினதாகிய மான் போன்ற கைகேயி நல்ல அருளைத் துறந்து விட்டனளே! ஆம்! இவள் அருள் துறந்து இராமனைக் காடேகச் செய்யா விடின் இராமனின் புகழ் பரப்பும் இராமாயணம் உண்டாமோ? உலகம் இராகவன் புகழைப் பருகக் கைகேயியே காரணம் ஆயினள் என்று கம்பன் பேசுகின்றான்.

தீய மந்தரை இவ்வுரை செப்பலும் தேவி
தூய சிந்தையும் திரிந்தது கூழ்ச்சியின் இமையோர்
மாயையும் அவர்பெற்ற நல்வரம் உண்மையாலும்
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்த வத்தாலும்

அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
இரக்கம் இன்மை அன்றோ இன்று இவ்வுலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகு கின்றதுவே

சம்பராசுரனோடு போர் புரிந்த காலத்தில், தேரூர்ந்து தன் உயிரைக் காத்த கைகேயிக்கு இருவரங்கள் தர ஒப்புக் கொண்டிருந்தான் தயரதன். கூனியின் உரைப்படி அந்த இருவரங்களைத் தயரதனிடம் கேட்டுப் பெறக் கைகேயி ஒருப்படுகின்றாள். ஒரு வரத்தால் பரதன் அரசனாதல்

வேண்டும். மற்றொரு வரத்தால் இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடேகுதல் வேண்டும் எனக் கேட்குமாறு கூனி அறிவுறுத்தினள்.

கூனி சென்றனள். கைகேயி கேட்க ஆயத்தமானாள். கருமேகத்திருந்து மதியைப் பறிப்பாள் போலக் கூந்தலிலிருந்து மாலையைப் பிய்த்து எறிந்தாள். பின்னர் மலர் சூடும் வாய்ப்பையே இழந்தாள். தன் புகழ்க் கொடியை அறுப்பாள் போல் மேகலையை அறுத்தாள். மதியில் காணும் மறுவைத் துடைப்பாள் போல நெற்றித் திலகத்தை அழித்தாள். பின்னர் பொட்டிழக்கும் அவலம் எய்தினாள். தரையில் விழுந்து கிடந்தாள்.

சீதை என்னும் திருமகள் அயோத்தியினின்றும் அகலப் போகின்றாள். முன்னரே மூதேவி வந்து கிடப்பதை போலக் கைகேயி தரையில் கிடந்தாள் என்பான் கம்பன்.

நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயில் துயின் றென்னக்
கவ்வை கூர்தரச் சனகியாம் கடிகமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்கும் என்று அயோத்தி வந்தடைந்த, அம்மடந்தை
தவ்வையாம் எனக் கிடந்தனள் கேகயன் தனையை

நள்ளிரவுக்கு மேல் தயரதன் கைகேயியின் அரண்மனை அடைகின்றான். வீழ்ந்து கிடக்கும் கைகேயியைக் கண்டு திடுக்கிட்ட தயரதன் அவளை மானை எடுக்கும் ஆனையே போல் தடங்கைகள் கொண்டு தழுவி எடுத்தான்.

தூயமொழி மடமான் கைகேயி, இரக்கமற்று மனம் மாறி விட்டதைத் தயரதன் அறியான். மான் இயல்பின் தாழ்ந்து, வீழ்ந்து கிடப்பது போல- “நவ்வி வீழ்ந்தென” கைகேயி தூய சிந்தை திரிந்து கிடத்தலைத் தயரதன் அறியான்.

வாய்மை காக்கும் கொள்கைப் பிடிப்புள்ள தயரதன் யானை போன்றவன். கைகேயியை மான் என நினைத்து எடுத்தான். தயரதன் யானை போலவே இருந்தான். உண்மை; ஆனால் அவன் மான் என்று கருதிய கைகேயியோ நாகமாக மாறி விட்டாள்.

இருவரங்கள் எனும் நஞ்சினைப் பாய்ச்சித் தயரதனைச் சொற்களால் நாவு கொண்டு கொத்திவிட்ட நாகம் கைகேயி.

தயரதன் கைகேயி வரம் கேட்டவுடன் துடித்து வீழ்ந்த நிலையைக் கம்பன் அரற்றிச் சொல்வான்.

நாகமெனும் கொடியாள் தன் நாவில் வந்த
சோகவிடம் தொடரத் துணுக்கம் எய்தா
ஆகம் அடங்கலும் வெந்து அழிந்து அராவின்
வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்

தன்னிலை திரிந்த உணர்ச்சி வயப்பட்ட கைகேயியை முன் மான் என்றும் பின் நாகம் என்றும் காட்டும் கம்பன் கவித்திறம் தன்னிகரற்றது.

இவ்வாறு தயரதன் துணுக்குற்று வீழக் கைகேயி எவ்வாறு வரங்கள் கேட்டாள்? கம்பன் சொல்வான்;

ஏயவரங்கள் இரண்டின் ஒன்றினால் என்
சேய் உலகாள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆள்வது எனப் புகன்று நின்றாள்
தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்.

என் சேய் என்ற பரதனை உரிமை பாராட்டிக் கொண்டாள் கைகேயி. தயரதனுக்கு இதுவே புதுமை. சீதை

கேள்வன் வனமேகல் வேண்டும் என்றாள். இராமன் என்னாமல் சீதை கேள்வன் என்றாள். அன்பால் உருகி அகம் குழைந்து இராமன் என்ற பெயரை அழைத்து அழைத்துப் பழக்கப்பட்ட கைகேயி இராமன் காடேக வேண்டும் என்று வரம் கேட்கத் திகைத்தாள். இராமன் என்னும் பெயரை சொன்னால் அவளால் அவன் காடேக வேண்டும் என்று கேட்க இயலாது. ஆகவே அவள் நாவில் தித்தித்து இருந்த இராமன் என்னும் பெயரைச் சொல்லாமல் சீதை கேள்வன் போய் வனமாள்வது என்று புகன்று நின்றாள்.

கைகேயி என்னாமல் கம்பன் அவளைத் தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள் என்றான். தீயவை யாவையினும் கொடிய தீயாள் என்று கூறுதல் மரபு. தீமையிலே சிறப்பு ஏது? தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள் என்பது யாது காரணம் குறித்தது? கைகேயியின் தீமையால் இராமாவதார தத்துவமே நிறைவேறியது. இராவணவதம் நிகழ்ந்தது. அல்லோர் அழிந்தனர்; நல்லார் வாழ்ந்தனர்; அறம்நிலை பெற்றது. கைகேயியின் தீமையால் நன்மையே நிறைந்தது என்பதைக் குறிக்கக் கைகேயியைத் தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள் என்றான் கம்பன்.

கைகேயி கேட்ட இருவரங்களைத் தாராமல் மறுத்தால் வாய்மை தவறும். இது நாள் வரைக் கொண்டு காத்த கொள்கை பிழைபடும். தயரதன் திகைத்தான். கைகேயியின் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சினான்.

“பெண்ணே! வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொள் நீ; மற்றையதொன்றும் மற என்றான்.

யாசித்தால் பேயும் தந்து ஈயுமே நீ என் மனைவி; நான் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். இராமன் காடு போகாத வரம் மட்டும் தந்தருள்க என்று இறைஞ்சினான் தயரதன்.

“தாய் தந்தென்னத் தன்னை இரந்தால் தழல் வவங்கண்
பேய்தந்தீயும் இது தந்தால் பிழையாமோ?”

என்றான். கைகேயியோ தயரதன் வாய்மைப் பிடிப்
பென்னும் பற்றுக் கோட்டையே அசைத்தான்.

முன்னே தந்தாய் இவ்வரம் நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்னா யார் உளர் வாய்மைக்கு இனி என்றாள்

தயரதன் மேலும் வேண்டி யாசித்தான்.

“என்மகன் என்கண் உன்உயிர் எல்லா உயிர்கட்கும்
நன்மகன் இந்நாடு இறவாமை நய என்றான்.

நளினம்போல் கையான், இன்று, என் கண் எதிர்
நின்றும் கழிவானேல், உய்யேன்; நங்காய்? உன் அபயம் என்
உயிர் என்றான்.

“கைகேயியோ பெற்றால் இருவரங்களைப்
பெறுவேன். அன்றேல் சாவேன் என்று பிடிவாதம்
காட்டினள். தயரதன் செயலற்றுப் போனான். ஈந்தான்.

வீயந்தாளே இவ்வெய்யவள் என்னா மிடல் வேந்தன்;
ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் என் சேய் வனம் ஆள
மாயந்தேன் நான் போய் வானுலகு ஆள்வேன் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின் மகனோடும் நெடிது என்றான்.

வரம் ஈந்தபின் தயரதன் மயங்கி வீழ்ந்தான். மகிழ்ச்சி
பொங்கக் கைகேயியும் துயிலலுற்றாள்.

வைகறைப் போது, கைகேயி எனும் பெண் இயற்றிய
கொடுமை கண்டு முன்னிற்கவும் நாணி இரவாகிய நங்கை

ஏகினாள். “மைந்தர் முன் நிற்கவும் நாணிநாள் என ஏகினாள் நளிர் கங்குலாகிய நங்கையே!” கோழிகள் கூவின. தயரதன் மயங்கி வீழ்ந்து விட்டானே! பெரிதும் துன்புற்றானே! எனக்கண்டு நெஞ்சு கலங்கிச் சிறகென்னும் கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழுவன போலச் சேவல்கள் கூவின. பறவைகள் ஒலித்துக் கூடுகளினின்றும் புறப்பட்டன. கொடுமை மிக்க கைகேயியை மனத்துள் சினந்து கொதித்து வைவன போல ஓசையிட்டன. கம்பன் இவ்வாறெல்லாம் விடியலைப் புனைந்துரைக்கும் போதே கைகேயியின் கொடுமையைச் சாடுகிறான். கோசலத்தின் சீரழிவிற்கும், தயரதன் சாவிற்கும், நாட்டு மக்கள் அவலத்திற்கும், பரதன் நோவிற்கும் காரணமாகிய கைகேயியைக் கம்பன் “மாகயத்தி என்றே ஏசி விடுகின்றான்.

முடி சூட்டு விழாவிற்குரிய நேரம் நெருங்க, வசிட்டன் சுமந்திரனைத் தயரதனிடம் அனுப்பினான். கைகேயி சுமந்திரனைச் சந்தித்தாள். “பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் பிள்ளையைக் கொணர்” என்றாள், சுமந்திரன் அணி பூண்டிருந்த இராமனை அழைத்து வந்தான். தாதையைத் தேடி நாற்புறமும் துருவி நோக்கி வந்தான் இராமன். இராமன் காடேகல் வேண்டும் என்று தயரதன் கூறான்; நானே அதனை இராமனிடம் கூறுவேன் என எதிர்ப்பட்டாள் கைகேயி.

“நாயகன் உரையான் வாயால் நானிது பகர்வென் என்னாத் தாய்என நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமிழள் வந்தாள்”

இராமன் கைகேயியைப் பணிந்து வணக்கம் தோற்ற நின்றான். அந்தி வந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன்கன்றின் அன்னான் இராமன் நிற்கத் தகப்பன் ஆணை ஒன்று உண்டு என்றாள் கைகேயி.

“ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழிரும் சடைகள் தாங்கி, தாங்கருந்தவம் மேற்கொண்டு
பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி,
ஏழிரண்டாண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்.

என்று பரதன் நாடு பெறவும், இராமன் காடேகவும் அமைந்த
மன்னன் கட்டளையைக் கைகேயி உரைத்தனள். கேட்ட
இராமன் கைகேயியின் உரையை ஏற்றான்.

“மன்னவன் பணி அன்றாகில் நும் பணி மறுப்பெனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்றது அன்றோ?
என்னினி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்;
மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்.”

இராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.
கோசலையைச் சென்று கண்டான். இராமன் நாடிழந்ததைத்
கோசலை பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் இராமன்
காடேகுதல் வேண்டும் என்று கேட்டதும் ஆலிலை அன்ன
வயிற்றினைப் பெய்வளைத்தளிரால் பிசைந்தாள். ஈன்ற
வயிறு எரிந்தது. ஒரு தாயின் அவலத்தைக் கம்பன் காட்டி
விடுகின்றான்.

தயரதன் உனக்கு அரசாட்சி என்று கூறியது
வஞ்சனையோ? என்று தன் உணர்ச்சியை முதலில் கொட்டி
விடுகிறாள். கோசலை.

வஞ்சமோ மகனே உனை மாநிலம்
தஞ்சம் ஆக நீ தாங்கு என்ற வாசகம்

என்று கேட்ட கோசலை அந்த நிலையிலும் அறிவால்
தெளிகிறாள்.

“அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு நீ
என் பிழைத்தனை”

என்று இராமனை வினவுகிறாள் “உன்னிடம் பேரன்பு காட்டிய தயரதனுக்கு ஏதேனும் பிழை செய்தாயோ” என்று கேட்கும் கோசலையின் உணர்ச்சியினும் அறிவு மீதூர்ந்த நிலையைக் கம்பன் புலப்படுத்துகிறான்.

இராமன் காடு போகாது இரான் என்றுணர்ந்த கோசலை, தயரதனிக்குமிடம் விரைகின்றாள். கைகேயியின் அந்தப்புரத்திலே மயங்கிக் கிடக்கும் கணவனைக் காண்கிறாள். செய்தி தெரிந்ததும் கணவன் நிலை கண்டு பெரிதும் இரங்குகிறாள். இராமன் காடேகித் துன்புறுவானே என மகன் பொருட்டு வருந்துகிறாள். தயரதன்-தன் கணவன் வாய்மையாளன் என்னும் பெருமைக்கு இராமன் காடு ஏகாவிடின் மாசு படியுமே என மறு பக்கம் ஏங்குகிறாள்.

கோசலை என்ன பாடுபட்டாள் என அவலிப்பான் கம்பன்.

போவாது ஒழியான் என்றாள் புதல்வன் தன்னை; கணவன்
சாவாது ஒழியான் என்று உள்ளம் தள்ளுற்று அயர்வாள்;
காவாய் என்னாள் மகனை; கணவன் புகழுக்கு அழிவாள்;
ஆ! ஆ! உயர் கோசலையாம் அன்னம் என் உற்றனளே!

கம்பன் இங்குக் கோசலையை அன்னம் என்பான். பாலையும் தண்ணீரையும் கலந்தால் தண்ணீரைப் பிரித்துப் பாலைக் கொள்ளும் தன்மையது அன்னம். கோசலையும் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர்ந்து நன்மையைக் கொள்ளும் அறிவு வாய்த்தவள் என்பதைக் கம்பன் புலனாக்குகின்றான். இராமன் காடேகாமல் தடுக்க விழைந்து

உணர்ச்சி வயப்பட்டு வந்தவள் தயரதன் நிலைகண்டு பிள்ளைப் பாசத்தினும் மனைவி என்னும் கடமை உணர்வு மிகத் தயரதனின் வாய்மை நோன்பு நிற்க வெற்றுடம்பன்றிப் புகழ் ஓங்கத் துணையாகி விடுகின்றாள்.

அப்போது அங்கு வந்த வசிட்டர் தயரதன் நிலைகண்டு செய்தி அறிந்து, கைகேயியை இராமன் காடுபுகாமல் செய்ய வேண்டுகிறார். கைகேயியோ “பெற்றால் இரு வரங்களைப் பெறுவேன் அன்றேல் மாள்வேன்” என்கிறாள். வசிட்டரால் தேறுதலுற்ற தயரதன் கைகேயியின் பிடிவாதம் கண்டு வருந்துகிறான்; சினக்கிறான்; வெறுக்கிறான்.

கைகேயியை நோக்கினான். கைகேயி!
முடிசூட்டுவதற்கு முன் பரதனுக்குக் காப்பு நாண் கட்ட வேண்டுமே! வேறு மஞ்சள்கயிறு தேடிப் போக வேண்டா, உன் தாலிக் கயிறே உன்மகன் முடி சூட்டு விழாவிிற்குக் காப்பு நாண் ஆகும். “மாணாப் பாவி! இனி என்பல? உன்கழுத்தின் நாண் உன்மகற்குக் காப்பின் நாணாம்” என்றான். கைகேயியை வெறுத்த தயரதன் அவளைத் தன் மனைவி அல்லள் என்றான். அரசனாகப் போகும் பரதனைத் தன் மகன் அல்லன் என்றான். வசிட்ட முனிவனையே சாட்சியாக்கி அப்பரதன், தனக்கு இறுதிக்கடன் செய்யத் தக்கான் அல்லன் என்றான்.

“இன்னே பலவும் பகர்வான்இரங்கா தாளை நோக்கிச்
சொன்னேன் இன்றே இவள் என் தாரம் அல்லள் துறந்தேன்
மன்னே ஆவான் வரும் அப்பரதன் தன்னையும் மகன் என்று
உன்னேன் முனிவா! அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு என்றான்.”

எவ்வளவு கொடிய சாபம்! இரக்கமற்ற மனந்திரிந்த கைகேயிக்கு எத்தகைய பெரும் பழி! கணவனுக்கு மனைவி

இல்லை என்ற நிலை இவள் வயிற்றில் கிடந்த பரதனுக்குத் தகப்பனுக்கு மகன் இல்லை என்ற அவமானம்

உணர்ச்சி வயப்படுவோர்க்கே நேரும் கதி இதுவோ! உணர்ச்சி மீதுர்ந்தவர்கள் பெரிய நன்மைகளையும் செய்வர். பின் விளைவை எதிர்நோக்காமல் பெரிய தீவினைகளையும் இழைத்து விடுவர். ஒரு கணத்தில் மனம் திரிந்த கைகேயியின் இரக்கமற்ற செயல் இவ்வளவு பெரிய கொடுமையை விளைத்து விட்டதே! தெய்வக் கற்பினாள் மனைவி என்னும் தகுதியைக் கூட இழந்து விட்டாளே!

முடிகுடாது இராமன் காடேகிறான் என்றறிந்து அயோத்தி நகரமே கொந்தளித்து எழுந்து விட்டது. இலக்குவன் செய்தி தெரிந்து கொதித்து எழுந்தான். இராமன் அவன் சீற்றம் தணித்து. அவனுடன் சுமித்திரையின் இருப்பிடம் புகுந்தான்.

செய்தி உணர்ந்த சுமித்திரை வருந்தினாள், உடன் தேறினாள். இலக்குவனை நோக்கினள், அவனுக்கு உணர்த்தினள்.

“உனக்குக்காடு பொருந்தாதது அன்று; இராமனிருக்கும் காடே உனக்கு அயோத்தி. இராமனே, தந்தை தயரதன் என்று கருதிக்கொள். சீதையே தாயராம் என்று நினை. இராமன் காடேகும் இந்நேரத்தில் நீ இங்கு நிற்கலும் குற்றம்” என்று இலக்குவனுக்கு அறிவுறுத்தினள் சுமித்திரை.

ஆகாதது அன்றால் உனக்கு அவ்வனம் இவ்வயோத்தி மாகாதல் இராமன் நம் மன்னவன்; வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த்தாயர் பூங்குழல் சீதை என்றே ஏகாய் இனி இவ்வயின் நிற்கலும் ஏதம் என்றாள்.

ஒரு பெண் ஏனைய பாசங்களை உதறிவிட்டாலும் தாய்மைப் பாசத்தைத் தள்ளி விடுதல் இயலாதே! சுமித்திரைத் தாய்மை உணர்வையே தள்ளி விடுகின்றாள்.

தன் மகன் இலக்குவனை நோக்கி மேலும் உரைத்தாள். “மகனே! இந்த இராமன் பின்னேசெல் அவனுக்குத் தம்பி என உரிமை பாராட்டிக் கொண்டு செல்லாதே. அவனுக்கு அடிமையாகி அவனிட்ட பணிகளைச் செய். இராமன் மீள அயோத்திக்கு வருங்கால் நீ வருவாயாக அன்றெனின் நீ முன்னம் முடி” என்றாள் சுமித்திரை.

பின்னும் பகர்வாள், மகனே! இவன் பின் செல்; தம்பி என்னும் படிக்கு அன்று; அடியாரின் ஏவல் செய்தி; மன்னும் நகர்க்கே வந்திடின வா; அது அன்றேல், முன்னம் முடிஎன்றாள், பால் முலை சோர நின்றாள்!

“இராமன் இறப்பதற்கு முன் நீ இறந்து படு” என்று சொல்ல வந்தாள்; “இராமன் இறப்பின்” என்று சொல்லாமல் “நீ இறந்து படு” என்றாள். உணர்ச்சியால் வேற்றுமை உறாத கைகேயி - அறிவால்வேற்றுமை மாற்றிய கோசலை - பற்றற்ற ஞானத்தால் தன்மகன் என்றே உரிமை பாராட்டாத சுமித்திரை, என மூவரையும் இனம் பிரித்துக் காட்டி விடுகின்றான் கம்பன்.

இங்குப் பால் முலை சோர நின்றாள் சுமித்திரை என்பான் கம்பன். தாய்மைப் பாசத்தையே நீக்கி நிற்கும் சுமித்திரையை இவ்வாறன்றி வேறெங்ஙனம் உரைப்பது?

இராமன் காடேகி விட்டான். கேகய நாட்டிலிருந்து பரதன் மீண்டான். கைகேயியின் சூழ்வினை தெரிந்தான். தனக்கென அவள் அரசு வாங்க இராமன் கான்புக்கான்; தயரதன் கான்புக்கான்; என்று அறிந்தான்; கைகேயியை ஏசினான்.

நோயீர் அல்லீர்; நும் கணவன் உயிர் உண்பீர்;
 பேயீரே நீர்; இன்னம் இருக்கப் பெறுவீரே
 மாயீர்; மாயா வன்பழி தந்தீர்; முலைதந்தீர்;
 தாயீரே நீர்; இன்னம் எனக்கு எந்தருவீரே!

இராமன் சினப்பானே என்று கைகேயியைக் கொல்லாது விடுத்ததாகப் பரதன் கூறினான். கணவன் தயரதன், கைகேயியை மனைவி அல்லள் என்று ஒதுக்கினான். மகன் பரதனோ அவளைத் தாயில்லை என்று நீக்கினான். இராமனுக்கு எத்தவக் கோலத்தைக் கைகேயி அளித்தனளோ அத்தவக்கோலத்தைத் தான் ஏற்பதாகப் பரதன் சூளுரைத்தான்.

ஏன்று உன் பாசிக் கும்பி வயிற்றினிடை வைகித்
 தோன்றும் தீராப் பாதகம் அற்று எந்துயர் தீரச்
 சான்றும் தானே கல்லறம் ஆகத் தகை ஞாலம்
 மூன்றும் காண மாதவம் யானே முயல்கின்றேன்.

என்றான் பரதன்.

பரதன் நாடு வேண்டா, என அதனைத் தீவினை என்ன நீத்த பின் கைகேயியின் நிலை யாது? பரதன் ஈன்றாள் பகைஞனாக அயோத்தி மாநகரத்து மக்கள் அனைவரும் ஏசு, -கொடுமை செய்த கைகேயி பின் யாதானாள்? பரதன் வெறுக்கவும், தயரதன் தன் மனைவி ஆகாள் எனத் துறக்கவும், கம்பனே ஏசவும், சீதை கூட இகழவும் கொடியவளாகக் காட்டப் பெற்ற கைகேயியின் நிலையாது?

வெளிப்படையாகக் கம்பன் காட்டாமல், குறிப்பால் கற்பார் உள்ளம் கொள்ள வைக்கிறான்.

இராமகாதைக்கே காரணமாகிய கைகேயியைக் கொடியவள் என்று நாம் கருதி வெறுக்குமாறு கம்பன் படைத்துள்ளானா? காப்பியம் முழுவதையும் கண்டபின் கைகேயியை நாம் வெறுக்கிறோமா? அல்லது அப்பாத்திரம் பரிவுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றதா?

சில குறிப்புகளைக் கம்பன் ஆங்காங்கு பரவ விடுகின்றான்.

இராமனை அழைத்துவந்து மீள அரசனாக்கக் கருதிப் பரதன் காடு சென்றபோது கைகேயி உடன் சென்றாள் என்றறிகிறோம். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப்பின் இராமன் மீண்ட போது ஏனை தாயரோடு சேர்ந்து கைகேயி இராமனை வாழ்த்தக் காண்கிறோம்.

“ஆயினும் உனக்கு அமைந்தது ஒன்று உரை என்ன அழகன் தீயள் என்று நீ துறந்த எந்தெய்வமும் மகனும் தாயும் தம்பியுமாம் வரம் தருகெனத் தாழ்ந்தான் வாய்திறந்து எழுந்து வாழ்த்தின உயிரெலாம் வழுத்தி.”

இராமனே தன் தெய்வம் என்று போற்றும் கைகேயிடம் நிலையான வெறுப்புக் கொள்ளக் கற்பார்க்கு இயலுமா?

மிக நுணுக்கமாகக் கம்பன் ஒன்றைக் காப்பியப் போக்கிலே தீட்டிவிடுகிறான்.

தயரதனிடம் வரங்கள் கேட்டுப் பெற்றுப்பரதனிடம் தெரிவிக்கும் வரை மிகப் பேசியவாறு இருந்த கைகேயி, பரதன் நாட்டைத் துறந்து தவக்கோலம் பூண்டபின், மௌனி ஆகிவிடுகின்றாள். அவள் முன் இயல்பிற்கு மாறான, பின் மௌனம் நம் நெஞ்சைப் பிளக்கின்றது.

பத்துத்திங்கள் அசோக வனத்தில் இராமன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்த சீதை எய்திய துன்பத்தினும், பதினான்கு ஆண்டுகள், இராமன் மீளவரும் வரை, அனைவரும் ஏச அயோத்தியில் வாழ்ந்த கைகேயி பட்ட துன்பம் மிகப் பெரிது என்று எண்ண வைத்து விடுகிறான் கம்பன்.

தாயர் மூவர் குறித்தும் உள்ள செய்திகளைத் தொகுத்தாற் போலப் பரதன் குகனுக்குத் தாயரை அறிமுகப்படுத்தும் இடத்தில் கம்பன் அமைத்துக் கொடுக்கிறான்.

தனிப்படகில் குகன், பரதன், சத்ருக்கனன், தாயர் மூவர் ஆகியோர் கங்கையைக் கடந்தனர்.

மூத்தவளாதலின் சுற்றத்தார் தொழவும் பரம் பொருளையே மகனாகப் பெற்றமையின் தெய்வங்கள் தொழவும், அதனால் காணப்படும் பொலிவுடன் விளங்கும் கோசலையைக் கண்டு, “இவளே இராமனைப் பெற்றதால் எய்திய பெருஞ்செல்வத்தைத் தான் கைகேயி மகனாகப் பிறந்ததால் இழந்துவிட்ட பெரியாள்” என்றும் கோசலையைப் பரதன் காட்டினான்.

சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழநின்ற

கோசலையைத் தொழுது நோக்கிக்

கொற்றத்தார்க் குரிசில் இவர் ஆர்

என்று குகன்வினவக் கோக்கள்வையும்

முற்றத்தான் முதல்தேவி; மூன்றுலகும்

ஈன்றானை முன்ஈன்றானைப்

பெற்றத்தால் பெருஞ்செல்வம், யான்

பிறந்ததால் துறந்த பெரியாள் என்றான்.

கேட்ட குகன் கோசலையின் காலடிகளில் வீழ்ந்து கதறியழ, இவன் யாவன்? என்ற கோசலை வினவ, பரதன் “இவன் இராமனின் துணைவன்; எனக்கும் இலக்குவனுக்கும், சத்ருக்கனுக்கும், முன்னோன்” என்று உரைத்தான்.

இராமனைப் பிரிந்து கன்றைப் பிரிந்த காராம் பசுவினைப்போலத் துயருற்றிருந்த கோசலை, இராமன் கானகம் போனதும் நலமாயிற்று என்று, குகனை மகனாகப் பெற்றதில் மகிழ்வு கொண்டாள். அறிவு நலஞ்சான்ற கோசலை மகனைப் பெற்ற லாபத்தைக் கருதி உவந்தாள்.

கோசலையின் அருகில் சுமித்திரை நின்றாள், இராமனைப் பிரியாது தொடரும் இலக்குவனை ஈன்றாள் அவளே என்று குகன் உணர்ந்தான். அறத்தின் உருவாகவே விளங்கும் அவள் தோற்றம் கண்டு- அவளின் பற்றற்ற அன்பின் திறம் ஓர்ந்து, உறுதிபூண “அன்பின் நிறைந்தாளை உரை” என்று பரதனைக் கேட்டனன். வாய்மை காக்க உயிர் துறந்த தயரதனின் இளைய மனைவி என்றும் இராமனுக்குத் தம்பி உண்டு என்பது உலகிற்குப் புலப்பட இராமனைப் பிரியாத இலக்குவனைப் பயந்தெடுத்த பெரியாள் என்றும் சுமித்திரையைப் பரதன் குகனுக்குக் காட்டினன்.

“அறந்தானே என்கின்ற அயல்

நின்றாள் தனைநோக்கி, ஐய! அன்பின்
நிறைந்தாளை உரை என்ன, நெறி

திறம்பாத் தன்மெய்யைநிற்பதாக்கி
சிறத்தான்தன் இளந்தேவி; யாவர்க்கும்
தொழுகுலமாம் இராமன் பின்பு
பிறந்தானும் உளன் என்னப் பிரியா தான்
தனைப்பயந்த பெரியாள் என்றான்.

சுமித்திரையை அறத்தின் வடிவம் என்றான் கம்பன். கோசலையை மதிப்புத் தோன்ற “இவர் யார்” என்று வினவிய குகன், சுமித்திரையை “அன்பின் நிறைந்தாளை உரை” என ஏக வசனத்தில் கேட்டான். அன்பு நிறைந்த இடத்திலேயே மரியாதைக்கு மதிப்பில்லை. அறந்தானே எனவும் அன்பின் நிறைந்தாளாகவும் சுமித்திரை எனும் பாத்திரத்தை வடித்து விடுகிறான் கம்பன்.

கோசலையையும், சுமித்திரையையும் பரதன் உரைக்க உணர்ந்த பின்னர் குகன் எஞ்சிய கைகேயியை யாரென்று அறியாதிருப்பானோ? கைகேயியைக் காணுந்தொறும் சினக்கும் இயல்பினன் பரதன். குகன் கைகேயியைச் சுட்டி, யார் என்று பரதனைக் கேட்கவில்லை. ஆனால் பரதனே தான் சீற்றம் தோற்றக் கைகேயியை யார் என்று கூற முன்வந்தான். இதுவே பொருத்தமாம். இங்குக் கம்பன் புகுந்து கைகேயியை ஏசுகிறான். பரதன் பெருஞ்சினத்தோடு கைகேயியை அறிமுகப்படுத்துதற்குக் கம்பன் நிலைக்களம் அமைக்கிறான். பரதனே கம்பனுக்குள் புகுந்துவிட்டான் போலும்!

“மயானத்திற்குக் கணவனை அனுப்பியவள்; மகன் பரதனைக் துன்பக் கடலுள் ஆழ்த்தியவள்; கொடிய காட்டிற்குக் கருணைக் கடல் இராமனைப் போக்கியவள்; மாவலியிடம் மூன்றடி மண்பெற்று, வளர்ந்து, திருமால் அளந்த உலகத்தை, இருந்த இடத்து இருந்தே, தன் மனத்தே நினைந்து செய்த கொடுமையால் அளந்து, அனைவர் உள்ளத்திலும் துயரத்தை நிறைத்தவள் கைகேயி” என்று கம்பன் கைகேயியைச் சாடுகிறான். இத்தகையவளை யார் என்று உரைக்கப் பரதன் தொடங்கினான்.

“சுடுமயானத்திடை தன் துணைஏக
 தோன்றல் துயர்க்கடலின் ஏக
 கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
 கலிஏக, கழற்கால் மாயன்
 நெடுமையால் அன்றளந்த உலகு
 எல்லாந்தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும்
 கொடுமையால் அளந்தாளை ஆர்இவர்
 என்று உரைசெய்யக் குரிசில் கூறும்.

பரதன் கொதித்துப் பேசினன். “துன்பங்களை எல்லாம் உண்டாக்கியவள் இவள்; பழி என்னும் குழுவியைச் செவிலியாக வளர்த்தவள்; நரகமெனும் இவள் பாவ வயிற்றிலே கிடந்த என் உயிர் தேய்கிறது. இராமனைப் பிரிந்து உலகே உயிரற்ற உடம்பெனத் தோற்ற, இவள் ஒருத்தி மட்டும் துன்பமற்ற முகத்தோடு காணப்படுகின்றாளே இவளை நீ அறியாவிடின் இவளே என்னை ஈன்றவள் என்றுதன் வெறுப்பும் வெகுளியும் எல்லாம் புலப்படப் பரதன் கைகேயியைக் குகனுக்குக் காட்டினன்.

படரெலாம் படைத்தாளைப் பழிவளர்க்கும்
 செவிலியைத் தன்பாழ்த்த பாவி
 குடரிலே நெடுங்காலம் கிடந்தேற்கும்
 உயிர்ப்பாரம் குறைந்து தேய
 உடரெலாம் உயிர்இலா எனத்
 தோன்றும் உலகத்தே ஒருத்தி அன்றே
 இடரிலா முகத்தாளை அறிந்திலையேல்
 இந்நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்

கோசலையைத் தயரதனின் முதல்தேவி என்றும், சுமித்திரையை இளந்தேவி என்றும் அறிமுகம் செய்த பரதன் கைகேயியை “என்னை ஈன்றாள்” என்றான். தயரதன் கைகேயியைத் தன் மனைவி அல்லள் என்று துறந்து

விட்டமையை நினைந்து இங்ஙனம் உரைத்தான். கைகேயியின் வயிற்றில் கிடந்தமையால் தந்தையால் மகனில்லை என்னுமாறு தகுதிக் குறைவு உண்டாயிற்றே என்ற பரதனின் பொருமலும் இங்கே வெளியாயிற்று.

கைகேயியின் கொடுமையைக் கம்பன் முழுதுமாக இங்கே விரித்துப் படர விடுகின்றான். பரதன் கழிவிரக்கப்படும் கைகேயியைக் காண்பானா? அவளை இடரிலா முகத்தாள் என்று கூறுதலே அவன் இயல்பன்றோ? பரதனைத் தன்னுள்ளே திணித்துக் கொண்ட கம்பனும் கைகேயியை ஏசியதில் வியப்பில்லை.

ஆனால் கைகேயி என்னும் தாயைக் காணவேண்டிய முறைமையைக் கம்பன் அடுத்துச்சுட்டி விடுகின்றான். முன்னர் தான் ஏசியதற்குக் கம்பன் பின்னர்க் கழுவாய்த் தேடிக்கொள்கிறான்.

“கைகேயி யார்?” என்று உணர்ந்த குகன், பரதன் வலிய வந்து அவளை ஏசியுரைக்கக் கேட்டான்; கைகேயி இரக்கம் இல்லாதவள் தான்! ஆனால், இராமனின் தம்பியாக, இராமக் குடும்பத்தில் தான் இடம்பெறக் காரணமான தாய் இவளே என்று குகன் வணங்கினான் என்று கம்பன் நிறைவு செய்கிறான்.

“என்னக் கேட்டு அவ்விரக்கம் இலானையும்
தன் நற்கையின் வணங்கினன் தாய் என;”

தானே முன் ஏசிய கைகேயியை, இங்குக் குகனொடும் சேர்ந்து, இராம காதையைத் தனக்கு வழங்கிய தாயாகக் கம்பன் கைகூப்பி வணங்கி நின்றல் மனக்கண்முன் படமாடுகின்றது. இராமாயணம் பயில்வார்க்கும்

வணங்கத்தக்க தாய் கைகேயி என்பதைக் கம்பன்
திடப்படுத்தி விடுகின்றான்.

அறிவு நலஞ் சான்ற கோசலை முழு முதற்
பொருளைப் பயந்தெடுத்த பெரியவள், நம்
மரியாதைக்குரியவள்.

பற்றற்ற ஞானநலம் வாய்த்த அறத்தின் உருவாகிய
அன்பு நிறைந்த சுமித்திரை, நம் வணக்கத்திற்குரியவள்.

உணர்ச்சிப் பிழம்பாகி-முன் தெய்வக் கற்பினளாகத்
திகழ்ந்து-இடையே ஈரம் நீங்கிய சிற்றவையாகி - பின்
மௌனியாய்க் கழிவிரக்கப்பட்டு நின்ற கைகேயி-நம்
பரிவிற்குரியவள்.

தாய்மைக் கோலத்தின் மூன்றும் மூன்றுவகை.

4. மலைக்குல மயில்

தமிழ் மொழியின் இனிமையை எல்லாம் ஒரு சேர வெள்ளமாக ஓடவிட்டவன் கம்பன்.

வட மொழியின் வளத்தை எல்லாம் வடிக்கட்டித் தமிழ் வெள்ளத்திலே கலக்க விட்டவன் கம்பன்.

அவனோடு பயணம் செய்பவர்கள் எல்லோரும் கல்வி, கலைத்துறைகள் அனைத்திலும் ஆங்காங்குப் புகுந்து, குடைந்து, நீராடிக் களிக்கலாம். அவன் கவி ஒப்பற்ற ஒரு சான்றோன் கவி. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு என்பதைப் புகழ்க் கம்பன் கவி கட்டியங் கூறிக்காட்டும்.

ஏனைய காப்பியங்களைக் கற்கும்போது காப்பிய ஆசிரியர்களின் கவிச்சிறப்பும் அறிவுத்திறமும் முனைப்பாக முன் நின்று உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றன. அவ்வாறு அக்காப்பிய ஆசிரியர்களே நம் உள்ளத்தை நிறைக்கிறார்கள். ஆனால் கம்பராமாயணத்தைக் கற்றாலோ, கம்பன் கரைந்து விட்டப் பாத்திரங்களே முன் நிற்கின்றன. காப்பிய ஆசிரியர்களிடையே கம்பனின் தனித்துவம் இது தான் “தன்னையே தமிழுக்குக் கொடுத்துவிட்ட தனிமுதல்வன் கம்பன்”.

பாத்திரப்படைப்பு என்னும் காப்பியச் சிறப்பிலே கம்பனுக்கு நிகர் இல்லை.

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் ஒரு புலவன் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை உண்மை வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை. அவன் புதுக்கிப் படைத்த ஒரு பாத்திரம் - மலைக் குலமயில்.

கிட்கிந்தை மலையிலே வாழ்ந்தவள்
 வானரக்குலத்தில் உதித்தவள்
 மயில் போலும் சாயலுடையாள்
 களித்து ஆடி மலைக்குப்பொலிவூட்டும் மயில் போலக்
 கிட்கிந்தை அரசிற்கு எழில் சேர்த்தவள்.
 நஞ்சடை நாகத்தைக் கொத்தும் மயில் போலக் கணவன்
 உடலுக்கு நாசம் வந்துற்ற போது, பகையைக் கண்டு எச்சரித்தவள்.
 இராமன் அம்பால் வீழ்ந்தான் வாலி,
 அவன் மனைவி தாரையே மலைக்குல மயில்

மேகம் கண்டு மயில் ஆடும். வாலி ஒருவனையே
 கண்டு கண்டு மனம் மலர்ந்தவள் தாரை. அவள்
 மலர்ச்சியிலே ஈடுபட்ட வாலியே அவளை மலைக்குல மயில்
 என்றழைக்கிறான்.

கிட்கிந்தையின் பேரரசி தாரை. அழகு மிக்கவள்.
 உடல் அழகு, உள்ள நலம் ஆன்ம எழில் இத்துணையும்
 வாய்க்கப் பெற்றவள். குரங்கிற்கு இவ்வளவு அழகா? என்று
 மாணிடத்தின் செருக்கு வினவக் கூடும். கவியாகிய குரங்கின்
 அழகைக் கவிஞ்ரு நாயகனாகிய கம்பன் அறிவான். நமக்கும்
 அறிவிக்கிறான்.

வான்மீகியின் ஆதி காவியத்தில்-தாரை-வாலி
 இல்லாதபோது, வாலியின் தம்பி சுக்கிரீவனோடு வாழ்கிறான்.
 மணமும் இல்லை, மறைநெறி வந்தன குணமும் இல்லை,
 என்றபடி குரங்கினத்துக் குணத்தோடும், செயலோடும்
 தாரையை வான்மீகம் அமைத்தது. இது யதார்த்தம். ஆனால்
 கம்பனோ தாரையைக் கற்பரசி ஆக்கி விடுகிறான். இது
 இலட்சியம்.

வான்மீகத்தின் யதார்த்தமான பாத்திரங்களை
 இலட்சியப் பாத்திரங்களாகப் புதுமெருகூட்டும் கம்பன்

தாரையை அழகியாக, அறிவுப் பிழம்பாகக் கற்பரசியாக மாற்றி விடுகிறான்.

கம்பனின் காப்பியக் கோலத்தில் மனிதர்கள், தேவர்கள் அரக்கர்கள் உள்ளனர். குரங்குகளும், கரடிகளும், கழுகுகளும் வருகின்றன. தொகையாலும், வகையாலும் பாத்திரங்கள் இராமகாதையில் பலப்பல ஆயினும் எல்லாப் பாத்திரங்களையுமே மானிடத்தின் கூறுகளாக்கிக் காட்டுகிறான் கம்பன். வேறு குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றது என்னும்படி மானிடக் கண்ணோட்டத்தில் எல்லாப் பாத்திரங்களையும் துலக்கி விட்டவன் கம்பன். இப்படியும் மானுடம் பாடியவன் எவன் என்று வியக்குமாறு கம்பன் என்றொரு மானிடன் தோன்றிக் காப்பியம் செய்தான்.

கம்பன் காப்பியத்திலே அரக்கர் குலத்து மண்டோதரி காப்பிய நாயகி சீதைக்குக் கற்பிலே நிகராகிய பெருமை எய்துதல் மட்டுமா! குரங்குக் குலத்துத் தாரை திருமகளே மருமகளாகும் வண்ணம் திருமாலைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஈன்றெடுத்த கோசலைக்கு ஈடுகொடுத்து நிற்பாள். கம்பனின் கவி வண்ணத்தால் சேறு நீங்கிய செம்மைப் பாத்திரம் தாரை.

இராமாயணத்தில் அரசியலில் பங்கு பற்றிய இரண்டு பாத்திரங்களுள் அறிவாற்றல் மிக்கவள் தாரை. உணர்ச்சி வெள்ளமாக அரசியலில் புகுந்து புறப்பட்டவள் கைகேயி. காப்பியக் கட்டுக்கோப்பிற்கும், கதையின் வளர்ச்சிக்கும், செயல்களின் ஓட்டத்திற்கும் இன்றியமையாத இரு பாத்திரங்கள் இவை.

கிட்கிந்தா காண்டத்தில் சீதை என்னும் கதைத் தலைவிக்குப் பங்கில்லை. அவளைப் பற்றிய பேச்சுத்தான் உண்டு. இக்காண்டத்தில் தலைமைப் பாத்திரமாக ஒளி வீசுபவள் தாரை.

கிட்கிந்தா காண்டத்தில் இன்னொரு பாத்திரம் சுக்கிரீவன் மனைவி ருமை. இவள் பெயர் அறிவோம். இவள் உரையோ செயலோ நேரிடையாக ஏதும் காண்டம் முழுதும் இல்லை. பெயரளவில் மட்டுமே வெளிப்பட்ட பாத்திரம் ருமை. இவளை இராமாயணக் காப்பியச் சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் பெயர் கூறிப் பகடை வைத்துக் கம்பன் உருட்டுகிறான். ஆனால் தாரையோ கம்பனையே உருட்டுகிறான்.

இராம காதையிலேயே வலிமையும், வீரமும் மிக்க ஒருவனை -வாலியைக் கணவனாகப் பெறும் பேறு எய்தியவள் தாரை.

ஆகாயம் நீங்க எஞ்சிய நான்கு பூதங்களின் வலிமையை ஒரு சேரத் தன்னிடம் வாய்க்கப் பெற்றவன் வாலி. பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் தேவர்க்கு ஈந்தவன், வாலியின் வலிமை சொல்ல இப்படி ஒரு புராணத்தைக் கம்பன் எங்குக் கண்டானோ? காட்டுகிறான்.

கழறும் தேவரோடு அவுணர் கண்ணின் நின்று
உழலும் மந்தரத்து உருவுதேய முன்
அழலும் கோளரா அகடு தேய்வுறச்
சுழலும் வேலையைக் குடையும் தோளினான்.

எட்டுக்குல மலைகளிலும் கால் வைத்துத் தாவி ஏழு கடல்களிலும் நாள்தோறும் சிவபூசை செய்தவன் வாலி. சூலப் படையைக் கொண்ட சிவபெருமானின் அருளை முற்றப் பெற்ற சிவபக்தன்.

வாலியின் முன் காற்று அச்சமின்றி வீசாது. அவன் மார்பில் முருகப் பெருமான் வேல் பாயாது. முருகன் வேலுக்குக் குறையன்று. சிவ பக்தனாகிய வாலியின் மார்பில்

முருகன் வேலினை ஓச்ச மாட்டார் போலும்!
 இராவணனையே வென்று சுந்தரத் தோள்களை வாலினால்
 கட்டிச் சிந்துரக்கிரிகள் தாவி வந்தவன் வாலி. ஆகவே
 வாலியின் வால் செலாத இடத்தில் தான் இராவணன்
 ஆணையும், ஆட்சியும் செல்லுபடியாகும்.

கால் செலாது அவன் முன்னர்க் கந்தவேள்
 வேல் செலாது அவன் மார்பின் வென்றியான்
 வால்செலாத வாய் அலது இராவணன்,
 கோல் செலாது அவன் குடை செலாதரோ!

தேவராலும் தெய்வங்களாலும் வெல்லுதற்கு இயலா
 மாயாவி, துந்துபி என்னும் அசுரர்களை அழித்தவன் வாலி.

போரிட எதிர்ந்தவர் யாவரே ஆயினும் அவர்
 வலிமையிற் பாதியைத் தான் பெறும் வரம் எய்தியவன்.
 இத்தகைய வலிமை மிக்க வாலியின் மனைவியாக ஏற்ற
 தகுதியோடும் பெருமிதத்தோடும் இராம காதையில்
 திகழ்பவள் தாரை.

வலிமை மிகுந்த வாலி இராமன் அம்பால் வீழ்ந்தான்.
 அவன் இறந்த பின் தாரை கைம்மை நோன்பு ஏற்று
 வாழ்ந்தாள். இராம காதையில் காணலாகும் ஒரு மரபு
 இங்குக் கருதத் தக்கது.

தசரதன் இறந்தபின்னர்க் கோசலை, கைகேயி,
 சுமித்திரை ஆகியோர் கைம்மைக் கோலம் பூண்டு
 வாழ்ந்தனர். மக்கள் உள்ள போது, கணவன் இறந்த பின்னர்
 மனைவியர் உயிருடன் இருத்தல் வழக்குப் போலும்,
 கோசலைக்கு இராமனும், கைகேயிக்கு பரதனும்,
 சுமித்திரைக்கு இலக்குவனும், சத்ருக்கனனும் மக்கள்
 இருந்தனர். ஆதலின் தசரதன் இறப்பிற்குப் பிறகு மூவரும்

வாழ்ந்தனர். அவ்வாறே வாலி இறந்த பின்னர் மகன் அங்கதன் இருப்பத் தாரை உயிர் தரித்திருந்தனள். ஆனால் இராவணன் இறந்தபோது மக்கள் அனைவரும் முன்பே போரில் மாண்டுவிட்டனர். ஆதலால் மண்டோதரி இராவணனோடு தானும் உயிர் நீத்தனள்.

வாலி இறந்த பின் தூய்மை மிக்க கைம்மை நோன்பு ஏற்று வாலியின் நினைவிலேயே வாழ்ந்த தாரையைக் கம்பன் கற்பரசியாகக் காட்டுகிறான்.

வலிமை மிக்கக் கணவனைப் பெற்றுச் சிறந்ததைப் போலவே ஆற்றல் மிக்க மகனைப் பயந்த பெருமையும் உடையவள் தாரை.

அனுமனுக்கு அடுத்து வைத்து எண்ணத் தகுந்த திறல் உடையான் தாரையின் மகன் அங்கதன். மாருதி அல்லனாகில் நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன். ஆர் இனி என்னோடு ஒப்பார் என்று இன்பமுற்றவன் அங்கதன். வாலியால் அடைக்கலப்படுத்தப் பெற்று, இராமனால் உடைவாள் அளித்து அடைக்கலமாக ஏற்கப்பட்ட மதிப்புடையவன் அங்கதன். அரியணை அனுமன் தாங்க; அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த இராமன் முடி சூட்டு விழா சிறப்பெய்துகிறது. இத்தகைய அங்கதனின் தாய் தாரை.

இராமனின் துணை பெற்ற சுக்கிரீவன் தன் பகைவனை அண்ணனாகிய வாலியைப் போருக்கு அழைத்தான். கிட்கிந்தையில் அரண்மனையில் மடருடை நறுமென் சேக்கை மலையிலே உறங்கிக் கிடந்த வாலி போருக்கெனச் சுக்கிரீவன் அழைத்த பேரொலியைக் கேட்டான். விழித்து எழுந்து வந்தேன், வந்தேன் என்று விரைவாக வெளிப் போந்தான்.

தாரை என்னும் பாத்திரம் இங்கே வெளிப்படுகிறது. தாரை போருக்கெனப் போந்த வாலியைத் தடுக்கிறாள்.

அமிழ்தம் போன்ற, மூங்கில் போன்ற தோட்களைக் கொண்ட தாரை வாலியை இடை நின்று மறித்து மேலும் செல்ல ஒட்டாதவாறு தடுத்தாள். சினம் கொண்ட வாலியின் வாயிலிருந்து புகை எழுந்ததாம். அவன் கண்களிலிருந்து புறப்பட்ட தீப்பொறிகள் தாரையின் கூந்தலைத் தீய்த்தன.

ஆயிடைத்தாரை என்று அமிழ்தின் தோன்றிய
வேயிடைத் தோளினாள் இடை விலக்கினாள்
வாயிடைப் புகை எழ வாலி கண்வரும்
தீயிடைத் தன் நெடும் கூந்தல் தீகின்றாள்.

பெண்களுக்கு மங்கலம் கூந்தல், தாரை மங்கலம் இழக்கப் போகிறாள் என்பதைக் காட்டவே போலும், வாலி கண்வரும் தீயினால் தாரை தன் நெடுங்கூந்தல் தீகின்றாள் என்று அங்கதமாகக் கம்பன் சுட்டுதல் கவிச் சிறப்பு. இராவணன் அந்தப்புரத்திலே உறங்கிக் கிடந்த மண்டோதரியின் கூந்தல் சோர்ந்திருந்தமை கண்டு இவள் கணவனுக்குத் தீங்கு நேரும் என்று அனுமன் கணிக்கிறான். சிறையிருந்த சீதை மேனி வாடியிருந்தாள். மென்மருங்குல் போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்தாள். புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள். மாசுண்ட மணிபோல் இருந்தாள். சீதையின் கூந்தல் பிரியவில்லையாம். ஒரு சடையாகிய குழலாள் என்பான் கம்பன். சீதை நித்திய சுமங்கலி என்பதற்கு இதுவே அடையாளமாயிற்று. சாவில்லாமல் கணவனைத் தடுக்க முயலும் தாரையின் தோல்வி தொடக்கத்திலேயே புலனாகிறது.

போர் வேட்கையோடு, வீர உணர்ச்சியோடு, சினம் கொண்டு எழுந்துள்ள வாலியைக் காரண காரியத்தொடர்பு காட்டி அறிவு கொண்டு தடுக்க முனைந்தாள் தாரை.

உணர்ச்சி வெள்ளத்தை அறிவு தடுக்க முடியாமல் போனதில் வியப்பில்லை.

தாரை உரைத்தாள் இப்போது சுக்கிரீவன் போருக்கு அழைக்கிறானே! இது நாள் வரை அஞ்சி இருந்தவன் தானே! இன்று புதிதாக ஏதேனும் வலிமை அவனுக்கு வந்து வாய்த்ததா? வரம் பெற்றுள்ளானா? மீளப் புதுப் பிறவி ஏதும் எடுத்துவிட்டானா? இவன் போரிட வந்துள்ளதற்குக் காரணம் ஒரு பெருந்துணை அவனுக்கு அமைந்துள்ளதேயாம்.

கொற்றவ நின்பெரும் குவவுத்தோள் வலிக்கு
இற்றையன் அல்லனால் ஈடுண்டு ஏகுவான்
பெற்றிலன் பிறந்திலன் பெயர்த்தும் போர் செயற்கு
உற்றது நெடுந்துணை உடைமையால் என்றாள்.

கேட்ட வாலி, தன்னை வெல்பவர் உலகில் யார் என்று வீரம் பேசினான். தாரை கணவனுக்குத் தானறிந்த ஒன்றைத் தெளிவாகக் கூறினாள்.

“அன்னது கேட்டவள் அரசு அவாய் அவற்கு
இன்னுயிர் நட்பமைந்து இராமன் என்பவன்
உன்னுயிர் கோடலுக்கு உடன் வந்தான் எனத்
துன்னிய அன்பினர் சொல்லினார் என்றாள்”.

இராமன் என்பவன் என்று உயர்வாகத் தாரை சொல்ல, இராமன் என்பவன் என்று தாழ்வாகச் சொல்லி விட்டாளே என்று வாலி மாறுபடப் பொருள் கொண்டு சினந்தான். இராமனை இவ்வாறு பழித்தனையே! அறம் வளர்க்கும் கண்ணாளன் இராமன் பிழை செய்வானோ? நீ பிழை பூண்டாய்! நீ பாவி என்று தாரையை வாலி கடிந்துரைத்தான்.

உழைத்த வல்லிரு வினைக்கு ஊறு காண்கிலாது
அழைத்தயர் உலகினுக்கு அறத்தின் ஆறெலாம்
இழைத்தவற்கு இயல்பல இயம்பி என் செய்தாய்
பிழைத்தனை பாவி உன் பெண்மையால் என்றான்.

குரங்கினத்தவனோடு இராமன் நட்புப் பூண்பானோ?
தம்பியரைத் தன்னுயிர் எனக் கருதும் இராமன், நானும்
சுக்கிரீவனும் போரிடும்போது இடையே புகுந்து அம்பு
தொடுத்து என்னைக் கொல்வானோ? இராமன் அருட் கடல்
அல்லனோ? என்று தாரைக்குச் சமாதானம் உரைத்தான்
வாலி.

தம்பியர் அல்லது தனக்கு வேறு உயிர்
இம்பரில் இலது என எண்ணி ஏய்ந்தவன்
எம்பியும் யானும் உற்றெழுந்த போரிடை
அம்பிடை தொடுக்குமோ அருளின் ஆழியான்.

இவ்வாறு கூறி வாலி பகைவனை அழித்து மீள்வேன்
எனப் புறப்பட்டான். விரைக்குழல் பின்னுரை விளம்பல்
அஞ்சினாள் என்று கம்பன் தாரை விலகிக் கொண்டதைச்
சொல்கிறான்.

மணமுடைய மலர் சூடிய கூந்தல் கொண்ட தாரை
மேலும் உரைக்க அஞ்சி விலகினள். அவள் கூந்தல் மலர்
இழக்க இருந்தலை ஈண்டும் கம்பன் சுட்டுகிறான்.

அரசு அவாய் அவன் என்று சுக்கிரீவனைக் கிட்கிந்தை
அரசினை விரும்புவன் எனத் தாரை உணர்ந்திருத்தல் அவள்
கூர்த்த அறிவைப் புலப்படுத்தும்.

முன்னே இராமனின் சிறப்புக்களைப் பலவாறு
கேட்டறிந்துள்ள வாலி இராமன் சுக்கிரீவனுக்குத்

துணையாக வரமாட்டான் என்றே கருதினான்.

ஆனால் தாரையோ இராமன் சுக்கிரீவனுக்குத் துணை வந்துள்ளமை உண்மையே என்று உறுதி கொண்டான். எவ்வாறு? இப்போது சுக்கிரீவன் போருக்கு அழைக்கிறான். இது ஒன்றே அவனுக்கு இராமன் துணையாக அமைந்துள்ளமைக்குச் சான்று என்று தாரை கருதினான். தாரையின் உறுதி உண்மையாயிற்று.

தாரையின் சொற்களுக்கு வாலி செவி கொடுத்திருப்பானாயின் உடல் அழிந்தொழிந்திரான். தாரையின் தோள்களினின்றும், அணைப்பினின்றும் வாலி நழுவி நீங்கினான். அவள் பிடிப்பிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு போனான். அவனைச் சாவு தழுவியது. கம்பன் எடுத்த எடுப்பில் தாரையின் தோட்களை அமுதம் போன்றன என்றான். எத்துணைப் பொருத்தம்! தாரையின் தோட்களாகிய அமிர்தத்தினின்றும் நீங்கிய வாலி மிருத்யுவின் வாயில் வீழ்ந்தான்.

கணவன் சாவைத் தடுக்க முயன்ற அமுதம் தாரை. வாலி சுக்கிரீவன் இருக்குமிடம் வந்தான். இருவரும் சுந்தோபசுந்தர் போலப் போரிட்டனர்.

இறுதியில் சுக்கிரீவன் நிலை குலைந்தான். அவன் கழுத்திலும் இடுப்பிலும் கை கொடுத்து உயரே தூக்கினான் வாலி, கீழே போட்டுக் கொல்வதற்காக.

மரத்தின் மறைவிலிருந்து இராமனுக்கு வாலியின் மார்பு நல்ல இலக்காகக் கிடைத்தது. தோளுற நாணினை இழுத்து ஓர் அம்பினை இராமன் செலுத்தினான். வாழைப் பழத்தில் ஊசி நுழைதல் போல இராமன் அம்பு வாலியின் மார்பில் புகுந்தது. வாலி கீழே வீழ்ந்தான். ஆர்ப்புடன்

மார்பைக் கவ்விச் சென்ற அம்பினைக் கைகளாலும், கால்களாலும், வாலாலும் பற்றித் தடுத்து நிறுத்தினான். அம்பினை மார்பினின்றும் பறித்து எடுத்தான். அவன் வீரமும், வலிமையும் கண்டு வானவரே வியந்தனர். வீரரை யாவரே வியவாதார்! அம்பெய்தவன் இராமனே என்பதறிந்தான் வாலி. அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம். சாவு கருதித் தடுமாறாத வாலி இராமன் அறத்தினின்றும் பிறழ்ந்தானே என்று நாணம் கொண்டான். இராமன் எதிரில் வர, இராமன் தன்னை வீழ்த்தியமை- மறைந்திருந்து அம்பெய்தமை தவறு, அறனன்று, குற்றம் என்று வாலி வாதிட்டான். இறுதியில் இராமனே பரம் பொருள் என்றுணர்ந்து ஞானம் எய்தி,

“மூவர் நீ, முதல்வன் நீ, முற்றும் நீ, மற்றும் நீ,
பாவம் நீ, தருமம் நீ, பகையும் நீ, உறவும் நீ,”

என்று இராமனைப் போற்றினான் இனிக் காண என் கடவனோ? என்று இராம தரிசனத்தில் உவகை பூண்டான். பின் சுக்கிரீவனுக்கு அறம் உரைத்துப் பகை மறந்தான். அங்கதனை வரவழைத்து இராமனே பரம்பொருள் என்பதை மகனுக்கு உணர்த்தி அவனை இராமனுக்கு அடைக்கலப்படுத்தினான்.

அழியும் உடம்பைப் போக்கி அழியாத முக்தியை இராமன் வழங்கினான் என்று வாலி உணர்ந்து பற்றியிருந்த அம்பைக் கை நெகிழவிட்டான். வாலியின் உடம்பு அழிந்தது. உடம்பால் இறந்தான். அவன் ஆத்மா மீளா உலகு புகுந்தது. வாலி வானுக்கு அப்புறத்து உலகன் ஆனான்.

வாலியின் இறப்புக் கேட்டுத் தாரை துடித்து வந்தாள். வேல்விழித் தாரை கேட்டு வந்து அவன் மெய்யில் வீழ்ந்தாள்.

படர்ந்த விண்ணிலே செக்கரிட்ட கதிரவன் போல

இரத்த வெள்ளத்தில் வாலி கிடக்க அவன் மேல் மின்னல்
கொடி எனத் தாரை வீழ்ந்தான்.

செக்கர் வெங்கதிர் விசும்பின் தோன்றும்
மின்னெனத் திகழும் மெய்யள்

குழல் போலும், யாழ்போலும், வீணை போலும்
இனிதான தன் குரலால் ஏங்கி, ஏங்கி, இரங்கி, இரங்கி
அரற்றினாள் தாரை. சரிந்து விழும் கூந்தலைத் தள்ளியவாறு
ஓங்கிய குரல் கொண்டு வாலியின் நலன்களைப் பலவாறு
பன்னிப் பன்னிப் புலம்பி அழுதனள்.

வேயங்குழல் விளிகொள் நல்யாழ் வீணை என்று இனைய நாண
ஏங்கினள் இரங்கி விம்மி உருகினள் - இருகை கூப்பித்
தாங்கினள் தலையில் - சோர்ந்து சரிந்து தாழ் குழல்கள் தள்ளி
ஓங்கிய குரலால் பன்னி இனையன உரைக்கவூற்றாள்.

இவள் இன்குரலால் எடுத்துரைத்த அறிவுரைகளைக்
கேளாமல் வாலி, இப்போது இவள் ஓங்கிய குரலெடுத்த
அழுமாறு மாண்டான்.

மலை போன்ற உன் தோட்களிலே நான்
நாள்தோறும் கிடந்தேனே! கரையற்ற துன்பக்கடலை இன்று
போல் இது நாள்வரைக் கண்டதில்லையே, இப்படியும்
நேர்ந்து விடுமோ என்று தான் அஞ்சினேன். உன் மரணம்
உண்மையாகி விட்டதே! என்று கதறினாள் தாரை.

வரைசேர் தோளிடை நாளும் வைகுவேன்
கரைசேரா இடர் வேலை காண்கவேன்
உரைசேர் ஆருயிரே! என் உள்ளமே
அரைசே! யான் இது காண அஞ்சினேன்.

நீ இறந்த பின்பும் துயராலே இன்னமும் நான் தொலையவில்லையே, இதற்காக நீ என்னை வெறுப்பாயோ, என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள் தாரை.

தனக்கு அமுதம் அளித்த வாலியை யமன் நன்றியின்றி மாய்த்தானே! என்று தெய்வத்தை ஏசினாள்.

சிவபெருமானை வழிபாடு செய்யாது இருத்தல் உனக்கு இயலாதே.

“சிவன் வழிபாடின்றி எங்ஙனம் கிடக்கின்றாய்?” என்று ஓலமிட்டாள்.

அணங்கார் பாகனை ஆசைதோறும் உற்று
உணங்கா ஒண்மலர் கொண்டு அன்பொடும்
இணங்காக் காலம் இரண்டொடு ஒன்றினும்
வணங்காது இத்துணை வைக வல்லையோ.

நான் பூசலிட்டு அழவும் நீ ஏன் என்று கேட்காமல் கிடப்பையோ என்று ஏங்கினாள்.

உன்னால் அமுதம் பெற்ற தேவர்கள் உன்னை வரவேற்க வானாடு புக்கனையோ என்று புலம்பினாள்.

நீ வானோர் திருநாடு எவ்வாறு சென்றாய் என்னை விட்டு, ஐயா! நீ எனது ஆவி என்றதும் பொய்யோ? என்று அரற்றினாள்.

உன் உள்ளத்தில் நான் இருந்தது உண்மையானால் இராமன் அம்பு என்னை எவ்வாறு விட்டது? என் உள்ளத்தில் நீயும் உன் உள்ளத்தில் நானும் இருந்தமை பொய்யாகிப் போயிற்றோ என்று கதறினாள்.

சுக்கிரீவன் பகை இப்படி முடிந்ததே என்று நொந்தான். இறுதியில் இராமனும் இவ்வாறு செய்தானே - அறத்தை நிலை நாட்டுபவர்க்குச் செயல்தானே கட்டளைக் கல் என்று தன் உள்ளக் கசப்பினையும் புலப்படுத்தினன்.

அருமைந்து அற்றம் அகற்றும் வில்லியார்
ஒரு மைந்தற்கும் அடாத துன்னினார்
தருமம் பற்றிய தக்கவர்க் கெல்லாம்
கருமம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ!

தாரை புலம்பிய போது வாலியைப் பகையாத பண்பினான் என்றும், பொய்யுரையாத புண்ணியன் என்றும் போற்றினான். வாலி தன்னிடம் நீங்காத பேரன்பு பூண்டவன் என்பதை உரைத்தனன்.

ஆனால் வாலியோ தன் தம்பியின் மனைவி ருமையைக் கைக் கொண்டவன்.

மாயாவியோடு போரிடப் பிலத்துள் புகுந்த வாலி ஈரேழு ருதுக்கள் இருபத்தெட்டுத் திங்கள் கடந்தும் வரவில்லை. வானரத் தலைவர்கள் சுக்கிரீவனை அரசனாக்கி விட்டனர். மாயாவியை வென்று கொன்று மீண்ட வாலி, சுக்கிரீவன் அரசைக் கைப்பற்றினான் எனக் கருதிச் சீற்றம் கொண்டான். தம்பியை ஒதுக்கத் தலைப்பட்டான். தான் பிழை ஏதும் செய்யவில்லை என்று சுக்கிரீவன் மன்றாடினான். பயனில்லை. தான் பிழை செய்திருப்பினும் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினான். வாலி மனம் கொள்ளாது சுக்கிரீவனைக் கொல்ல முனைந்தான். சுக்கிரீவன் அண்டங்களுக்கு அப்பாலும் ஓடினான். வாலி துரத்தினான். இறுதியாகச் சாபத்தால் வாலி வரக் கூடாத ரிசியமுக மலையில் சுக்கிரீவன் புகுந்து கொண்டு உயிர் பிழைத்தான். இத்துணைச் செய்திகளையும் இராமனுக்கு அனுமன்

உரைத்தான். ருமை என்னும் சுக்கிரீவனின் அருமருந்தன்ன மனைவியையும் வாலி விரும்பினான் என்று அனுமன் கூறி முடித்தான்.

உருமை என்று இவற்கு உரிய தாரமாம்
அருமருந்தையும் அவன் விரும்பினான்
இருமையும் துறந்து இவன் இருந்தனன்
கருமம் இங்கு இது எம் கடவுள் என்றனன்.

கேட்ட இராமன் பெருஞ்சினம் கொண்டான் ஏன்? ஒருவன் தன் இளையோன் தாரம் வெளவினன் என்ற சொல்லைக் கேட்ட பின்பும் இராமன் தரிப்பனோ? என்பான் கம்பன்.

நீ உன் தம்பியின் மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டாயே! குற்றமன்றோ? என்று இராமன் வாலியை வினவ, வாலி இது எங்கள் குரங்கினத்து முறையே! குற்றமன்று, என்று வாதிட்டானே ஒழியத் தம்பியின் மனைவியைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று உரைத்தான் அல்லன்.

ஆனால் வாலியின் மனைவி தாரையோ, வாலி ருமையைக் கொண்டிருந்ததை வாலியின் குறையாகக் கண்டு சொல்லவில்லை.

மண்டோதரி கூட இராவணன் சீதையைத் தன் மனச் சிறையில் கரந்ததைக் கூறிப் புலம்பினாள்.

சீதை என்னும் அமிழ்தில் தோய்த்த நஞ்சினால் இராவணன் அழிந்தான் என்று மண்டோதரி கருதிக் கூறினாள்.

தாரையோ வாலி ருமையைக் கொண்டிருந்ததை வெறுத்தோ, இழித்தோ எதும் பேசவேயில்லை. தகுந்த காரணம் இருத்தல் வேண்டும்.

அரசியலில் வாலியோடு இணைந்து பங்கு கொண்டவன் தாரை, கணவனின் அகம் புறம் ஆகிய வாழ்வுகளில் அறிந்து பங்கு ஏற்றவன். சுக்கிரீவனைக் கொல்லக் கருதினான் வாலி, சுக்கிரீவனோ வாலி வர முடியாத ரிசியமுக மலையில் சென்று ஒளிந்து கொண்டான். சாவைப் போன்ற துன்பத்தைச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுப்பது எவ்வாறு என்று வாலி சிந்தித்தான். சுக்கிரீவன் மனைவி ருமையைக் கவர்ந்துகொண்டான். தம்பி மனைவியை அண்ணன் வெளவினான் என்ற செய்தியைச் சுக்கிரீவனும், அவனைச் சார்ந்தோரும் அறியச் செய்தான். ஆசையால், காமத்தால் வாலி ருமையைப் பற்றவில்லை. இது அனுமனுக்கும் எட்டாத உண்மை. இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்தவன் உடனிருந்த தாரை. தன் நாயகன் தன்னிடம் கொண்ட அன்பிற்குப் பழுதில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். ருமையைக் கணவன் கொண்டிருத்தல் அரசியலே தவிர ஆசையில்லை என்பதை ஓர்ந்தாள். ஆகவே வாலியைத் தகாத காமம் சுட்டி ஏசுவோ, இகழ்வோ முற்படவில்லை.

கணவனோடு அரசியலில் தாரை பங்கு கொண்டமை இதனால் புலனாகும். தாரையின் கற்புத் திண்மையும், அறிவுத் திறமும் இங்கு விளங்குவன. இவ்வளவில் இராம காதையில் தன்னிகரற்று விளங்கும் பாத்திரம் தாரை, வாலி இறந்த பின் கைம்மைக் கோலம் பூண்டாள்.

இனிக் கதையோட்டத்தில் தாரை பங்கு பெறுகின்றாள்.

வாலியின் மறைவிற்குப் பிறகு சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தை

அரசனாக முடிசூட்டப் பெற்றான். கார்காலம் நான்கு திங்களும் கடந்த பின்னர் எழுபது வெள்ளம் குரக்குச் சேனையுடன் சீதையைத் தேடிப் பெறுவதற்குத் தனக்கு உதவ வருமாறு இராமன் சுக்கிரீவனைப் பணித்தான்.

ரிசியமுக மலையில் வாழ்வு இழந்து இன்பங்கள் யாவற்றையும் துறந்திருந்த சுக்கிரீவன், அரசனாகி அரியணை ஏறிப் பதவி எய்தியவுடன் மதுவியல் குரக்குச் செய்கை பூண்டான். வாலி நினைத்தபடி பூவியல் நறவம் மாந்திப் புந்தி வேறுற்றான். இன்பக் களியாட்டத்தில் கள்ளின் மயக்கத்தில் இராமனை மறந்தான். ஏன்! தன்னையே இழந்தான்.

கார்காலம் வந்தது சீதையைப் பிரிந்து தாபத்தால் கார்காலம் முழுதும் துயருழந்து பெரிதும் வாடினன் இராமன். கார்காலம் கடந்த பின்பும் சுக்கிரீவன் வரக் காணாமல் இராமன் பெரிதும் மனம் நொந்தான். சுக்கிரீவன் நன்றி கொன்றான். அரு நட்பினை நாரறுத்தான் என்றே எண்ணத்தோன்றியது இராமனுக்கு. தம்பி இலக்குவனை அழைத்தான். சுக்கிரீவனைக் கொன்று நீக்குதல் குற்றமாகாது. இதனைச் சுக்கிரீவனுக்குத் தெரிவி. அவன் வாராத காரணம் ஆய்ந்து வா என்று இலக்குவனை இராமன் கிட்கிந்தை நோக்கி ஏவினான். நீயாக சுக்கிரீவனுக்குத் தீங்கு ஏதும் இழைத்து விடாதே என்று இராமன் எச்சரிக்கை செய்தும் அனுப்பினான்.

மிக்க சினத்தோடு இலக்குவன் கிட்கிந்தை நோக்கிச் சென்றான். வானரங்கள் இலக்குவன் சீற்றக் கோலத்தோடு வருதலைக் கண்டன. அங்கதனிடம் ஓடிச்சென்று உரைத்தன. அங்கதன் போந்து இலக்குவன் கடுகி வருதலைக் கண்டான். சுக்கிரீவனைச் சென்று பார்த்தான். செய்தி கூறினான். சுக்கிரீவனோ ஏதொன்றும் உணரும் நிலையில் இல்லை. மகனே கூடக் காணக்கூடாத நிலையில் சுக்கிரீவன் மயங்கிக்கிடந்தான்.

அங்கதன் அனுமனைக் கலந்து ஆலோசித்தான்.
 இருவருமாகத் தாரையிடம் சென்றனர். அவளொருத்தியே
 இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணிக்க வல்லாள் என்று அனுமன்
 கருதினன் போலும்!

செய்தி அறிந்த தாரை இராமன் செய்த பேருதவியை
 மறந்த சுக்கிரீவனுக்கு உய்தி உண்டோ என்று கேட்டனள்.
 தேவி நீங்க ஆவி நீங்கியது போல இராமன் துயருற்றிருக்கச்
 சுக்கிரீவன் காமக்களியாட்டத்தில் தன்னை மறந்தது நன்று
 என்று இகழ்ந்தாள்.

தேவி நீங்க அத்தேவரின் சீரியன்
 ஆவி நீங்கினன் போல் அயர்வான் அது
 பாவியாது பருகுதிர் போலும் நும்
 காவி நான்மலர்க் கண்ணியர் காதல் நீர்

இடித்துரைத்த தாரையின் மெய்யுரைகளை
 மௌனியாகி அனுமனும் கேட்டிருந்தான்.

அனுமனினும் தாரை முதன்மை எய்தும் இடம் ஈது

அந்த வேலையில் கிட்கிந்தைக் கோட்டை வாயிலை
 இலக்குவன் எய்தா வண்ணம் வானரங்கள் பாறைகளை
 அடைத்து மூடின. விரைந்த இலக்குவன் காலால் கற்களை
 எற்றினான். தெய்வத்தின் திருவடிபட்டுப் பாவங்கள்
 தூசாதல்போல மதில் சுவர், கதவுகள், பாறைகள்
 பொடியாயின.

காவல் மாமதீலும் கதவும் கடி
 மேவும் வாயில் அடுக்கிய வெற்பொடும்
 தேவு சேவடி தீண்டலும் தீண்டரும்
 பாவமாம் எனப்பற்றிழந்து இற்றவால்.

இலக்குவன் கிட்கிந்தை நகரினுள் புகுந்தான்.
வானரங்கள் இங்கும் அங்குமான இரிந்து கெட்டோடின.

என் செய்வது என்று நீள நினைத்து, அனுமன், தாரை
வானரப்பெண்டிருடன் இலக்குவன் வரும் வழியில் மறித்து
நின்று, தடுத்து, அவன் சினம் ஆற்றம் வேண்டும் என்றான்.
அவ்வாறே தாரை, குரக்கினப் பெண்டிருடன் இலக்குவன்
வரும் வழியினை அடைத்து நின்றான்.

குலங்கொள் தோகை மகளிர் குழாத்தினால்
வலங்கொள் வீதி நெடுவழி மாற்றினாள்

சீற்றத்தோடு வந்த இலக்குவன் மகளிர் கூட்டத்தால்
தடுக்கப் பெற்றான். நாணுற்றான். அவன் வில்லின் நாண்
நெகிழ்ந்தது.

மனத்தில் நாண் மிகுந்தது.

இலக்குவன் சினத்தின் ஒரு பகுதி - அவன் கொண்ட
நாணத்தால் குறைந்தது.

இலக்குவன் முகத்தில் சீற்றத்தின் சிவப்புக் குறைய
நாணத்தின் சிவப்பு ஏறியது.

பேர்க்கருஞ் சீற்றம் பேர முகம்
பெயர்ந்து ஒதுங்கிற் றல்லால்
பார்க்கவும் அஞ்சினான் அப்பணையினும்
உயர்ந்த தோளான்.

தாமரை போன்ற தன் முகம் நாணத்தால் சாய
நின்றான் இலக்குவன். வில்லைத் தரையிலே ஊன்றி
நின்றான். மாமியார் குழுவிலே அகப்பட்ட மருமகனைப்

போல வெள்கினான். இலக்குவன் சீற்றம் கண்டு உள்ளம் நடுங்கியவாறு இருந்த தாரை, குரக்கினத்து அரசை வாழ வைக்க இலக்குவனை நோக்கிக் கூறத் தொடங்கினான்.

தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுநெடும் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தானாம் என மைந்தன் நிற்பப்
பூமியில் அணங்கனார்தம் பொதுவிடைப் புகுந்து பெற்றோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள் இனைய சொன்னாள்.

நாணுற்று நின்ற இலக்குவனைச் சொல்லோவிய மாக்கும் கம்பன் செஞ்சொற் கோவை நவில்தொறும் நயம் பிலிற்றுவது. “தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுநெடும் தரையின் ஊன்றி மாமியர் குழுவில் வந்தனாம் என மைந்தன் நிற்ப” இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணிப்பதில் முதல் வெற்றி பெற்றாள் தாரை.

தாரை இலக்குவனை நோக்கி முகமன் உரைத்தாள். கிட்கிந்தையில் உன் பாதம் பட நீ போந்தது எங்கள் பேறு என்றாள்.

“நீ சினத்தோடு வருதல் அறிந்து குரக்குச் சேனை வெருவி ஓடுகிறது வந்த செய்தி யாதென உரைப்பாய். இராமனை ஒரு கணப் போதும் கூடப் பிரியமாட்டாயே! நீ வந்தது யாது காரணம் பற்றி” என்று தாரை வினவினாள்.

வெய்தில் நீ வருதல் நோக்கி வெருவுறும் சேனை வீர!
செய்தி தான் உணர்கிலாது திருவுளம் தெரித்தி என்றாள்.
ஐய! நீ ஆழி வேந்தன் அடியிணை பிரிகலாதாய்
எய்தியது என்னை என்றாள் இசையினும் இனிய சொல்லாள்.

இசையினும் இனிமையாகத் தாரை பேசினாள். கேட்ட இலக்குவன் குளிர்ந்து, குழைந்து உருகினான். ஏன்?

இராமனைக் கணப்போதும் பிரியாதவனாயிற்றே நீ என்று தாரை கூறியது இலக்குவனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியூட்டியது. இலக்குவன் எதனைக்கேட்டு இன்புறுவானோ அவ்வுரையைக் கூறி இலக்குவன் உள்ளத்தைத் தாரை குளிர்வித்தான். இவ்வுரையால் தாரை இலக்குவன் சீற்றத்தை மேலும் ஒரு பகுதி மாற்றினன்.

இராமனைப் பிரிந்து தரிக்க இயலாத தன்மையுடையான் இலக்குவன். நீருள எனின் உள மீனும் அவ்வாறே இராமன் உடன் இருப்பின் இலக்குவன் வாழ்வான். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து தாரை பேசிய அறிவுத்திறம் உணரத்தக்கது.

தன்னை நோக்கிப் பேசியவர் யார் என்றறிதற்குச் சிறிது முகம் நிமிர்த்தி இலக்குவன் தாரையைப் பார்த்தான். அவன் உள்ளத்திலே சீற்றம் தணிந்துவிட்டது. அருள் சுரந்தது. முழுமதி விண்ணை விட்டு மண்ணிற்குப் பகற்காலத்தில் வந்தது போலும் முகம் கொண்ட தாரையைக் கண்டு மாலையணிந்த மார்பனாகிய இலக்குவன் தன் தாயாரை நினைந்து நைந்தான்.

ஆர்கொலோ உரை செய்தார் என்று அருள்வரச் சீற்றம் அஃக பார்புலாம் முழுவெண்திங்கள் பகல் வந்த படிவம் போலும் ஏர்குலாம் முகத்தினாளை இறைமுகம் எடுத்து நோக்கித் தார்புலாம் அலங்கல் மார்பன் தாயரை நினைந்து நைந்தான்.

இருபெரும் பாத்திரங்களின் இணையற்ற ஓவியம் இந்த ஒரு பாடலில் தீட்டப் பெறுகின்றது. இப்பாடல் கம்ப சித்திரம்.

ஒரு முகத்தைத் தீர்க்கமாகப் பார்க்கும் இயல்பினன் அல்லன் இலக்குவன். சிறிதே முகம் நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

சிறிது முகம் எடுத்து இறைமுகம் எடுத்து நோக்கி என்றான் கம்பன். அல்லாமல் ஒரு தொனி உள்ளது. அயல் காணக் கூசிய நெறியாளன் இலக்குவனை தலைமைப் பண்புடையான் என்பது தோன்ற-இறை-தலைவன் -இறைமுகம் எடுத்து நோக்கி என்று கம்பன் புனைந்தான்.

இலக்குவனை மாலையணிந்த மார்புடையான் தார்புலாம் அலங்கல் மார்பன் என்பான் கம்பன். அண்ணணுக்காக அனைத்தையும் துறந்து அடிமையாகி அமைந்த இலக்குவன் மாலை மார்பனாகவா விளங்கினான். கம்பன் இலக்குவனை இவ்வாறு காட்டக் காரணம் என்ன? அயல் கண்டு தாயரை நினைந்து நைந்த உத்தமன் இலக்குவன். ஒழுக்கச்சிறப்பு மிக்க இலக்குவனுக்குக் கம்பன் தன் சொற்களாலே மாலை சூட்டி மகிழ்கிறான்.

தாரையின் கைம்மைத் தோற்றம் இலக்குவனின் சீற்றத்தை முற்றிலுமாகப் போக்கிவிட்டது.

இப்பாடலில் கம்பன் தாரையை அழகு பொருந்திய முகத்தினாள் என்பான். ஏர்குலாம் முகத்தினாள் விதவையின் முகத்திற்கு அழகு சொல்லலாமா? இது மரபு மீறல் அன்றோ? பகல் காலத்தே வந்த முழுமதி போல அழகான முகம் என்று கம்பன் காட்டுவான். பகலில் வந்த மதி ஒளி மங்கித் தானே காணப்படும். அவ்வாறே மதி போலும் முகமுடையவளானாலும் தாரை, பகல் வந்த முழுமதி போல, வாலி இறந்த பின் கைம்மை நோன்பேற்ற ஒளியற்ற முகத்தளாக, நகையிழந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். கைம் முகம் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டுமோ அவ்வாறமைந்த காரணத்தால் அவள் முகத்தை ஏர் குலாம் முகம் என்றான் கம்பன்.

கைம்மைக் கோலம் கொண்டிருந்த தாரை இராமனின் தாயர்க்கு இணையானாள்.

சித்திர கூடத்திலே சீதையொடும் இலக்குவனோடும் கான் போந்த இராமன் தங்கியிருந்தான். இராமனைக் கண்டு அயோத்திக்கு அவனை மீள அழைத்துச் செல்ல சித்திரக் கூடத்திற்குப் பரதன் வந்தான். பரதனுடன் தாயர் மூவரும் வந்தனர். தயரதன் துறக்கமுற்றபின் தாயர் கைம்மைக் கோலம் பூண்டிருந்தனர். அப்போது தாயரைக் கண்ட இலக்குவன் இப்போது கைம்மைக் கோலத்தில் தாரையைக் கண்டான். தாரையின் தோற்றம் இலக்குவனுக்குத் தாயரை நினைவூட்டியது. தாரை எவ்வாறிருந்தாள்.

கழுத்தில் மங்கல அணி இல்லை. அணிகலன் ஏதும் பூணவில்லை. மலர்கள் சூடவில்லை. மாலைகள் அணியவில்லை. குங்குமத் திலகம் இல்லை. சந்தனப் பூச்சில்லை. கழுத்தொடு மார்பையும் போர்த்திருந்தாள். இக்கோலத்திலே தாரையை இலக்குவன் கண்டான். தன் தாயரை நினைத்து கண்களில் கண்ணீர் பனிப்ப உருகி நின்றான் இலக்குவன்.

மங்கல அணியை நீக்கி மணி அணி துறந்து வாசக் கொங்கலர் கோதை மாற்றி குங்குமம் சாந்தம் கொட்டப் பொங்குவெம் முலைகள் பூசக் கழுத்தொடு மறையப் போர்த்த நங்கையைக் கண்ட வள்ளல் நயனங்கள் பனிப்ப நின்றான்.

சீற்றம் நீங்க அருள் தெரிய நின்ற இலக்குவனைக் கம்பன் வள்ளல் என்றான். சிறந்தாள் தாரை என்பது புலப்படத் தாரையை நங்கை என்றான்.

வினவிய தாரைக்கு உருகிய இலக்குவன் தான் வந்த காரணம் உரைத்தான். காலம் கடந்தும் சுக்கிரீவன் படையோடு உதவிக்கு வாராத காரணம் யாது? என இலக்குவன் வினவினான்.

இங்குத் தாரையின் அறிவுத்திறம் முழுமையாக வெளியாயிற்று. சுக்கிரீவனின் இழி நிலையைத் தாரை சொல்லாமல் மறைத்தாள். படையோடு சுக்கிரீவன் இராமன் பக்கம் போய்ச் சேராமையுக்குப் பொருத்தமான ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டாள். புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்க ஒரு பொய்யுரையை வாய்மை இடத்தது ஆக்கினாள். குரக்கினத்து அரசைக் காத்தாள்.

குரக்கினத்து வீரர்கள் பல இடங்களிலும் பரவி உள்ளனர். அவர்களை அழைத்துச் சேர்க்கத் தூதர்கள் சென்றுள்ளனர். படை சேர்ந்து வருவதற்குக் காலம் கடந்து விட்டது என்று காரணம் காட்டினள் தாரை.

இலக்குவன் சினம் தணிந்து அனுமனோடு பேசி, சுக்கிரீவனைச் சந்திக்க அங்கிருந்து அகன்றான்.

வாலிக்கு உண்மை உரைத்து தன்கணவனால் இராமனிடம் அடைக்கலப்படுத்தப்பட்ட சுக்கிரீவனை இலக்குவன் சீற்றம் தணித்துக் காத்து, மாற்சர்யமின்றி கம்பனால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரம் மலைக்குல மயிலாம் தாரை.

5. மயன் மகள்

தேவர்கள் வியந்து மகிழும்படி அழகிய நெடு வீதிகள் கொண்ட நகரங்களை அமைத்துக் கொடுத்த தேவதச்சன் மயன். அந்த மயனும் அதிசயித்துப் பாராட்டிச் சீராட்டிக் கொஞ்சிக் குலவும் வண்ணம் அவனுக்கு மகளாக அயன் அருளால் தோன்றியவள் மண்டோதரி. குளிர்ந்த முழுமதியை வென்ற மறுவற்ற ஒளி மிக்க முகத்தாள் மண்டோதரி, ஒப்பற்றவள். “நளிர்திங்கள், மாய நந்திய வாள்முகத்து ஒரு தனி மயன் மகள்” என்று கம்பர் மண்டோதரியைச் சிறப்பிப்பார்.

முக்கோடி வாழ்நாள் - முயன்றுடைய பெருந்தவம் முதல்வன் முன் நாள் எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக் கொடுத்த வரம்-திக்கோடு உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலி-இவையாவும் கொண்ட, வாரணம் பொருத மார்பன், வரையினை எடுத்த தோளன்-நாரத முனிவற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவன்-தாரணி மௌலி பத்துடையான் சங்கரன் கொடுத்த வாளும் வாழ்நாளும் பெற்றவன் - பெருவீரன்-இந்திரற்கு இந்திரன்-எழுதலாகாச் சுந்தரன் - மந்திரத்து அருமறை உறையும் நாவன் - ஆயிரம் மறைப் பொருள் உணர்ந்து அறிவமைந்தவன். ஈசுவரன் எனவே பட்டம் பெற்றவன் இவனே இராவணன். இத்தகைய இராவணனுக்கு மனைவி மயன் மகள் மண்டோதரி.

பெருவரம் பலபெற்றுப் பாற்கடல் போன்ற நல்வாழ்வில் திளைத்த இராவணன், பாற்கடலில் சிறு பிரை தெறித்து முற்றிலும் கெட்டது போலப் பிறன் மனைவியாகிய சீதையிடம் கொண்ட தகாத காமம் என்னும் அறமற்ற நினைவால் நல்வாழ்வு இழந்து வீழ்ந்தான்.

இராமாயணத்தைக் காப்பிய நோக்கில் காணும் போது இராவணனின் வீழ்ச்சி பரிவையே உண்டாக்குகிறது. எவ்வளவு பெரியவன் இவ்வாறு கெட்டு அழிந்தானே என்ற இரக்கமே ஏற்படுகின்றது. இன்பியல் தலைவனாகிய இராமனை நோக்கி எழும் பாராட்டையும் பெருமிதத்தையும் விடத் துன்பியல் தலைவனாகிய இராவணனை நோக்கிப் பீறிடும் பரிவும் இரக்கமும் கற்போர் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றன.

இராவணன் வீழ்ந்தான் என்றதும் கெட்டவன் அழிந்தான் என்னும் குதூகலம் உண்டாவதற்குப் பதிலாக “ஐயோ” என்ற இரக்கம், அவலம் ஏற்படுகிறதே ஏன்?

இராவணனின் முன்னாள் பெருமை, ஆணை, அறிவு, வீரம் இவை அவன் வீழ்ச்சியிலே பரிவை உண்டாக்கும் காரணங்களுள் சில.

தாயைத் தவிரத் தன் தகப்பன் பிறிதொரு பெண்ணின் மேல் தகாத ஆசை கொள்ள அவ்வாசையை நிறைவேற்றித்தரத் தன் உயிரையே போர்க்களத்தில் அவியாகச் சொரிந்தானே நன்மகன் இந்திரசித்தன்; அவன் தந்தை இராவணன் வீழ்ச்சியிலே பரிவு உண்டாக்க ஒரு காரணம்.

செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்க என்று செய்ந்நன்றி என்ற வேண்டாத உணர்ச்சியை ஏறிட்டுக் கொண்டு போர்க்களத்தில் பெருவீரத்தோடு கையும் காலும் அற்ற நிலையிலும், இராமனும் கைவிதிர்ப்பெய்தப் போரிட்டு அண்ணன் அழிவானே என்று அப்போதும் அரற்றி உயிர் துறந்தானே கும்பகர்ணன்-அவன் அண்ணன் இராவணன் என்பது இராவணன் வீழ்ச்சியிலே பரிவு உண்டாக்க ஒரு காரணம்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கற்புக்கரசி மண்டோதரியின் கணவன் இராவணன் என்பதே இராவணன் வீழ்ந்ததும் பரிவு உண்டாக்கும் தனிப் பெருங்காரணமாகின்றது.

இயல்பிலேயே நன்மைமிக்க இராமனுக்குச் சீதை பெருமை சேர்ப்பதைக் காட்டிலும், மண்டோதரி இராவணனுக்குப் பெருமைக் கவசமிட்டு விடுகின்றாள். இராமனை வைத்துச் சீதையையும், இராவணனை வைத்து மண்டோதரியையும் காணும்போது மண்டோதரி தனித்த பெருமையோடு திகழ்கிறாள்.

நல்ல மணம் மிக்க சந்தன மரத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்து மணம் வீச மலர்ந்த முல்லைக்கொடி சீதை.

முள் நிறைந்த காட்டுக் கருவேல மரத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்து மணம் வீச மலர்ந்த முல்லைக்கொடி மண்டோதரி.

பூத்துள்ள கொடிகளில் வேறுபாடில்லை. ஆனால் ஒரு கொடி மணத்தோடு மணமாகப் பூத்துள்ளது. இன்னொன்றோ முள்ளின் குத்துப்பட்டும், வாடாமல் தன்னியல்பு கெடாமல் பூத்துள்ளது.

ஏகபத்தினி விரதமுடைய இராமனுக்கு மனைவியாகிக் கற்பரசியாக மலர்ந்துள்ள சீதையை விடத் தகாத காமம் கொண்ட இராவணன் மனைவியாகி அவ்வாறே பெருங்கற்பரசியாகப் பொலிவும் திறமும் மிக்கவள் என்ற தோற்றம் உண்டாகி விடுகின்றது.

இராவணன் வீழ்ந்தான். மண்டோதரி பூ இழந்தாள். பொட்டிழந்தாள்; மங்கலம் இழந்தாள்; அவலத்தின் விஸ்வரூபம் இங்கே காப்பியத்தில் படமாடுகின்றது.

இராவணன் வீழ்ச்சியிலே பரிவு உண்டாக்க முழு முதற் காரணமாகின்றவள் மண்டோதரியே என்ற எண்ணம் திண்ணமாகிறது.

இராமனைப் பிரிந்த அயோத்தி நகரத்தாரின் அவலம், தயரதனின் சோகம், தயரதனின் இறப்பு, பரதனின் தவக்கோலம், சீதையைப் பிரிந்த இராமனின் துயரம், அசோக வனத்தில் சிறையிருந்த சீதையின் பெருவருத்தம் இவ்வளவும் கூட்டிக் காட்டிய அவலத்தை வடித்தெடுத்து உள்ளத்து உணர்ச்சியைக் கலக்கி உலுக்கி விடுவது இராவணன் வீழ்ந்ததும் மண்டோதரியின் புலம்பல்.

மிகச் சிறிய பாத்திரமானாலும் மண்டோதரி மிகப் பெருந்திறமுடையவளாகக் காட்டப் பெறுகிறாள். ஒற்றைச் சொற்றொடரிலே கம்பர் மண்டோதரியின் கற்பென்னும் திண்மையைக் காட்டி விடுகின்றார்.

மயன் பயந்த நெடுங்கண் பாவை மண்டோதரி கணவன் இராவணன் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து பட்ட செய்தியைச் செவியுற்றாள். பல்லாயிரக்கணக்கான அரக்கியர் அழகிய பூங்குழல் விரித்து அழுதரற்றி உடன் வரப்போர்க்களம் புகுந்தாள் கணவன் உடலைக் காணக் குறுகிய மண்டோதரி எத்தகையவள்? கம்பர் சொல்கிறார் கணவனை அவள் நினைந்ததே இல்லையாம்.

“கற்புக்கரசி கணவனை நினையாமல் இருத்தல் அழகோ?” என நினைக்கத் தோன்றும். அவள் இராவணனை நினைந்தது இல்லை. ஏன் தெரியுமா? அவள் இராவணனை ஒரு போதும் மறந்ததில்லை. மறந்தால் அன்றோ நினைத்தல் வேண்டும். இராவணனை எப்போதும் மறவாதிருத்தலால் அவளுக்குத் தனித்து நினைக்கத் தேவை உண்டானதே இல்லை. கணவனை நினைத்தலும் மறத்தலுமிலாத

நெஞ்சுடைமையே கற்பு என்னும் இலக்கணத்திற்கு
மண்டோதரி இலக்கியமாகிறாள்.

அனந்த நூறாயிரம் அரக்கர் மங்கைமார்
புனைந்த பூங்குழல் விரித்தரற்றும் பூசலார்
இனந் தொடர்ந்து உடன்வர ஏகினாள் என்ப
நினைந்ததும் மறந்ததும் இலாத நெஞ்சினாள்.

இராவணனை நினைந்ததும் மறந்ததும் இலாத
நெஞ்சினளாகிய மண்டோதரி, யாரும் முன்னம் முதலில்
உணராத ஒன்றைத் தன் கற்புத் திறனால் தெளிவாக ஓர்ந்து
விடுகின்றாள்.

இறுதி நாள் போரிலே தான் ஏவிய சூலம் ஒன்று
இராமனை அழித்து விடும் என்று நம்பினான் இராவணன்.
ஆனால் இராமனின் ஓர் உங்காரத்தால் அந்தச் சூலம் தூள்
தூளாகிப் போவதை இராவணன் கண்டான். அப்போது
இராமன் பரம்பொருள் என்று வீடணன் கூறியது
இராவணன் நினைவிற்கு வந்தது.

வென்றான் என்றே உள்ளம் வியந்தான் விடு சூலம்
பொன்றான் என்னின் போகலது என்னும் பொருள் கொண்டான்
ஒன்றாம் உங்காரத்திடை உக்கோடுதல் காணா
நின்றான் அந்நாள் வீடணனார் சொல் நினைவுற்றான்.

முன்னே வீடணன் கூறியது நினைவிற்கு வர
இராவணனுக்கு மெய்யறிவு ஒரு சிறிது தலைக் கூடியது.

சிவனோ அல்லன் நான் முகன் அல்லன் திருமாலாம்
அவனோ அல்லன் மெய் வரம் எல்லாம் அடுகின்றான்
தவனோ என்னின்செய்து முடிக்கும் தரனல்லன்
இவனோ தான் அவ்வேத முதற் காரணன் என்றான்.

இவ்வாறு இராமனே முழு முதற் பொருள் என்னும் உணர்வு இராவணனுக்கு இறுதியில் தான் உண்டாயிற்று.

இந்திரசித்தன் இயற்றிய நிகும்பலை யாகத்தை இலக்குவன் அழித்தான். இந்திரசித்தன் இலக்குவனோடு போரிட்டான் அவன் ஏவிய நாராயணாத்திரம் இலக்குவனைக் கொல்லவில்லை. பதிலாக இலக்குவனை வலம்வந்து வணங்கி, இந்திரசித்தனிடமே மீண்டு விட்டது. அப்போது தான் இராம இலக்குவர்களின் தெய்வத் திறனை இந்திரசித்தன் உணர்ந்தான். போர்க்களத்திலிருந்து மறைந்து மீண்டு இராவணனிடம் வந்து இந்திரசித்தன் உரைக்கின்றான்.

நிலம் செய்து விசும்பும் செய்து நெடிய மால் படை நின்றாணை
வலம் செய்து போயிற்றென்றால் மற்றினி வலியதுண்டோ?
குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும் பகை தேடிக்கொண்டாய்
சலம் செயின் உலகம் மூன்றும் இலக்குவன் முடிப்பான் தானே.

ஆட்சி பெற்ற அரசுரை அழிக்கத் தெய்வம் வந்தது என்பதை, இராமன் யாவரினும், எவற்றினும் மேம்பட்ட பொருள் என்பதை-இந்திரசித்தனும் இறுதியில் தான் உணர்ந்தான்.

அனுமன் இலங்கையை எரித்துப் போனபின், இலங்கை நகரைப் புதுப்பித்து, இராவணன் அமைத்த மந்திராலோசனையின் போது வீடணன், இராமன் தனித்தெய்வம் என்பதைத் தக்க நியாயங்களோடு எடுத்துரைத்தான். (நீதியால் வந்த நெடுந்தரும நெறியல்லால் சாதியால் வந்த சிறு நெறி அறியாத தம்பி வீடணன்) கூறக் கேட்டிருந்த கும்பகருணன், ஏற்றிய வில்லோன், யார்க்கும் தெய்வம் இராமன் என்பதை உணர்ந்தான்.

வீடணனும் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து வந்து சிறை வைத்த அப்போது இராமன் பரம்பொருள் என்று கருதவுமில்லை கூறவுமில்லை. அனுமன் அசோக வனத்தை அழித்து, அரக்கர் பலரை மாய்த்து, இராவணன் மகன் அட்ச குமரனைக் கொன்று நிற்க, இந்திரசித்தன் பிரம்மாத்திரத்தால் அனுமனைக் கட்டி இழுத்து இராவணன் அவைக்குக் கொணர்ந்தான். அப்போது இராவணன் முன்னர் அனுமன் இராமன் பெருமையினை விரித்துரைத்தான். மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன் இராமன் என்பதைப் பல ஏதுக்களால் அனுமன் தெளிவுறுத்தினான். தன்னின் முன்னிய பொருளிலா ஒரு தனித் தலைவன் அன்ன மானிடன் ஆகி வந்து அவதரித்து அமைந்தான் என்று வலியுறுத்தினான் அனுமன். அப்போது அனுமன் உரையினைக் கேட்டிருந்த பலருக்கும் பிறக்காத தெளிவு தர்மஸ்வரூபியான வீடணனுக்குப் பிறந்தது. இராமன் பரம் பொருளே என்பதை அனுமன் வாக்கால் தெளிந்து உணர்ந்தான் வீடணன்.

“இசையும் செல்வமும் உயர் குலத்து இயற்கையும் எஞ்ச வசையும் கீழ்மையும் மீக்கொளக் கிளையொடு மடியாது அசைவில் கற்பின் அவ்வணங்கை விட்டருளுதி இதன் மேல் விசையம் இல் எனச் சொல்லினன் அறிஞரின் மிக்கான்”

என்று பின்னர் இராவணனுக்கு வீடணன் எடுத்துரைக்க அனுமன் வாக்கே வாயிலாயிற்று. இராமன் பரம் பொருள் என்பதும், இராவணன் இந்திரப் பெரும்பதம் இழந்து அழியப் போகிறான் என்பதும் வீடணனுக்குப் புலனாயின. ஆயினும் வீடணன் மெய்யுணர்வினை அனுமன் உணர்த்தவே கண்டு கொண்டான். தன்னியல்பில் தானாகவே ஞானத் தெளிவினை வீடணன் பெற்றானவன்.

ஆனால் கற்பிற் சிறந்த மண்டோதரியோ, என்று இராணவன் சீதையைக் கவர்ந்து வந்தானோ அன்றே இராமன் பரம் பொருள் என்பதைத் தன் கற்பின் திண்மையால், வேறு காரணக் காரியத் தொடர்பின்றித் தன்னியல்பாகவே உணர்ந்து கொண்டாள். ஏதோ ஒன்று அவளுக்கு அறிவித்தது. இராமன் தனி முதல் தெய்வம். சீதையைக் கவர்ந்து வந்து சிறை வைத்துள்ள இராவணனுக்கு அழிவு நெருங்குகிறது என்பது மண்டோதரிக்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்டு விட்டது. இந்த உள்ளுணர்வு மண்டோதரியின் கற்புச் சிறப்பிற்குச் சான்று காட்டி நிற்கின்றது. இராவணன் வீழ்ந்தபின் அழுது புலம்பும் மண்டோதரி அரற்றுகின்றாள்.

சுவைகுன்றாத தெவிட்டாத அமுதாய்ப் பாற்கடலில் கண் வளரும் பரந்தாமனே இராமன் என்பதை நான் உணர்ந்திருந்தேன். உத்தமனாகிய அவன் தேவியை என் நாயகனே! நீ சிறை வைத்தாய். இப்போது நேர்ந்ததைக் கண்டாயா! ஐயோ! உன் மார்பகலம் இராமன் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டு விட்டதே!

ஆராத அமுதாய் அலைகடலில் கண்வளரும்
நாராயணன் என்றிருப்பேன் இராமனை நான்
ஓராதே கொண்டகன்றாய் உத்தமனார் தேவிதனைப்
பாராயோ நின்னுடைய மார்பகலம் பட்டளலாம்

நான் அடங்கி ஒடுங்கிக்கிடந்த எனக்குரிய நின்மார்பினை இராமன் அம்புகள் தீண்டித் துளைத்துள்ளனவே! எனக்குரிய மார்பிலே புகுதற்கு அவற்றிற்கு உரிமை உண்டோ? சீதையின் பால் கொண்ட தகாத காமம் உன்னுள் புகுந்ததால் இராமன் அம்புகள் இல்லாத உரிமையைப் பெற்றுப் புகுந்து விட்டனவோ? எனத் தேம்பி வினவுகிறாள். அவலத்தின் எல்லையைத் தொடும் இப்புலம்பலில் இராமன் முழுமுதற் பொருள் என்று

எல்லோருக்கும் முன்னரே மண்டோதரி உணர்ந்தமை தெரிகின்றது. இராமவதாரத் தத்துவமே இராவணவதம் என்பதைத் தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்துகொண்டு மண்டோதரி கையற்றுக் கதறுகிறாள்.

கைகேயி கேட்ட இரு வரங்களால், தயரதனின் ஆணைப்படி பரதனுக்கு நாட்டினை அளித்து இராமன் கானம் போந்தான். காட்டிலே பஞ்சவடியில் இராமன் இருந்தபோது இராமனை நோக்கித் தகாத காமம் கொண்ட சூர்ப்பணகை மூக்கிழந்தாள். மூக்கிழந்த சூர்ப்பணகை அண்ணன் இராவணன் உள்ளத்திலே சீதையை குறித்த பெரும் காமக்கனலை மூட்டினாள். சீதையின் பேரழகு இராவணனின் உள்ளத்துக் காமத் தீயை ஓங்குவித்தது. சீதையின் கற்புச் சிறப்பு இராவணனின் அழிவிற்குக் காரணமாயிற்று. இராவணன் தேவர்களை வென்றவன். அல்லற்பட்ட தேவர்கள் இராவணன் அழிய வேண்டும் என அருந்தவம் ஆற்றினர். இராவணன் வீழ்ந்தான். தேவர்களின் தவப்பயன் பலித்தது. இராவணன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்கள் முறையே எவை என நிரல்படுத்திக் கூறிக் கதறுகிறாள் மண்டோதரி.

காந்தையருக்கு அணிஅனைய சானகியார்
 பேரழகும் அவர்தம் கற்பும்
 ஏந்து புயத்து இராவணனார் காதலும் அச்
 சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கும்
 வேந்தர் பிரான் தயரதனார் பணிதன்னால்
 வெங்கானில் விரதம் பூண்டு
 போந்ததுவும் கடைமுறையே புரந்தரனார்
 பெருந்தவமாய்ப் போயிற்றம்மா!

இவ்வளவு துல்லியமாக இராமாவதாரத்தின் நோக்கத்தினையும், அது நிறைவேறிய வகையினையும்

உரைத்தவர் வேறு யார்? முனிவர்களையும் ஞானிகளையும் விஞ்சும் அளவிற்கு ஞானதீட்சண்யம் மண்டோதரியிடத்து விளங்குகிறது.

கதிரோன் முன் சென்று கலையனைத்தும் ஒதி உணர்ந்தவன் அனுமன். அறிவிற் சிறந்தவன். அவன் ஓதாத வேதமில்லை. உணராத கலையில்லை, நவ வியாகரண பண்டிதன். எளிதில் உணர்ச்சி வயப்படாதவன். குறிப்பறிதலில் வல்லவன். அனுமன் இலங்கையுள் புகுந்து சீதையைத் தேடி வருங்கால் உறங்கும் நிலையிலே இருந்த பலரையும் கண்டு அவரவர் இயல்புகளை உற்று நோக்கி உள்ளவாறு உணர்ந்தவன். சீதையின் உறுப்பிலக்கணங்களை இராமன் கூற அறிந்திருந்த அனுமன், இலங்கையில் சீதையைத் தேடிவந்தபோது மண்டோதரியின் அரண்மனையுள் புகுந்து உறங்கும் மண்டோதரியைக் கண்டான். இவள் சீதையோ என ஐயுற்றான். திடுக்கிட்டான். உயிரும் உடலும் சுடுவதாகிய துயர் எய்தினான்.

இன்ன தன்மையின் எரிமணி விளக்கங்கள்

எழில்கெடப் பொலிகின்ற

தன்னது இன்ஒளி தழைப்புறத் துயில்வறு

தையலைத் தகவில்லான்

அன்னளாகிய சானகி இவள் என

அயிர்த்து அகத்து எழு வெந்தீத்

துன்னும் ஆருயிர் உடலொடும் சுடுவதோர்

துயருழந்து இவை சொன்னான்.

இராவணன் அந்தப்புரத்துள்ள இவள் சீதை ஆயின் இராமன் புகழும், பெருமையும் அழிவனவே, நானும், இந்த இலங்கையும், அரக்கரும் இனி ஒழிதலன்றி வேறில்லை என்று உணர்ந்தான்.

பின்னர் அருகில் சென்று கூர்ந்துநோக்கி ஐயம் தீர்ந்தான். சீதை மானுடப்பெண். இவள் மானுடப் பெண் அல்லள். வேறு எவளோ அறியேன். இவளைச் சீதையோ என்றெண்ணினேனே! இராமன் மனைவியின் உள்ளத் திண்மை மாறுபடுமோ? நான் ஐயுற்றது தவறு என்று அனுமன் வருந்தி நின்றான்.

மானுயர்த் திருவடிவினள் அவள் இவள்
 மாறுகொண்டனள் - கூறின்
 தான் இயக்கியோ தானவர் தையலோ
 ஐயுறுந் தகையானாள்
 கானுயர்த்த தார் இராமன்மேல் நோக்கிய
 காதல் காரிகையார்க்கு
 மீனுயர்த்தவன் மருங்குதான் மீளுமோ
 நினைந்தது மிகை என்றான்.

மேலும் அனுமன் மண்டோதரியின் நிலை நோக்கி நினைக்கின்றான். சீதைக்குரிய இலக்கணங்கள் என இராமன் கூறியவற்றுள் சில இவள் பால் உள. ஆயினும்; இவள் நிலை மங்களமான பெண்ணிற்குரிய இலக்கணங்களில் பல காணப்படாமல் உள்ளனவே! இவள் உடம்பின் அடையாளங்கள் இவளுக்குப் பெருந்துன்பம் நேரப் போவதைச் சுட்டுகின்றனவே! மலர்க்கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடக்கின்றதே உறக்கத்தில் வாய் வெருவிப் பிதற்றுகின்றாளே! “இவ்விலக்கணக் குறைகள் பல. இவள் கணவன் அழிவான் என்பதையும் இந்நகர் அழியும் என்பதையும் காட்டுகின்றனவே” என்று அனுமன் தெளிவுற உரைக்கின்றான்.

இலக்கணங்களும் சில உள என்னினும்
 எல்லை சென்ற இறுக்கில்லா
 அலக்கண் எய்துவது அணியது உண்டு என்று
 எடுத்து அறைகுவது இவள் யாக்கை
 மலர்க்கருங்குழல் சோர்த்து வாய் வெரீஇச்
 சில மாற்றங்கள் பறைகின்றாள்
 உலக்கும் இங்கு இவள் கணவனும் அழிவும்
 இவ்வினகர்க்கு உளது என்றான்.

கற்புச் சிறப்புடைய மண்டோதரியின் உடலே
 இராவணன் இறப்பதற்கு முன் இராவணன் இறப்பிற்குக்
 கட்டியம் கூறிவிடுகிறது. கணவன் இறக்கப் போகிறான் என்ற
 உணர்வு உள்ளத்தளவில் பரவியதன்றி உடம்பளவிலும் கூட
 வியாபித்துவிட்டது.

அறிவுத்தெளிவு கொண்ட அனுமனே
 மண்டோதரியைச் சீதையோ? என்று ஐயுற்றானே!
 அனுமனின் அறிவுக் குறையன்றோ இது என்ற எண்ணத்
 தோன்றும். அவ்வாறன்று, மண்டோதரியின் கற்புச்சிறப்பு
 அனுமனையும் ஐயுறச் செய்துவிட்டது என்று கொள்ளல்
 வேண்டும். இங்கு அனுமனின் அறிவுக் குறையைக் காணாமல்
 மண்டோதரியின் கற்பு மிகுதியைக் காணல் வேண்டும்.
 காப்பியத் தலைவியாகிய சீதைக்கு இணையான நிலையில்
 வைத்து மண்டோதரியைக் கணிப்பதற்குக் கம்பர் கண்ட
 காப்பிய உத்தி இது.

தயரதன் இறந்த பின்னர் அவன் மனைவியர்
 கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகியோர் உயிர் வாழ்ந்தனர்.
 வாலி மாய்ந்த பின்னர் தாரை கைம்மைக் கோலத்தோடு உயிர்
 தரித்திருந்தாள். கோசலைக்கு மகன் இராமனும், கைகேயிக்கு
 மகன் பரதனும், சுமித்திரைக்கு மக்கள் இலக்குவனும்,
 சத்ருக்கனனும் இருந்தமையின் அவர்கள் கணவன் இறந்த

பின்னரும் உயிர் வாழ்ந்தனர் என்றும், அவ்வாறே தாரையின் மகன் அங்கதன் இருந்தான். ஆகவே அவளும் வாலியின் இறப்பிற்குப் பின் கைம்மை நோன்புகொண்டு வாழ்ந்தாள் என்றும் கூறுவர். எவ்வாறாயினும் இவர்கள் யாவரினும் மேம்பட்ட சிறப்பொன்று எய்தும் வாய்ப்பு மண்டோதரிக்குக் கிட்டியது.

போர்க்களத்தில் இராவணன் வீழ்ந்தான். போர்க்களம் புகுந்த மண்டோதரி புலம்பி அரற்றினாள், கூவிக் கதறினாள். இழப்பை எண்ணி எண்ணி நொந்தாள். நைந்து உருகினாள்.

மண்டோதரியின் மக்கள் அனைவரும் போரில் முன்னரே மாண்டுவிட்டனர். துடுப்புகளை இழந்த படகு இப்போது சுக்கானையும் பறி கொடுத்துவிட்டது. வகையறியாமல் திகைத்து நின்றாள் மண்டோதரி.

யாரேனும் தான் ஆயிடுக; யான் என் தனி ஆண்மை பேரேன் என்று பரம் பொருளையே எதிர்த்துப் போரிட்ட இராவணன் மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டாள்.

ஆண் சிங்கம் சினப்பது போன்ற இராவணன் சினம் அடங்கிவிட்டது. அவன் ஊக்கம் மிக்க மனம் அடங்கி விட்டது. அவன் வஞ்சனை ஒடுங்கியது. பகைவரை வென்ற அவன் தோள் வலியும், செயலும், ஆசையும் ஆற்றலும் தேய்ந்து ஒழிந்தன. தம்மனமடக்கிய முனிவர்களையும் தன் தவச்சிறப்பால் வென்ற இராவணன் இப்போது எல்லாம் அடங்க வீழ்ந்து கிடந்தான். ஆயினும் பெருவீரனான அவன் முகம் சாவிலே மும்மடங்கு பொலிந்து காணப்பட்டது.

வெம்மடங்கல் வெகுண்டனைய சினமடங்க
 மனமடங்க வினையம் வீயத்
 தெம்மடங்கப் பொருதக்கைச் செயலடங்க
 மயலடங்க ஆற்றல் தேயத்
 தம்மடங்கு முனிவரையும் தலையடங்க
 நிலையடங்கச் சாய்ந்த நாளின்
 மும்மடங்கு பொலிந்தன அம்முறை துறந்தான்
 உயிர்துறந்த முகங்களம்மா.

இறப்பிலே பொலிவு பெற்ற இராவணனை,
 இராவணன் உடலினை மண்டோதரி கண்டாள். மண் ஆடிக்
 கிடக்கும் மணாளன் உடலைக் கண்டாள். கலங்கிக்
 கதறினாள். இறுதியில் தன் தலைக் கற்புப் புலப்படத் தன்
 உயிர்கொண்டு கணவன் உயிர் தேடுவாள் போல உடன்
 மாய்ந்தாள். இக்காட்சியைக் கம்பர் அவலப் பிழம்பாகப்
 படைத்து விடுகின்றார்.

கணவன் இறக்க உடன்கட்டை ஏறும் பெண்கள்
 உடுத்த கூறை, படுத்த பாயல் இவற்றொடு மங்களமான
 பொட்டிட்ட, மலரணிந்த, சாந்து பூசிய, அணி செய்த
 கோலத்தோடு தீப்பாய்தல் வழக்கம் என்பர். கணவனோடு
 தீயில் மூழ்கி அவனை அணைத்துக்கிடந்து இன்புறுவதாகவே
 மனைவியர் கருதிக்கொள்வர்.

கணவனோடு உயிர்துறக்கும் மண்டோதரியும் இந்த
 இன்ப உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்த வேண்டுமன்றோ?

மண்டோதரி பலவாறு கூவிப் புலம்பினாள். ஏங்கி
 எழுந்தாள். பிறகு கணவனின் பொன் அணி திகழும்
 மார்பைத் தன் தளிக்கரங்களால் தழுவினாள். கணவன்
 மார்பில் புதையுண்டாள். தனி நின்று கணவனை
 அழைத்தாள். அவள் ஆருயிர் நீங்கியது.

என்றழைத்தவள் ஏங்கி எழுந்து அவன்
பொன் தழைத்த பொருவரு மார்பினைத்
தன் தழைக் கைகளால் தழுவித் தனி
நின்றழைத்து உயிர்த்தாள் உயிர் நீங்கினாள்

கணவனோடு மனைவி கூடிக் குலவும் காலத்துக்
கொஞ்சலாகக் கணவனை ஒரு பேரிட்டழைப்பது வழக்கம்
என்பது உலகறிந்த உண்மை. இன்பப் போதையில் கணவனை
அழைக்கும் வழக்கமான முறையில், கணவனோடு உயிர்
துறக்கும் அந்த வேலையில், மண்டோதரி ராவணனை
அழைத்தாள் என்பதைக் கம்பர் தனி நின்று அழைத்தாள் என்ற
தொடரால் புலப்படுத்துகின்றார். இராவணனோடு உயிர்
துறந்தமை மண்டோதரிக்கு இன்பமாயிற்று. கணவனோடு
இறத்தலைப் பேரின்பமாகக் கருதிய மண்டோதரியின்
தலைக்கற்பு விளங்கும் இடம்இது.

எது நேரினும் மண்டோதரியின் குறிக்கோள்
இராவணனின் நலனே என்பதைக் காப்பியம் வேறு
வகையாலும் வற்புறுத்திக் காட்டுகின்றது. ஒரு பாத்திரத்தின்
சிறப்பினைப் புலப்படுத்த அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்ட,
இணைந்த வேறொரு பாத்திரத்தினைப் பொருத்திக்
காட்டுதல் காப்பிய மரபாகும். இராவணனுக்கு இன்னொரு
மனைவி தானியமாலி. இவளுக்குப் பிறந்த மகன் அதிகாயன்.
பெயருக்கேற்ற வகையில் வலிமைசால் பேருடம்பு
வாய்த்தவன் பெருவீரன். வீடணனே வியக்கும் வகையில்
பேராற்றல் பெற்றவன். இவனை இலக்குவன் வென்று
கொன்றான். அதிகாயன் இறப்பிற்கு இராவணன் பெரிதும்
வருந்தினான். கலங்கினான். இராவணன் புண்ணிடை
எரிபுக்கென்ன மானத்தால் புழுங்கி நைந்தான்.

திசையினை நோக்கும் நின்ற தேவரை நோக்கும் வந்த
வசையினை நோக்கும் கொற்ற வாளினை நோக்கும் பற்றிப்
பிசையுறும் கையை; மீசை சுறுக்கொள உயிர்க்கும்; பேதை
நசையிடைக் கண்டன் என்ன நகும் அழும் முனியும் நாணும்,

என்றும் இராவணன் சோகத்தைக் கம்பர்
சித்தரிக்கின்றார். மகன் இறப்புச் செய்தி கேட்ட தானியமாலி
அரற்றியவாறு இராவணன் முன் வந்தாள். வருந்திக்
கலங்கியிருக்கும் இராவணனைக் கண்டதும் அவளுக்குக்
கணவனை நோக்கிய பரிவு உண்டாகவில்லை, மகனின்
இழப்பே அவள் உள்ளத்தில் நெடிது நிழலாடியது. தன் மகன்
சாவிற்குக் கணவனே காரணம் என்று குற்றம் சாட்டினாள்.
தகாத காமம் கொண்ட இராவணனை ஏசினாள்.
நொந்திருந்த இராவணனை மேலும் சுடு சொல்லால்
தீய்த்தாள்.

“மந்தரத் தோள் என் மகனை மாட்டா மனிதன் தன்
உந்து சிலைப் பகழிக்கு உண்ணக் கொடுத்தாயே”

என்று இராவணனை இடித்துரைத்தாள்.

அட்ச குமாரன் அழிந்தான், இப்பொழுது
அதிகாயனும் இறந்தான். வீரர் பலர் மாண்டு விட்டனர்.
எஞ்சியுள்ளவன் மண்டோதரியின் மகன் இந்திரசித்தன்
ஒருவனே. முன்பு திக்கு விசயம் செய்து முவுலகையும்
வென்றாயே! இனி ஒரு முறை திக்கு விசயம் செய்ய ஆற்றல்
உனக்குண்டா? என்று கடுஞ் சொல் கூறி வீரத்தை,
ஆற்றலைப் பழித்தாள்.

அக்கன் உலந்தான் அதிகாயன் தான் பட்டான்
மிக்க திறந்து உள்ளார்கள் எல்லாரும் வீடினார்
மக்களினின்று உளான் மண்டோதரி மகனே
திக்கு விசயம் இனி ஒரு கால் செய்யாயோ

மக்களுள் மண்டோதரி மகனே உளான் என்று தானியமாலி கூறும் போது, இந்திரசித்தன் மண்டோதரியின் மகன் இன்னும் இருக்கிறானே என்ற பொறாமை உணர்வும் கூடத் தொனித்து விடுகின்றது.

இகழ்ச்சியாக இராவணனை ஐயா என்றழைத்தாள். எண்ணிறந்த இரக்கர் இறந்து பட்டனரே அவரை மீள அழைக்க, உயிர்ப்பிக்க உன்னால் ஆகுமா? அறிவற்றவனாய்த் தகாத காமம் கொண்டாயே பேரழிவு நேர்ந்து விட்டதே! இன்னமும் சீதையால் என்ன வருமோ என்று இராவணனை ஏசி அரற்றினாள் தானியமாலி.

ஏது ஐயா சிந்தித்து இருக்கிறாய் எண் இறந்த
கோதை ஆர்வேல் அரக்கர் பட்டாரைக் கூவாயோ?
பேதையாயக் காமம் பிடிப்பாய் பிழைப்பாயோ?
சீதையால் இன்னம் வருவ சிலவேயோ?

கணவனைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் மகனின் இறப்பையே கருதிய தானியமாலி ஒருபுறம். நேர் மாறாகக் கணவனையே கருத்திற் கொண்ட மண்டோதரி மறுபுறம்.

ஒப்பற்ற நன்மகன் இந்திரசித்தன் போர்க் களத்தில் பட்டான். வேறு யார் இறந்த போதும் போர்க்களம் போகாத இராவணன் இந்திரசித்தன் மாண்டபோது போர்க்களம் புகுந்து மகன் உடலைத் தேடினான். விற்பிடித்த இந்திரசித்தனின் கரம் தனித்துக் கிடக்கக் கண்டெடுத்தான். பின்னர் உடலைத் தேடினான். தலையற்ற முண்டம் கிடைத்தது இந்திரசித்தனின் அறுந்து வீழ்ந்த தலையை அங்கதன் இராமனிடம் வெற்றி அடையாளமாகக் கொண்டு சென்று விட்டான். இறந்த மகனின் முகத்தைக் கூடக் காணும் பேற்றற இராவணன், மூத்த மகனாகிய நீ, நான் இறந்தபின் எனக்குச்செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடனை, நீ

இறக்க; இருக்கும் நான் உனக்குச் செய்யும்படி ஆயிற்றே!
என்று நைந்துரைத்தான்.

சினத்தோடும் கொற்றம் முற்ற இந்திரன் செல்வம் மேவி
நினைத்தது முடித்து நின்றேன் நேரிழைஒருத்தி நீரால்
எனக்கு நீ செய்யத் தக்க கடனெலாம் ஏங்கி ஏங்கி
உனக்கு நான் செய்வதானேன் என்னில் யார் உலகத்துள்ளார்.

என்று ஏங்கி இரங்கிப் புலம்பி மகன் உடலைத் தாங்கி
அரண்மனை புக்கான். மகன் இந்திரசித்தன் பட்ட செய்தி
அறிந்து மண்டோதரி மறுகி வந்தாள். மலையின் மேல் மயில்
வீழ்ந்தென் மைந்தன் மேல் வீழ்ந்தாள்.

உயிர்த்திலன்; உணர்வும் இல்லன்; உயிரிலன் கொல்லோ என்னப்
பெயர்த்திலன் யாக்கை; ஒன்றும் பேசலன்; விம்மியாதும்
வியர்த்திலன் நெடிதுபோது விம்மலன்; மெல்ல மெல்ல
அயர்த்திலன் அரிதில் தேறி வாய் திறந்து அரற்றலுற்றான்

மகனின் பெருமை, வலிமை, ஆற்றல், வீரம் இவை
குறித்துப் பன்னிப் பன்னிப் புலம்பினாள். இறுதியாகச்
சோர்வுற்றுக் கலங்கியிருக்கும் இராவணன் நிலை அவள்
கண்ணில் பட்டிருத்தல் வேண்டும். வீழ்ந்து கிடக்கும்
மகனையும் கண்டாள். அழுது புலம்பும் கணவனையும்
கண்டாள். அவள் உள்ளத்தில் ஒரு துணுக்கம் சுருக்கொண்டு
ஏறியது. இராமன் அம்பு பட்டு மகன் வீழ்ந்தானே! அவ்வாறு
தானே கணவனும் வீழ்வான் என்ற நினைவு கொடு
நெருப்பாக அவளைச் சுட்டது. இறந்த மகனுக்காக
ஏங்குவதை விட்டுக் கணவனும் இவ்வாறு இறந்து விடுவானே
என்ற அச்சம் மண்டோதரியின் உள்ளத்தைச் சூழ்ந்தது.
மகனின் இறப்பு நோக்கிய அவலம் கெட்டுக் கணவன்
இறப்புக் கருதி அச்சம் அவளுக்கு மிகுந்து விட்டது.

பஞ்சொரி உற்றதென்ன அரக்கர் தம் பரவை எல்லாம்
வெஞ்சின மணித்தர் கொல்ல விளிந்ததே மீண்டதில்லை
அஞ்சினேன் அஞ்சினேன் அச்சீதை என்று அமிழ்தின் தோய்ந்த
நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளை இத்தகையன் அன்றோ?

மகன் அழிவிற்கு இராவணனே காரணம் என்று கணவனை மண்டோதரி இகழ்வில்லை. தானியமாவிக்கு மாறுபட்டு மண்டோதரி இராவணனுக்கு அழிவு நேருமே என்றஞ்சினாள். எந்நிலையிலும் கொண்டவன் நலன் ஒன்றையே கருதும் குலப்பெண்ணின் திறம் மண்டோதரியிடம் விளங்குகின்றது.

கற்பின் திண்மையால் மண்டோதரிக்கு ஒரு பெருங்குணம் வாய்ந்து விடுகின்றது. இராவணன் அழிவால் பேரிழப்பு எய்தியவள் அவளே. ஆயினும் அவள் யாரையும் குறை கூறவில்லை. இது இன்னவாறு தான் நிகழும் என்று முற்றுணரும் வல்லமைபெற்ற ஞானி தான் எய்தும் துன்பத்திற்காக யாரையும் நொந்து கொள்வதில்லை. தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா; நோதலும் தணிதலும் அவ்வாறே என்றுணரும் விதியின் போக்குணர்ந்த ஞானியின் நிலை கைவரப் பெற்றாள் மண்டோதரி.

இந்திரசித்தன் பிரம்மாத்திரத்தால் இலக்குவன் வீழ்ந்தான். அனுமனும் மயங்கிக் கிடந்தான். வானரசேனையே வீழ்ந்து விட்டது. அரக்கர் உடல்களைக் கடலில் போக்கிச் சீதையை விமானத்தில் ஏற்றி, இராமன் இலக்குவனை வந்து கண்டு துயரத்தில் தளர்ந்து சாய்ந்து விட்டான். அப்போது இறந்து பட்ட அரக்கர் இராமன் படையொடு அழிந்தான் என்று அவளுக்கு இராவணன் ஆணைப்படி அரக்கியர் காட்டினர். உணர்ச்சி வயப்பட்ட சீதை கைகேயியால் இப்பேரிழப்பு நேர்ந்ததே என்று கைகேயியை ஏசினள்.

உய்யாள் உயர் கோசலை தன்னுயிரோடு
 ஐயா இளையோர் உயிர் வாழ்கிலரால்
 மெய்யே வினைஎண்ணி விடுத்த கொடும்
 கைகேசி கருத்து இதுவோ களிநே.

கூனி கொடியவள், தனக்குப் பெருந்துன்பம்
 விளைவித்தவள் என்றும் சீதை குறிக்கிறாள். அரக்கியர்
 கூனியிற் கொடியார் அலர் என்று தேவி அனுமனிடம்
 உரைக்கின்றாள்.

ஆனால் மண்டோதரியோ தன் இழப்பிற்கு
 எவரையும் காரணம் காட்டி ஏசியதில்லை.

இராவணன் இறந்த பின் மண்டோதரி
 புலம்புகின்றாள். இராவணனை நோக்கிய பாராட்டே
 புலம்பலில் புறப்படுகின்றது.

வெள்ளெருக்க மலர் மாலையை அணிந்தவன்
 சிவபெருமான், அவனிருந்த கைலாய மலையை அள்ளி
 எடுத்த ஆற்றல் மிக்க திருமேனி உடையான் இராவணன்.
 தான் காணக் காணத் தனக்கு விருப்பமே விளைவித்த
 இராவணன் மேனியைத் திருமேனி என்றாள் மண்டோதரி.
 அந்தத் திருமேனி இனித் தான் தழுவக் குழையாதே என்ற
 அவலம் தொக்கி நிற்கின்றது. நாள்தோறும் இராவணன்
 வழிபட்ட சிவபெருமான் என்றென்றும் மாலை
 புனைந்திருக்க இனித் தான் மலரிழந்த பொருமல்
 வெளிப்படுகின்றது. இராவணனின் அந்தத் திருமேனி மேலே,
 கீழே எங்கும் எள்ளிருக்கும் இடமும் இன்றி இராமனின்
 அம்புகள் புகுந்து புறப்பட்டுள்ளனவே! ஐயகோ!
 இராவணனுக்கு இறுதிக்கடன் செய்வதா! முடிவற்றவனுக்கு
 முடிவா வந்தது! அவனுக்கு எள்ளும் நீரும் இறைக்கப்
 போவதை நினைவுபடுத்தவா எள்ளிருக்கும் இடமும் இன்றி

இராமன் அம்புகள் மார்பெங்கும் துளைத்துள்ளன என்றும் தேன் பிலிறும் மலர் சூடும் கூந்தலைப் பெற்றுள்ள சீதையை மனமாகிய சிறையில் இராவணன் வைத்தானே அவளை நோக்கி மறைத்து வைத்த ஆசை அவன் மனதில் உள்ளதோ என்று காணக் கண்டு அப்புறப்படுத்த இராமன் அம்பு அவன் உடல் புகுந்து தடவியது போலும் என்று மண்டோதரி ஓலமிடுகின்றாள்.

வெள்ளருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பெடுத்த

திருமேனி, மேலும் கீழும்

எளிருக்கும் இடமின்றி உயிர் இருக்கும்

இடம்நாடி இழைத்த வாறோ?

கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை

மனச் சிறையில் கரந்தகாதல்

உள் இருக்கும் எனக்கருதி உடல் புகுந்து

தடவியதோ ஒருவன் வாளி.

கணவனை இழந்து உணர்ச்சி வயப்பட்ட போதும் மண்டோதரி அறிவு மயங்கவில்லை, சொல் பிழைபட வுமில்லை.

தகாத காமம் கொண்ட இராவணனைத் தன்னை அன்றி மானுடத்து வந்த ஒருத்தியைக் கருதிய இராவணனை மண்டோதரி ஏசவில்லை. மாறாக அவனைத் திருமேனி உடையான் என்று போற்றுகின்றாள்.

இராவணன் தகாத காமம் கொள்ளவும், அழியவும் முழுமுதற் காரணமாக நின்றவள் பேரழகி, கற்பரசி சீதை. அவளைக் கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகி என்று வியந்துரைக்கின்றாள். இராமனை நாராயணன் என்று உணர்ந்தவள் சீதையைத் திருமகள் என்று ஓர்தற்குத் தடையுண்டோ? தான் மங்கலம் இழந்தாலும் பொறாமை

சிறிதுமின்றிச் சீதையை, திருமகளை உணர்ந்து நித்ய சுமங்கலி என்கிறாள். கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகி என்று சீதையின் மங்கலத்திற்கு வாழ்த்தெடுக்கின்றாள்.

தன் கணவனைக் கொன்ற இராமனையும் மண்டோதரி ஏசவில்லை. அவதார தத்துவமே நல்லோரைக் காக்க அல்லோரை அழிப்பதுதானே. இராமனின் கோதண்டத்திலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்துவிட்டது. இராவணன் உள்ளத்துப் பூண்ட தகாத காமத்தைத் தடவி வாரிக் கொண்டது இராமனின் அம்பு என்ற தத்துவ விளக்கத்தை மண்டோதரியின் புலம்பல் பயந்து விடுகின்றது. யாரையும் குறைகூறாத மண்டோதரி கலப்பற்ற கற்புத் தங்கம். இராவணன் மனைவிக்கு இத்துணைப் பேரறிவா? என்ற வியப்பில் நாம் ஆழ்ந்து விடுகிறோம். இவ்வளவையும் மண்டோதரி பெற்றது கணவனாகிய இராவணனை நினைந்ததும் மறந்ததும் இலாத நெஞ்சத் திண்மை விளைத்த வலிய கற்பால் என்றறியும் போது சிலிர்ப்புண்டாகிறது.

இராமன் பரம்பொருள் என்பதும், சீதையைக் கவர்ந்து சிறை வைத்த இராவணன் அழிதல் உறுதி என்பதும், மண்டோதரிக்கு முன்னரே உணர்விற்கு வந்த செய்திகளாயின் அவள் ஏன் இராவணனுக்கு அறமுரைக்கத் தவறினாள். நேர்மை மாறிய இராவணனைத் திருத்த அவள் ஏன் முற்படவில்லை? என்னும் ஐயம் எழலாம். கணவனைக் கட்டிக் காக்க முடியாத வலியற்றவள் மண்டோதரி என்றும் சிலர் கருதலாம். கணவன் மாற்றான் மனைவியை விரும்பத் தன்மானம் மிக்க மண்டோதரி அதனைக் குறித்துக் கணவனிடம் வினவவும் கூசினாள். தன் துயரத்தைத் தன்னுள்ளே வைத்து மறுகினாள். அன்றியும் கும்பகருணன், வீடணன், மாலியவான், மாரீசன் ஆகியோர் நல்லுரைகளுக்கே செவிசாய்க்காத இராவணனின் காமத்

தீவிரம் மண்டோதரிக்குப் புலனாகாமல் போயிருக்குமா? இராமன் முழுமுதல் பொருள் என்றும் இராவணன் அழிதல் திண்ணம் என்றும் அவள் உள்ளுணர்வு தோற்றிய அச்சத்தைப் பிறர்க்கு உரைத்துத் தெளிவுபடுத்தும் தனிச்சான்று அவளிடம் இல்லை. ஆகவே அவள் உள்ளறிவை ஊமை கண்ட கனவாகவே வெளிப்படுத்த மாட்டாமல் தவித்து நின்றாள் மண்டோதரி. விதியின் விளையாட்டையும் அது செல்லும் கதியையும் உணர்ந்த ஞானிகள் மௌனிகளாவர். அவ்வாறே மண்டோதரி எதனையும் வெளிப்படுத்தாமல் உள் வைத்து மறுகியது. மேலும் மண்டோதரியின் மனத்திண்மைக்கே சான்றாகின்றது.

தேவாரம் பாடிய மூவர் திருப்பாடல்களிலும் இராவணனுக்கே பதிகம்தொறும் இடம் உண்டு. அவன் கைலையை எடுத்துப் பின் பிழையுணர்ந்து கானம் பாடி இறைவனைப் பணிந்து வானும் நாளும் பெற்ற செய்தி தேவாரத்தில் பன்முறையும் பன்னப் பெறுகின்றது. ஆனால் கற்பார், கேட்பார் உள்ளத்தைத் நெக்குருகச் செய்யும் திருவாசகத்திலோ மண்டோதரி பாராட்டப் பெறுகின்றாள். வான்கலந்த மாணிக்கவாசகர் தேன் கலந்த தம் திருவாசகத்தில் ஈரிடங்களில் மண்டோதரியின் பத்திச் சிறப்பினைப் போற்றுகின்றார்.

ஏர்தரும் ஏழுலகேத்த எவ்வுருவம் தன் உருவாய்
ஆர்கலி கூழ் தென்னிலங்கை அழகமர் வண்டோதரிக்குப்
பேரருளின்பம் அளித்த பெருந்துறை மேயபிராணைச்
சீரிய வாயால் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்

என்று குயில்பத்தில் உருவழகும் குண அழகும் வாய்ந்த மண்டோதரியை அருளின்பம் பெற்றவளாக மணிவாசகர் காட்டுகிறார்.

திருவாசகத்தில் திருவார்த்தை என்னும் பகுதியுள் “ஓங்குமதில் இலங்கை அதனில் பந்தனை மெல்விரலாட்கு அருளும் பரிசு அறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே.” என்று மாணிக்கவாசகர் மண்டோதரி சிவனருள் பெற்ற பான்மையைப் பரவுகின்றார்.

பத்தினிப் பெண்களுள் மண்டோதரி தலைமையிடம் பெறுகின்றாள்.

காப்பியப் பாத்திரங்கள் கதைப் போக்கிற்கும், காப்பிய நோக்கிற்கும் உதவி செய்யும் வகையில் தோன்றி வளர்ந்து நிலைக்கின்றன. காப்பியத் தோற்றத்துடன் தோன்றி அது வளர வளர்ந்து இறுதி வரை நிலைத்து நிற்பன சில பாத்திரங்கள்.

இடைஇடையே தோன்றி ஒரு புதிய போக்கு, புதிய திருப்பம், புதிய நோக்கு, புதிய மாறுதல் காப்பியத்திலே நிகழ்த்தி மறைவன, செல்வன சில பாத்திரங்கள். சிறு பாத்திரங்கள் மின்னல்போல மின்னி மறைந்தாலும், அவை கீற்றிடும் ஒளி, பாய்ச்சும் விசை, எழுப்பும் குரல் மிக அழுத்தமாக அமைதல் உண்டு, அவ்வகை அழுத்தத்தினைச் சிறுபாத்திரங்களிடமும் வல்ல காப்பியப்புலவன் அமைத்துவிடுவான்.

இவ்வகையில் ஓரிரண்டிடங்களில் தோன்றிக் கற்போர் நெஞ்சை அள்ளிக்கொண்டு நிலைத்த பாத்திரந்தான் மண்டோதரி. காப்பியத்தின் தலைமைப் பாத்திரமான சீதையை நிகர்த்து விளங்கிக் காப்பியக் கோளத்தையே சிறு துளியாகத் திரட்டிக் காட்டிவிடும் பாத்திரம் மண்டோதரி.

6. அவ்வாசகம்

தயரத மன்னன் அமைச்சரோடும், வசிட்டரோடும் உசாவி, இராமனுக்கு முடிசூட்ட முடிவு செய்தான். சிற்றரசர்களின் ஒப்புதலும் பெற்றான். சுமந்திரனை ஏவி, இராமனை அழைத்து வரச் செய்தான். இராமனை நோக்கித் தயரதன் அரசினை ஏற்குமாறு ஏவினான். அக் கட்டளை ஏவலாக அன்றி வேண்டுகோளாகவே பிறந்தது. குலமுறை குறித்துக் கூறி, உரிமையுள்ள மூத்த மகன் அரசேற்றல் வேண்டும் எனத் தயரதன் வற்புறுத்தினான்.

“அணைய தாதலின் அருந்துயர்ப்

பெரும்பரம் அரசன்

வினையின் என்வயின் வைத்தனன்

எனக்கொளல் வேண்டா

புணையும் மாமுடி புனைந்திந்த

நல்லறம் புரக்க

நினையல் வேண்டும்யான் நின்வயின்

பெறுவதீ தென்றான்”.

தந்தையாகிய தயரதன், இராமன் அரசியல் பொறையினால் துயருறுவானே என நினைந்து இரங்கினான். ஆயினும், மன்னன் என்ற முறையில் மூத்தவனுக்கு முடிசூட்டும் கடப்பாடுடையான். எனவே, அரசனாக நின்று ஏவுதலின்றித் தந்தையின் பரிவு தோன்ற வேண்டினான். ஆனால், தந்தையின் உரை கேட்ட இராமன் அவ்வுரையினை மன்னனின் கட்டளையாகவே உட்கொண்டான். இக் கருத்தினைக் கம்பர், தாதை அப் பரிசு உரைசெய்ய, இராமன் இவ்வுரையினைக் கொற்றவன் கட்டளையாகவே கொண்டான் என்று காட்டுகின்றார்.

“தாதை அப்பரி சுரைசெயத்
 தாமரைக் கண்ணன்
 காதல் உற்றிலன் இகழ்ந்திலன்
 கடனிதென் றுணர்ந்தும்
 யாது கொற்றவன் ஏவிய
 ததுசெயல் அன்றோ
 நீதி ஏற்கென நினைந்துமப்
 பணிதலை நின்றான்”.

தந்தையின் உரை கேட்ட இராமனைத் “தாமரைக் கண்ணன்” என்கிறார் கம்பர். முழுமுதற் பொருளாகிய நாரணனே இராமன் எனக் காட்ட நினைக்கும் குறிப்பு இங்கு உளது. இன்பமென்றும் துன்பமென்றும் கூறிட்ட பகுதிகளின்றி யாவற்றையும் ஒன்றாய் ஏற்கும் பரம்பொருள் தத்துவத்தைத் தாமரைக் கண்ணன் என்பதால் கம்பர் புலப்படுத்தி விடுகின்றார். அரசியல் செல்வம் பெற்ற நிலையிலும் சமநிலை தவறாதவனாக இராமன் விளங்குதலைத் தாமரைக் கண்ணன் என்று கூறிக் கம்பர் காட்டுகின்றார். மன்னன் ஏவிய பணியைச் செய்தல் தனக்குக் கடமை என்று, விருப்பு வெறுப்பின்றி ஒத்த மனநிலையில் இராமன், அரசியல் பொறுப்பை ஏற்க முற்பட்டான்.

தயரதனிடம் கைகேயி இரு வரங்கள் கேட்டுப் பெற்றனள். ஒரு வரத்தால் பரதன் நாடாளல் வேண்டும்; மற்றொன்றால் இராமன் காடு ஏகல் வேண்டும். தான் பெற்ற வரங்களை மன்னன் கட்டளையாக இராமனிடம் கைகேயி தெரிவிக்கின்றாள். தயரதனை நன்குணர்ந்த கைகேயி, தயரதன் ஏவினன் என்று கூறாது இயம்பினன் என்றே உரைக்கின்றாள்.

“ஆழிகூழ் உலகம் எல்லாம்
 பரதனே ஆள நீபோய்த்
 தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
 தாங்கரும் தவமேற் கொண்டு
 பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
 புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
 ஏழிரண் டாண்டின் வாஎன்று
 இயம்பினன் அரசன் என்றான்”.

தாயுரைத்த தந்தையின் ஆணையை இராமன் அறிந்தான். கைகேயியின் உரை கேட்ட இராமன் முகத்து அழகினைக் கம்பர் ஓர் அரிய பாடலால் காட்டுகின்றார்.

யாராலும் சொல்லுதற்கு அரிய பண்பு நலன்களைப் பெற்ற இராமனின் திருமுகச் செவ்வியைத் தம்மைப்போன்ற புலவர்களால் எடுத்தியம்பக் கூடுமோ என்று கம்பர் தொடங்குகின்றார்.

சர்க்கரையின் தித்திப்பைச் சொல்லால் சொல்ல முடியுமா? குணத்தை முழுவதுமாகப் புலப்படுத்தச் சொற்களுக்கு ஆற்றலுண்டோ? குணம் கொண்டவனிடத்து ஏற்படும் மெய்ப்பாடுகளைக் கூறி, ஒருவாறு, குணத்தை வெளியிட்டுக் காட்டலாம். ஆனால், மெய்ப்பாடுகள் இல்லாத சமநிலையை எவ்வாறு சொற்களால் சுட்ட இயலும். இதனாலேயே தமிழில் எட்டுச் சுவைகளே எனக் கூறினர். சமநிலை அல்லது சாந்தத்தைச் சொற்களில் வடித்துக் காட்ட முடியாது என்பர். இக் கருத்துப் பற்றியே கம்பர் செப்பரும் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி, அப்போது இருந்த நிலையைத் தம்போன்ற புலவரால் இயம்பல் இயலாது என்று உரைக்கின்றார். ஆயினும், கம்பர் தம் கவித்திறத்தால் இராமன் திருமுகத்து அழகினைச் சொல்லில் வடித்துக் காட்டிவிடுகின்றார். இராமன் முகம்

கைகேயியின் வாசகம் கேட்டும் முன்பும், பின்பும் தாமரையை ஒத்திருந்ததாம். கைகேயி உரைத்த வாசகம் கேட்ட அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றுவிட்டதாம்.

“இப்பொழு தெம்மனோரால்
இயம்புதற் கெளிதோ யாரும்
செப்பரும் குணத்தீ ராமன்
திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ்
வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா
மரையினை வென்ற தம்மா!”

இராமன் முகம் எப்போதும் செந்தாமரையினைப் போன்றது. இதனை ஒப்பதே முன்பு, பின்பு என்பதால் கம்பர் உணர்த்துகின்றார். அரசினை ஏற்குமாறு தயரதன் ஏவியபோது, இராமன் தாமரைக் கண்ணனாக விளங்கினன். காதலுற்றிலன், இகழ்ந்திலன் என்னுமாறு சமநிலையோடு திகழ்ந்தனன். முன்பு, அவன் முகம் தாமரையை ஒத்திருந்தது என்பதை இதனால் கண்டோம்.

கைகேயியின் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது இராமன் முகம், அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது என்று கம்பர் காட்டுகின்றார். இங்கு அவ் வாசகம் என்பது யாது? அவ்வாசகம் “நீ காடு ஏகல் வேண்டும்; உனக்கு அரசச் செல்வம் இல்லை; என்னும் உரையா? அவ்வுரை கேட்டு, இராமன் முகம் பெரிதும் பொலிந்தது என்றால் அவன் சமநிலைக்கு இழுக்காக முடியும். விருப்பு, வெறுப்பின்றி அரசச் செல்வத்தை மன்னன் பணி இது என்று ஏற்றது போலவே, அதனின் நீங்கியபோதும் மகிழ்ச்சியோ, துயரோ இன்றி இராமன் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, அரசைப்

பெற்றபோது இராமன் முகம் இருந்ததுபோலவே, அரசை இழந்தபோதும் தாமரை போன்று இருந்தது ஆதலே பொருத்தமாகும்.

ஆகவே, இராமன் முகம் கைகேயியின் உரை கேட்டு முன்னைவிட மலர்ந்தது எனின், அவ்வுரை யாதென அறிதல் வேண்டும். அவ் வாசகம் உணரக்கேட்ட அப்பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது இராமன் முகம் என்று இங்குக் கூறி கம்பர் அவ் வாசகம் யாது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டாமல் விடுகின்றார். இங்கு ஒரு பூட்டுப் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. உரிய சாவி இங்கே இல்லை.

திருமாலை நன்குணர்ந்தவள் திருமகளே. இராமனை முற்றிலும் உணர்ந்தவள் சீதையே. இராமனின் பண்பு நலன்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்தவள். இராமனைப் பிரிந்து, அசோக வனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த சீதை இராமனையே நினைந்திருக்கின்றாள். இராமனின் குணம், செயல்களை எல்லாம் சீதை எண்ணி நைந்து உருகுகின்றாள். அப்போது இராமன் அரசேற்ற நிலையும், அரசின் நீங்கி அவன் கானம் போந்த நிலையும் சீதையின் நினைவிற்கு வருகின்றன. தயரதன் அரசேற்குமாறு இராமனை ஏவியபோதும் சீதை அருகிருந்து இராமன் முகத்தைக் காணவில்லை கைகேயியின் கட்டளையை இராமன் கேட்டுணர்ந்தபோதும் சீதை அருகில் இல்லை. ஆயினும் இராமனின் பண்பு நலன்களை நன்கறிந்த சீதை அப்போதெல்லாம் இராமன் இவ்வாறு தான் இருந்திருப்பான் என உள்ளவாறு உணர்கின்றாள்.

தயரதன் “அரசு பெறுக” என்ற போதும், கைகேயி, “அரசுச் செல்வம் நீங்கிக் காடேகு” என்ற போதும் இராமன் முகம் ஒவியத்தில் எழுதிய அலர்ந்த செந்தாமரையினை ஒத்திருந்ததாகச் சீதை இராமன் பண்பினை ஓர்ந்து நினைக்கின்றாள்.

‘மெய்த்தி ருப்பதம் மேவென்ற போதினும்
இத்தி ருத்துறந் தேகென்ற போதினும்
சித்தி ரத்தி னலர்ந்தசெந் தாமரை
ஒத்தி ருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்’.

சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை, எப்போதும் தாமரையை ஒத்திருக்குமே அன்றித் தாமரையை வென்றுவிடாது. “ஒப்பதே முன்பு, பின்பு” என்று முன்னர்க் கூறிய கருத்தைக் கம்பர் இங்குச் சீதையின் நினைவாக வெளியிடுகின்றார். அரசு பெற்றபோதும், இழக்க நேர்ந்த போதும் இராமன் முகம் தாமரை போன்றிருந்தது என்பது முடிவாயிற்று. “நீ போய்த் தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு, பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி, ஏழிரண்டாண்டில் வா” என்னும் வாசகம் கேட்டபோது, துயரை வெளிப்படுத்தாது அலர்ந்த தாமரையை ஒத்திருந்தது.

சீதை மேலும் நினைக்கின்றாள். பகைவரற்ற பெரிய கோசல நாட்டு அரசு, தம்பி பரதனுக்கு ஆகும் என்று கைகேயி கூறவும், இராமனின் முகம் மூன்று மடங்கு பொலிந்ததாக உள்ளவாறு உணரத் தக்க சீதை எண்ணுகின்றாள்.

“தெம்ம டங்கிய சேணிலம் கைகயர்
தம்ம டந்தைஉன் தம்பிய தாமென
மும்ம டங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
வெம்ம டங்கலை உன்னி வெதும்புவாள்”.

அரசர் செல்வம் தனக்கு என்ற போதும், தனக்கு இல்லை என்ற போதும் இராமன் முகம், உள்ளத்துச் சமநிலையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் தாமரையை ஒத்திருந்தது. ஆனால். அரசு தம்பி பரதனுக்கு ஆயிற்று என்றபோது இராமன் முகம் மும்மடங்கு பொலிந்தது. அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றுவிட்டது.

தன் தம்பி அரசனாவான் என்று கேட்டபோது, தன் தம்பியிடம் கொண்ட பரிவு இராமனின் முகத்தை மும்மடங்கு பொலியுமாறு செய்துவிட்டது. இராமன் பரதனிடம் கொண்ட அன்பின் ஆழத்தைக் கம்பரும் அறிவார்; சீதையும் உணர்வாள். ஆகவே, பிராட்டியின் நினைவாகச் சுட்டிக் காட்டிக் கவி தாம் முன்னே இட்ட பூட்டிற்கு உரிய சாவியை இங்கே அமைக்கின்றார்.

அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை இராமன் முகம் வென்றது என்ற இடத்து அவ் வாசகம் என்பது “ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள்” என்பதாம். அதனைக் கேட்டபோது இராமனின் முகம் மும்மடங்கு பொலிந்தது என்னும் சீதையின் நினைவே இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாம். தயரதன் அரசேற்க என்றபோதும்- அதாவது அவ் வாசகம் உணரக் கேட்கும் முன்னும், கைகேயி காடேகு என்ற போதும்-அதாவது அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட பின்பும் இராமன் முகம் தாமரையை ஒத்திருந்தது. பரதன் நாடாள்வான்- ஆழி சூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள் என்னும் அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட அப்பொழுது இராமன் முகம் தாமரையினை வென்றது.

முன்பு கூறவேண்டிய இடத்தில் கூறாது, புதிராக்கி, படிப்பவர் ஆர்வத்தைத் தூண்டிச் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டு, பின்னர் உரிய வாய்ப்பு நேரும் இடத்தில் அப் புதிரை விடுவிப்பது காவிய உத்திகளில் தலை சிறந்த ஒன்றாம். இவ்வுத்தியை இலக்கண நூலார் “ஞாபகம்” என்று கூறுவர். கம்ப சூத்திரத்தில் “அவ் வாசகம்” “ஞாபகத்” திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றமை வியத்தற்குரியது.

செப்பருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வியைக் காட்டியுள்ள கம்பர் கவிச் செவ்வி உணர்வார், இதயம் களியாது இரார்.

7. உயர் நாயகன்

இசை நுணுக்கத்தோடு கூடிய, உரையாடல் பாணியில் அமைக்கப் பெற்ற இக்கட்டுரை, பேராசிரியரால் வானொலியில் இடம்பெறும் வகையில் உருவாக்கப் பெற்றது.

ஆண் :

உலகின் தீமை மிகுந்து நன்மை குறையும்போது ஆண்டவன் அவதரிக்கின்றான். நாம் வினை வழிப் பிறக்கின்றோம்.

ஆண்டவன் தனக்குத் தானே வினை வகுத்துக்கொண்டு அவதரிக்கிறான். பிறப்பெடுத்த நாம் மானிடத்தின் மாண்பு உயரப் பாடுபடல் வேண்டும். ஆண்டவனோ மேலிருந்து கீழிறங்கி அவதரித்தவன். அவதரித்த அவன் நல்லோரைக் காக்க அல்லோரைக் கடிகின்றான். நன்மையை நிலைநாட்டத் தீமையைச் சாடுகிறான். அறத்தை நிலைநிறுத்த மறத்தை ஒட்டுகிறான். அறிவுள்ள மனிதன் தன் அறிவையும், ஆக்கத்தையும் தன்னலத்திற்கும், பிற உயிர்களுக்குத் தீமை விளைவிக்கவும் பயன்படுத்தும்போது அறம் தளர்கின்றது. அற ஒழுக்கமும், வாழ்க்கை முறைகளும் கெடும்போது, தீமையைச் சீறி இயற்கையே எழுந்து விடுகிறது.

கெட்டுத் தவிக்கும் உலகத்தைச் சீர்திருத்த எழுவதே அவதாரம்.

பெண்:

ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்து அறிவமைந்த இராவணனும், ஆற்றல்மிக்க அவனைச் சார்ந்தவர்களும், தீய அறமற்ற வழிகளில் புழுந்துபோது தசரதன் மதலையாய்ப் பரம்பொருள் மனித உருவம் தாங்கிப் பூவுலகில் பூத்துக் கனிந்ததே இராமாவதாரம். இராமாவதாரப் பெருமையை, இராமகாதையில் எத்துணை பேர் சொல்கிறார்கள்:

இராவணன் அவையிலே அனுமன் பேசுவான் - ஆண்டவனைக் கண்டு அன்பால் என்பு நெக்குருகி நின்ற உண்மைத் தொண்டன் அனுமன் பேசுவான் - "அறம் தலைநிறுத்தத் தோன்றிய அவதார புருஷன் இராமன். அவனே புருஷோத்தமன். வேதங்கள் ஓதும் நியதியை உணர்ந்து உலகோர் கைக்கொள்ள வாழ்ந்து காட்டுபவன். உலகத்தை நேர்மையிலே நிறுத்தித் தக்கோர் துன்பம் தீர்த்துத் தீயோர் அழிய வினைபுரிபவன். தன்னைச் சரணாக அடைந்தோர் பிறப்பினை அறுத்து வீடுகாட்டும் பரம்பொருள் ராமன்.

நாட: விருத்தம் பாடல் - 1

அறம்தலை நிறுத்தி, வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித் திறம்தெரிந்து, உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர் இறந்து உகநூறித் தக்கோர் இடர் துடைத்து, ஏக, ஈண்டுப் பிறந்தனன் - தன் பொன்பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்.

அனுமன் மேலும் அவதார தத்துவத்தையே வடித்துக் காட்டுவான். கம்பன் தான் கண்ட இராம சமயத்தை அனுமன் வாயிலாக நிலைபெறுத்துகிறான்.

முதலும் இடையும் முடிவும் இல்லாமல் எல்லார்க்கும், எல்லாவற்றிற்கும் முன்னும், என்றும் இருந்து, இன்றும் இருப்பவன் - இனி என்றும் இருப்பவன் ஆண்டவன். காலம், இடம் என்னும் கணிப்புக்களை எல்லாம் கடந்தவன். தனக்கொரு காரணமின்றி எல்லாவற்றிற்கும் தான் காரணமானவன்.

கைலாயம் விட்டுச் சூலத்தைத் துறந்து வந்த சிவபெருமானும், பாற்கடல் விட்டுச் சங்கு சக்கரங்களைத் துறந்துவந்த திருமாலும், சத்யலோகத்தை விட்டுக் கமண்டலத்தைத் துறந்துவந்த பிரமனும்,

ஒன்றுகூடிக் கொண்ட திருவுருவமே இராமன்.
கோதண்டம் கைக்கொண்ட இராமனே மூவரும் ஒன்றிய
மூர்த்தி என்பான் அனுமன்.

பாடல்-2.

ஹிந்தோளம் : (சதுச்ருதி தைவதம்) ரூபகம் :

மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன் - கைவில் ஏந்திச்
சூலமும் தீகிரி சங்கும் கரகமும் துறந்து, தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டு-அயோத்தி வந்தான்

பெண்:

மறைந்திருந்து தன் மார்பில் அம்பெய்த, இராமனை
வாலி ஏசுவானாகி இயம்பினான்: பின்னர் இராமனை
யாவன் என்று உணர்கிறான். இல்லை: இல்லை: இராமன்
தன்னைத்தானே காட்டிக்கொண்டு-காணும் கண்ணை
வாலிக்குக் கொடுத்து சத்ய தரிசனம் தருகிறான்.

ஆண்:

வாலி பேசுகிறான் :

இராமா: உன் அம்பு என் மார்பில் தைக்க எனக்கு
மெய்ஞ்ஞானம் பிறந்து விட்டது. மாயும் உடம்பை அழித்து
மாயாமுத்தி தரும் பரம்பொருள் நீ. மூவரும் முதல்வனும்
நீதான். முற்றும், மற்றும் எல்லாம் நீ இராமா; பாவமும்,
தருமமும், பகையும், உறவும் எல்லாமாகி நீ நிற்கும் விந்தை:
பெருவிந்தை இதனைக் கண்டுகொண்டேன்.

அறிவுள்ள மக்கள் யாவரும் நீ; அறிவற்ற பிற எல்லாம்
நீ; இருதுக்களும் அவற்றின் பயனும் நீ; பூவும், பூவின்
மணமும் நீ; நீக்கமுடியாமல் எல்லாவற்றிலும் இயைந்து

நிற்கும் உன்னைக் கண்டு கொண்டேன் - மெய்யறிவு பெற்ற
வாலி கண்ட இராம இரகசியம் இது.

பாடல்-3

ஜோன்புரி: கண்ட சாபு

ஏவுகவர்வாளியால் எய்து நாயடியனேன்
ஆவிபோம் வேலை வாய் அறிவு தந்து அருளினாய்
மூவர் நீ; முதல்வன் நீ; முற்றும் நீ; மற்றும் நீ;
பாவம் நீ; தருமம் நீ; பகையும் நீ; உறவும் நீ;

யாவரும் எவையுமாய், இருதுவும் பயனுமாய்,
பூவும்நல் வெறியும் ஒத்து, ஒருவரும் பொதுமையாய்
ஆவன்நீ ஆவது என்று அறிவினார் அருளினார்
தாவரும் பதம் எனக்கு அருமையோ? தன்மையோ?

பெண்:

மெய்ஞ்ஞானி அகத்தியன்

என்றுமுள தென்தமிழ் இயம்பி இசைகொண்டவன்;
தழல்புரை சுடர்க் கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தவன்;
அகத்தியன் உறைந்த சாலை நோக்கித் தண்டகாரண்பத்து
இருந்து புறப்பட்டு இராமன் வருகின்றான். இராமன் வருகை
கண்டு அகத்தியன் பெருமகிழ்வு கொள்கிறான். ஏன்?

நான்கு வேதங்களையும், எல்லாச் சாத்திரங்களையும்
ஒன்று சேர்த்து ஞானமாகிய அம்மியில் இட்டு நீண்ட
நாட்களாக இடைவிடாமல் அரைத்துப் பிரமதேவன்
பெரிதும் முயல்கிறான். எதற்காக?

பரம்பொருளாகிய ஒரு மருந்தைக் காணப்
பாடுபடுகிறான். முயன்றும், பிரமனாலும் இன்றுவரை

-112-

காணமுடியாத பரம்பொருள்-திருமால், இராமனாக மனித உருவெடுத்து எளிதில், நேருக்குநேர் காணும்படியும், உரையாடும் படியும் வருகின்றதே என்று அகத்தியன் மகிழ்கிறானாம்.

பாடல்-4

அம்ருதர்ஷிணி : விருத்தம்

இரைத்த மறை நான்கினொடு இயன்ற பிற யாவும்
நிரைத்த நெடுஞான நிமிர் கல்லின் நெடுநாள் இட்டு
அரைத்தும், அயனாலும் அறியாத பொருள் நேர்நின்று
உரைக்கு உதவும்(ம்) மால் எனும் உணர்ச்சியின் உவப்பான்

ஆண்:

“அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்” என்னும்
அரும்பொருளை நிலைநாட்டத் தோன்றியது
இராமாவதாரம். பரம்பொருளே இராமனாகத் தோன்றிக்
கோதண்டம் கைக்கொண்டு “அறத்திற்கு ஈறுண்டோ?” என்று
உணர்த்தினான். சாகக்கூடாத அறத்தினை இராமனாக
ஆண்டவன் அவதரித்து நிலை நிறுத்தினான். இதுமட்டுமா?

பெண்:

உலகத்தின் நடை உயர்ந்தார் நடை;
மனிதன் வாழவேண்டிய ஒழுக்க முறையே நடை எனப்படும்.
வாழ்வாங்கு நடைபயின்று வாழ்பவன் மானிடருள்
தெய்வமாவான்.

மனிதன் எவ்வாறு தெய்வமாவது?

வழிதெரியாது திகைத்துத் தடுமாறிய உலகத்தில், வாழும்
வழிகாட்டத் தெய்வமே மனிதனாக வந்து நடந்து

காட்டியது. பரம்பொருளே இராமனாக வந்து நடந்து காட்டினான். இராமனே நடையில் நின்ற உயர் நாயகன்.

ஆண்:

வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளல் ஆதரவில் அமர்ந்து
கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் இராமாவதாரம் பாடினான்.
குற்றமற்ற மாண்புமிக்க காப்பியம் பாடினான். ஏன்?
இராமனைப்போல ஒரு காப்பியத் தலைவன் கிடைப்பானா?
இராமனைக் கம்பன் நடையில் நின்று உயர் நாயகனாகக் கண்டு
கொண்டான், பாடினான்:

பாடல் - 5

பீம்ப்ளாஸ் - விருத்தம் :

நடையில் நின்று உயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த்
தொடை நிரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வெண்ணெய் நல்லூர் வயின் தந்ததே:

பெண்:

காப்பியத் தலைவன் இராமனுக்கு இணை இல்லை
என்னும்படி குணங்கள் என்னும் பூண் எல்லாம் பூண்ட
மேனிப் புண்ணியன். இவனைச் சார்ந்தோர் இவன் குணம்
கண்டு இவன் மேல் அளவற்ற நேயம் பூண்டனர்.
குணம்கொடு அன்றோ இராமன் மேல் நிமிர்ந்த காதல்
என்பார் இவனை நெருங்குவோர்.

“கற்பார் இராமபிரானை அல்லால் மற்றும் கற்பரோ”
என்று ஆழ்வாரே இராமனிடம் அகப்பட்டார்.

ஒரு பகல் பழகியவர்கள்கூட இராமனுக்காக உயிர் கொடுப்பர் என்னும்படி உயர்நடையால் எல்லோரையும் கவர்ந்து ஈர்த்த நாயகன் இராமன். ரமிக்கச் செய்பவன் என்னும் பெயர்ப் பொருளுக்கு ஏற்பக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனையே தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்ட உயர்நாயகன் இராமன்.

ஆண்:

பூனைக்குப் பாலிலே இயல்பான ஆசை உண்டு. பாற்கடல் முன்சென்ற ஒரு பூனை. கடல் முழுவதையும் நக்கியே குடிக்க ஆசைப்பட்டதாம் இயலுமா? இராமன் கதையை முன்னே, முன்னே பலமுறை கேட்டு இராமனிடத்து ஆசை மீதாரப் பெற்றவன் கம்பன். இப்போது இராம காதையாகிய பெருங்கடலைப் பாட முனைந்துவிட்டான். இது இயலுமா? இயலாத காரியத்தைச் செய்ய ஆசை தூண்டிவிட்டதே என்று அங்கலாய்க்கிறான் கம்பன். தன் குணமும் நடையும் கொண்டு கம்பனை ஆசைப்பட வைத்துப் பாடவிட்டுப் பெருங்காப்பியம் கொண்ட உயர்நாயகன் இராமன்.

பாடல்-6

ஸரஸ்வதி - ஆதி

ஓசை பெற்றுயர் பாற்கடல் உற்றொரு
பூசை முற்றுபு நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்-மற்றுஇக்
காசில் கொற்றத்து இராமன் கதையரோ:

பெண்:

இராமன் குற்றமற்ற வெற்றி கொண்டவன். நீடிய

அரக்கர் சேனை நிறுபட்டழிய வாகைசூடிய வில் வீரன் இராமன். வாலியை வாளி ஒன்றால் வானிடை வைத்தவன். கும்பகருணனை வீட்டியவன். களத்தில் கரதூஷணர்களை மூன்று நாழிகைப் பொழுதில் விண்ணேற்றியவன். பகைவென்ற இவ்வளவு வெற்றிகளிலும் ஓர் இணையற்ற குணத்தால் இராமன் கொண்ட வெற்றி மிகப்பெரியது.

ஆண்:

அதுவே குற்றம் களைந்த குணத்தால் இராமன் பெற்ற வெற்றி:

ஆண்:

வெளியே உள்ள பகைவர்களை வென்று பெருமை பெறுதல் ஆண்மை-அகத்தே உள்ள காமத்தை வெல்லுதல் பேராண்மை-ஏகபத்னி விரதமுடையவனாக இராமன் விளங்கினான். இதுவே குற்றம் தீர்ந்த குணத்தின் வெற்றி.

காசில் கொற்றத்து இராமனைப் போலக் காப்பியத் தலைவர் இலர் என்னும் பெருமைக்கு ஆதாரமாகியது இராமனின் ஏகபத்னி விரதமே. மகளிர்க்கு நஞ்செனத் தகைய நயனங்களைக் கொண்டவன் இராமன். திருமகளாகிய சீதை ஒருத்தியையே நோக்கிய கண்கள் இராமனுடையவை.

பெண்:

அசோக வனத்தில் ஏற்றத்தோடு சிறையிருந்த செல்வி சீதை. இராமன் தனக்குத் தந்த செம்மையான வரத்தை அனுமனுக்கு உரைக்கிறாள்.

“தனிமையில், இராமன் என்கையை வந்து பற்றினான். அவன் பேசிய முதல் வார்த்தைகள் இவை: இந்த இப்பிறவிக்கு இருமாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன் என்று உறுதி உரைத்தான் யாரினும் உயர் நாயகன் இராமன்.

செம்மையான இந்த வரம் ஈந்தான். மற்றோர் உரை பிசகக்கூடும். ஆனால் உரைமாறாத இராமன் உரைத்தவை இவை. அனுமனே: இதனை இராமனுக்குச் சொல்” என்று தேவி உருகிக் கூறுகிறாள் .

பாடல் - 7

ஸாரமதி

“வந்து எனைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப்பிறவிக்கு இருமாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன் என்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்”.

ஆண்:

திருவருளுக்கே இருப்பிடமாகும் திருமகள்
கேள்வனாக, ஏகபத்னி விரதமுடையவனாக இராமன்
விளங்குகிறான். அவனை அடைந்தால் எல்லாம் எய்தலாம்.
இந்த உண்மை பளிச்சிடக் கம்பன் காப்பியத்தைத்
தொடங்குகிறான்.

பரம்பொருளே இராமன் எனக் கண்டுகொண்டு,
பரம்பொருள் இராமனாகத் தோன்றி இவ்வுலகில் நடந்து
காட்டிய முறைகளுள் சிறந்த இந்த ஒன்றைக் கம்பன் பாடிப்
பரவுகின்றான்.

உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்தும், காத்தும்,
அழித்தும் எல்லையற்ற விளையாடல்களைப் புரியும்
தனிமுதலுக்கு எல்லாரும் அடைக்கலம் ஆவோம் என்று
அழைக்கின்றான் கம்பன்.

முழுமுதற் பொருளை வாழ்த்துவோம்,
வணங்குவோம், போற்றுவோம், பாடுவோம், பரவுவோம்,
என்னாமல் “அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே” என்பான்
கம்பன்.

பெண்:

இராமகாதையில் இராமன் அண்டியவர்களைக்
கைவிடாமல் அடைக்கலம் கொண்டு காத்தான். இராமன்
அன்பு மழையில் அணைந்தவர் அனைவரும் நனைந்தனர்.
அவன் பெருக்கிய அருள் வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து திளைத்தனர்.
சரணாகதி சாத்திரமாகவே இராமாயணம் விளங்குகிறது.

பற்றுக்களைத் துறந்து திருவடி பற்றியவர்களுக்குப்
பேரின்பம் வழங்கும் பரமபத வள்ளல் - மண்ணுக்கு
இராமனாக வந்துவிட்டான். எங்கெங்கோ
இறைவனைத்தேடி அலையவேண்டா: இராமனைப் பற்ற
வாருங்கள் என்று கம்பன் அழைக்கிறான்.

கம்பராமாயணத்தில் சரணாகதி தத்துவம் பொறித்த
தோரணவாயில் இப்பாடல்:

பாடல் - 8

மாண்ட் - ஆதி:

உலகம் யாவையும் தாம்உள ஆக்கலும்,
நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையார் - அவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே- சரண் நாங்களே:

ஆண்:

கருத்த எழில்மிக்க மேனியோடு உள்ளங்கை, உந்தி, கண் ஆகியவை தாமரை மலர்போல விளங்கத் திருமால் தேவர் முன்தோன்றி அரக்கரால் உண்டாகும் துன்பம் துடைப்பதாக அபயம் அளித்தான். கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்ததுபோல அப்போதும் பரம்பொருள் தோன்றியது.

பெண்:

அப்பொருள் தசரதன் மதலையாய்த் தரணிக்கு வந்தது. திருமகளே மருமகளாக வாய்க்கும்படி பரமனைக் கோசலை பயந்தாள். எல்லா உலகங்களையும் தன் வயிற்றிலே வைத்துக் காக்கும் நாரணனைக் கோசலை தன் வயிற்றிலே கொண்டு ஈன்றாள். அவள் திறம் மிக்கவள். அவதரித்த மானிடக் குழந்தை கருமுகில் கொழுந்து எழில்காட்டும் சோதி என்பான் கம்பன். கைம்மாறு கருதாமல் வழங்கும் கருமேகம் இராமன் என்பதை உறுதி செய்கிறான் கம்பன்.

உதித்த குழந்தைக்கு உரியநாளில் வசிட்டன் பெயரிட்டான். இராமன் என்று வசிட்டன் பெயரிட்டது எவனுக்கு?

ஆண்:

கயத்தில் முதலையோடு போரிட்டு ஆற்றாமல், “ஆதிமூலமே” என்று கஜேந்திரன் அழைக்க அரைகுலைய, இடைகுலயத் தானே இறங்கி வந்த அந்தமெய்ப்பொருளுக்கு இராமன் என்று வசிட்டன் பெயரிட்டான் என்று கம்பன் குறிப்புக் காட்டுகிறான்.

ஆண்:

(தொடர்ச்சி) தன்செயல் ஏதும் இனி இல்லை என்று மெய்யறிவு பெற்று அலறி அடைக்கலம் புகுந்த கரிக்குஅருள் செய்த கரியவன் இராமன். பெயர் சூட்டும்போதும் இராமனின் அடைக்கலம் காக்கும் அற்புத நடையைக் கம்பன் நினைவுபடுத்துகிறான்.

பாடல் - 9

யமுனாகல்யாணி- ஆதி: (மத்யமச்ருதி)

ஒரு பகல் உலகெலாம் உதரத்துள் பொதிந்து
அருமறைக்கு உணர்வரும் அவனை - அஞ்சனக்
கருமுகில் கொழுந்து எழில் காட்டும் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தனள் திறம்கொள் கோசலை.

கராமலையத் தளர் கைக்கரி எய்த்தே
அரா அணையில் துயில்வோய் எனஅந்நாள்
விராவி அளித்தருள் மெய்ப்பொருளுக்கே
இராமன் எனப் பெயர் ஈந்தனன் அன்றே:

பெண்:

சக்கரத்தின் அமிசமாகப் பரதனும், ஆதிசேஷன் அமிசமாக இலக்குவனும், சங்கின் அமிசமாகச் சத்ருக்கனனும் இராமனுக்குத் தம்பியராகத் தசரதன் மக்களாக அவதரித்தனர். பரதனைக் கைகேயி ஈன்றாள். இலக்குவ சத்ருக்கனர்களைச் சுமித்திரை ஈன்றாள். இராமனுக்கும், தம்பியர்க்கும் வயதில் வேறுபாடு இல்லை. அடுத்தடுத்த புனர்ப்பூசம், பூசம், ஆயில்யம், மகம் ஆகிய நட்சத்திரங்களிலே அவதரித்தவர்கள்.

ஆண்:

ஆயினும் இராமாயணத்தைக் கற்றவர்களுக்கு இராமன் வயதில் மூத்தவன் போலவும், ஏனைய மூவர் மிக இளையோர் போலவும் ஓர் உணர்வு உண்டாகும். இவ்வுணர்வு எவ்வாறு உண்டாகிறது? இராமன் மூன்று தம்பியரிடம் காட்டும் பரிவும் பாசமும், தம்பியர் இராமனிடம் காட்டும் மதிப்பும், மரியாதையும் இவ்வுணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்றன.

பெண்:

இவ்வாறு இராமன் வீட்டிலே காட்டும் சகோதர பாசம் இணையற்றது. சகோதரர்கள் இவ்வாறு இருந்தால் வாழ்வில் இழப்பே இராது. ஆக்கமே பெருகும். இவ்வுண்மைக்கு இராமகாதையே எடுத்துக்காட்டு. இராமன் பெருமையைக் கோசல நாட்டு மக்கள் பேசிப்பேசிப் புளகாங்கிதம் எய்தினர். தம்பியர் மூவரும் அவன் திருவடியை வழுத்திப் பணிந்து நின்றனர். இவ்வாறு பரமன் அயோத்தியில் இராமனாக வந்து உறைந்தான் என்று கம்பன் பாடுகின்றான்.

பாடல்-10

பாகேஸ்ரீ

இப்பரிசு அணிநகர் உறையும் யாவரும்
மெய்ப்புகழ் புனைதர, இளைய வீரர்கள்
தப்பற அடிநிழல் தழுவி ஏத்துற
முப்புரம் பொருளுக்கும் முதல்வன் வைகுறும்.

ஆண்:

வீட்டிலே இணைந்த சகோதரத்வம் காட்டிய இராமன், காட்டிலே பிணைந்த சகோதரத்துவத்தை நாட்டினான். உலகத்தில் கொடியவன் இருப்பின் அவனைக் கிராதன் என்போம். கிராதன் வேடன். குறும்புகள் செய்தவாறு இருப்பவனைக் குரங்கு என்போம். இரக்கம் அற்றவனை அரக்கன் என்போம். உலகில் தாழ்விற்குச் சொல்லும் மூன்று இனத்தாரை இராமன் தன் தம்பியராகச் சேர்த்துக் கொண்டான்.

பெண்:

வேடர் குலத்தலைவன் குகன் “தேவ: நின்கழல் சேவிக்க வந்தேன்” என்று வந்து இராமனிடம் புகுந்தான். அவனை யாதினும் இனிய நண்பனாகத் தம்பியாக இராமன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஆண்:

குரக்கினத் தலைவன் சுக்கிரீவன் உரிமை இழந்து, ஒளிந்து வாழ்ந்து துன்புற்றவன். இராமனைச் சரணம் என்று பற்றினான். நீ பரதனின் வேறலன்” என்று இராமன் அவனைத் தம்பியாக ஏற்றான்.

பெண்:

அரக்கர் இனத்தலைவன் - சீதையைப் பிரித்த பாவி வஞ்சனுக்கு இளையவனான வீடணன் அடைக்கலம் வேண்டியபோது - அடைக்கலம் ஏற்றலே கடமை என அவனையும் அணைத்துக் கொண்டு தம்பி எனப் போற்றினான் இராமன்.

ஆண்:

உலகச் சகோதரத்துவம் என்னும் ஒப்பற்ற வாழ்வியல் கொள்கையை நடத்திக் காட்டிய உயர் நாயகன் இராமன். இராமன் குகனை ஏற்ற பெருங்கருணையை, அசோகவனத்தில் சிறையிருந்த சீதை நினைந்து நைந்து உருகுகிறான்.

பாடல் - 11

சுபபந்துவராளி - ஆதி

ஆழநீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு எம்பி நின் தம்பி; நீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி எனச்சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்

பெண்:

இராமன் குகன் இருந்த இடத்திற்குச் சென்று அவனைத் தம்பியாகக் கொண்டான். சுக்கிரீவன் இருந்த ரிசியமுக மலை ஏறிச்சென்று இராமன் அவனைத் தம்பி எனத் தழுவிக் கொண்டான்.

வீடணனோ கடல் கடந்து வந்து இராமனைச் சரண் புகுந்தான். சம்சார சாகரத்தைக் கடந்துதான் பரமனைப் பற்ற வேண்டும். வீடணனைத் தம்பியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் இராமன், வீடணன் தன்னை நோக்கி வந்த அன்புத் திறத்தைப் பாராட்டிப் பூரிக்கிறான்.

ஆண்:

“என்னோடு மூவர் தம்பியர் தோன்றினர். நாங்கள் நால்வர் அயோத்தியில் இருந்தனம். நான் காடு வந்தேன். குகன் தம்பியாக நாங்கள் ஐவரானோம். சுக்கிரீவன் சேர ஆறுபேர் ஆனோம். இப்போது மிக்க அன்போடு என்னை நோக்கி வந்த வீடணனே: உன்னோடு ஏழுபேர் ஆனோம். என்னைக் காட்டிற்குச் செல்லப்பணித்து உன் தந்தை தசரதன் புதல்வரால் பொலிகின்றான். என்று இராமன் தன் தந்தை தசரதனை வீடணன் தந்தையாகக் கூறி வீடணனை ஏற்கின்றான்.

பெண்:

வாழ்வில் நேரிட்ட துன்பங்கள் யாவற்றையும் சகோதரத்துவச் சிறப்பாலே நீக்கிக்கொண்ட உயர் நாயகன் கதை இராமாயணம். வந்தணைந்த மூவரைத் தம்பியராகச் சேர்த்துக் கொண்டு வீடணனை நோக்கி இராமன் உரைக்கும் பெருமித வாசகத்தைக் கேட்போம்.

பாடல் - 12

செஞ்சுருட்டி - ஆதி

குகனொடும் ஐவர்ஆனேம் முன்பு - பிங்குன்று கழ்வான்
மகனொடும் அறுவர் ஆனேம் - எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன் அமர் காதல் ஐய; நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்
புகலரும் கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை:

ஆண்:

இன்பம் நோக்கிய மனித வாழ்க்கையில்
பொருள்பற்றுச் சாதாரண மனிதர்களின் இயல்பாகி

விடுகிறது. பொருளியல் வாழ்க்கையில் உழலும் மனிதன் மேன்மேலும் பற்றுக்களை வளர்த்துக்கொண்டு அருளைப் பெறாமல் மடிகிறான். தன்னலம் மிகுந்துகொண்டே போக, இத்தகைய மனிதர்கள் தமக்கும் சமூகத்திற்கும் பெரும்பாரமாகி விடுகிறார்கள்.

பெண்:

வாழ்ந்துகாட்ட வந்த இராமன் செயல் யாது? இராமனுக்கு முடிசூட்டி விட்டுத் தவத்திற்குக் கானகம் போக நினைந்தான் தசரதன். இராமனை அழைத்து வரச்செய்து பொறுப்புமிக்க அரசாட்சியை ஏற்குமாறு தசரதன் இராமனை வேண்டினான். வேண்டியவன் தசரதன் - தந்தைதான்: ஆனாலும் அந்த வேண்டுகோள் அரசன் ஆணை அன்றோ?

ஆண்:

அரசாட்சி எய்துவதை இராமன் விரும்பினானா? அரசாட்சி பெற மகிழ்ந்தானா? அல்லது இது என்ன பொறுப்பு என்று வெறுத்தானா? துன்புற்றானா? இல்லை: தசரதன் ஏவவும் இராமன் அரசாட்சி பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டு மகிழவும் இல்லை. வெறுத்து வருந்தவும் இல்லை. எது அரசன் ஏவியது அது செய்தல் தன் கடமை என்று ஏற்றான். பற்றற்ற கடமை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுச் செம்மையே புரியும் உயர்நாயகன் நிலை இது.

-125-

உள்ளம் கவர் கம்பன்

பாடல் - 13

ஸிம்மேந்திர மத்யமம் - விருத்தம்

தாதை இப்பரிசு உரைசெயத் தாமரைக் கண்ணன்
காதல் உற்றிலன்: இகழ்ந்திலன்: கடன் இது என்று உணர்ந்தும்
யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ
நீதி எற்கு என நினைந்தும் அப்பணிதலை நின்றான்.

பெண்:

கைகேயி பரதன் நாடாள வேண்டும் - இராமன்
காடேக வேண்டும் என்று தசரதனிடம் வரம் கேட்டாள்.
சத்தியப் பிடிப்பிலே அகப்பட்ட தசரதன் வரங்களை
ஈந்தான்.

தாயென நினைவான் இராமன் முன்னே கைகேயி
கூற்றெனத் தோன்றி நின்று மன்னன் கட்டளையைத்
தெரிவிக்கின்றாள்.

“கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தை பரதன் ஆட்சி
புரிதல் வேண்டும். நீ சடாமுடி தாங்கித் தாங்குதற்கு
அருமையான தவத்தை மேற்கொண்டு புழுதி படிந்த கொடிய
காட்டை அடைந்து, புண்ணியத் துறைகளில் நீராடிப்
பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே அயோத்தி வருதல்
வேண்டும்”-இது மன்னன் ஆணை எனக் கூறுகிறாள்.

பாட்டு 14

பேகட் - ஆதி

ஆழிகுழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம்மேற்கொண்டு
பூழிவொங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டாண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்.

ஆண்:

இதனைக் கேட்ட இராமன் ஆட்சியை இழந்தோமே என வருந்தினானா? சமநிலை என்னும் சாந்தத்தைத் தன் கருத்து முழுவதும் நிரப்பிக்கொண்ட உயர் நாயகன் இராமன், ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள் என்று தசரதன் கூறியபோது எவ்வாறு அமைந்தானோ அவ்வாறே இப்போதும் விருப்பு, வெறுப்பின்றி விளங்கினான்.

ஆண்:

(தொடர்ச்சி) அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்- என்ற போதும், துறந்து காடு போ என்ற போதும் இராமன்முகம் தாமரை போலவே துலங்கியது.

பெண்:

சாந்தத்தை, இன்பத்திற்கு இன்பப் படாத, துன்பத்திற்கு துன்பப்படாத சமநிலையை எவ்வாறு சொல்லிலே வடிப்பது? நிறைகுணத்தைச் சொல்லிக் காட்ட முடியுமா? கம்பனே திகைத்துப் பேசுகிறான். ஆயினும் ஆட்சி பெற்ற போதும், இழந்த போதும் இராமன் முகம் தாமரை போலவே இருந்தது என்று சமநிலையைப் புலப்படுத்தி சமாதானம் பெறுகிறான் கம்பன்.

பாடல் - 15.

பீலு-ரூபகம்

இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே - யாரும்
செப்பரும் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பு - அவ்வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா:

ஆண்:

ஆனால் கைகேயியின் கட்டளையில் ஒன்றைக் கேட்டபோது இராமன் முகம் பொலிவு மிகப்பெற்றுத் தாமரையை வென்றுவிட்டதாம். இராமன் முகம் பொலிவுபெற அவன் பெரிதும் மகிழ்க் கைகேயி என்ன சொல்லிவிட்டாள்?

இராமன் பண்பு நலன்களை முழுதும் உணர்ந்த சீதை அசோகவனத்தில் இதனை நினைக்கிறாள். தசரதன் நாட்டை ஏற்றுக்கொள் என்றபோதும் கைகேயி காடுசெல் என்றபோதும் சீதை இராமன் அருகில் இல்லை. ஆயினும் இராமனை நன்கறிந்து உணர்ந்தவள்.

பெண்:

நாடு பெற்ற போதும், இழந்து காடேக நேர்ந்த போதும் இராமன்முகம் தாமரை போன்றிருந்ததாம். விருப்போ, வெறுப்போ, மகிழ்வோ, துயரமோ இல்லையாம். ஆனால், பரதனுக்கு அரசு என்றபோது இராமன் முகம் மும்மடங்கு பொலிந்ததாம்.

தனக்கென இன்பமோ, துன்பமோ என்றில்லாமல், தன் தம்பியின் நலம் கருதிய இராமனின் அருட்குணம் சொல் மீறிய செம்மையுடையது.

“ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள்” என்று கைகேயி கூறியதும் இராமன் எய்திய மகிழ்ச்சியைச் சிறையிருக்கையில் சீதை எண்ணி ஏங்குகிறாள்.

-128-

பாடல் -16

தேஷ் - ஆதி

மெய்த் திருப்பதம் மேவு என்ற போதிலும்
 இத்திருத்துறந்து ஏகு என்ற போதிலும்
 சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை
 ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்

தெம்மடங்கிய சேணிலம் கேகயர்
 தம்மடந்தை உன்தம்பியதுஆம் என
 மும்முடங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
 வெம்மடங்கலை உன்னி வெதும்புவாள்.

ஆண்:

அயோத்தியிலே மூலவராக இருந்த இராமன்
 காட்டிற்கு உற்சவமூர்த்தியாகப் புறப்பட்டு விட்டான்.
 இங்கே கம்பன் இராம சௌந்தர்யத்தைச் சொல்ல
 வருகிறான். உற்சவ மூர்த்திக்குத்தானே சிறப்பான
 அலங்காரம்.

கதிரவன் ஒளி இராமன் மேனிமேல்படுகிறது.
 தன்மேனி ஒளியில் கதிரவன் ஒளி மங்க இராமன்
 காட்டிலுனுள் போகிறான். நுண்ணிய இடையாள் சீதையும்,
 தம்பி இலக்குவனும் தொடர்கின்றனர்.

பெண்:

இராமன் கருத்த மேனியுடையவன்.
 மையோ என்றான் கம்பன்;
 மைசெயற்கையிலே கூட்டப்பெறுவது. இராமன் அழகு இயற்கை.

மை இட்டால் கண் எரியும். இராமன் அழகு கண்ணுக்கு குளிர்ச்சி. மை இட்டால் அழியும் இராமன் அழியா அழகன். ஆகவே மை பொருத்தமில்லை.

ஆண் :

மரகதமோ என்றான் கம்பன்.

நல்ல மரகதம் கரும்பச்சை. மரகதம் இயற்கையிலே கிடைப்பதுதான். ஆனால் கல் ஆயிற்றே; அருளால் கனிந்த உள்ளமுடைய இராமனுக்கு உவமையாக மரகதத்திற்குப் பொருத்தமில்லை.

பெண்:

மறிகடலோ என்றான் கம்பன். கருநீலம் பரவிக்கிடக்க எல்லையற்றுக் காணப்படும் கடல் எல்லை நீத்த கரிய வள்ளல் இராமனுக்குப் பொருத்தம் தானே இல்லை: அலைவீசும் கடல் ஆரவாரம் உடையதாயிற்றே: சாந்தகுணம் உடையவனுக்குக் கடல் பொருந்துமோ: கடல்நீர் தாகத்திற்குப் பயன்படாதே: இராமன் விளைத்த பயன் பெரிதன்றோ? இராமனுக்கு மறிகடல் பொருந்தாது.

ஆண்:

மழை முகிலோ என்றான் கம்பன். மேலிருந்து கீழிறங்கிப் பயன்தருவது காளமேகம்

ஆண்:

(தொடர்ச்சி) இராமனும் மேலிருந்து கீழிறங்கி அவதரித்தவன் தான். ஆயினும் மழைமுகில் பெய்யாமல் பொய்க்கிறதே: அதிகம் பெய்யும் கெடுக்கிறதே:

பெண்:

வாழவைக்கும் இராமனுக்கு மழைமுகிலும் பொருந்தாது. ஆகவே இராம செளந்தர்யத்தைச் சொல்லமாட்டாமல் கம்பன் ஐயோ! எவ்வாறு உரைப்பேன் என்று கைவிட்டான். இராமன் வடிவமே அழியா அழகு என்று பாராட்டுவான் கம்பன்.

ஆண்:

இராமனைப் பரம்பொருள் எனக்காட்டும் கம்பன், மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழைமுகிலோ என்று இராமன் அழகைப் பேசி அற்புதத் தத்துவம் ஒன்றைச் சாதிக்கிறான்.

உலகில் உள்ள பொருள்களில் எல்லாம் இறைவன் கலந்து எல்லாமாகி நிற்கிறான். பொருள்கள் நான்கு வகையின. திடம், திரவம், திடமாகவோ, திரவமாகவோ அல்லாமல் இடைநிலைப்பட்டவை, வாயு என்பவை.

பெண்:

மை-திடமும் திரவமும் அற்ற தன்மையுடையது.

மரகதம் - திடப்பொருள்.

மறிகடல்-திரவப்பொருள்.

மழைமுகில் - வாயு.

மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழைமுகிலோ என இராமன் அழகைப் பேசிக்கம்பன் எல்லாமாகி நிற்கும் இறைவன் என்பதைக் குறிக்கிறான்.

ஆண்:

பின்னர் அவன் “அழியா அழகுடையான்” என்று காட்டுகிறான் வடிவழகு அழியும். ஆனால் குண அழகு அழியாது. இராமனின் குணங்களுள் சிறந்தது எது? அந்தக் குணத்தை வெளிப்படுத்தும் இடத்து இராமனைக் கம்பன் அழகன் என்றே சுட்டுவான்.

பெண்:

இராமனைக் காடுபோக ஏவிய கைகேயியிடத்து வெறுப்பும், சினமும் கொண்ட தசரதன் அவளை மனைவி அல்லள் என்று துறந்தான். அரசனாகப் போகும் பரதனையும் மகன் அல்லன் என்று விலக்கினான். பரதன் தனக்கு இறுதிக்கடன் செய்தற்கு உரியன் அல்லன் என்றும் நீக்கினான். இத்துணைக்கும் வசிட்டனையே சாட்சியாக்கி உரைத்தான் தசரதன்.

பாடல் - 17

அடானா - விருத்தம்

இன்னே பலவும் பகர்வான் இரங்காதானை நோக்கிச்
சொன்னேன் இன்றே - இவள் என்தாரம் அல்லள் துறந்தேன்
மன்னே ஆவான் வரும் அப்பரதன் தனையும் மகன் என்று
உன்னேன். முனிவா: அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு என்றான்.

ஆண்:

தாயெனத் தான் கருதிய கைகேயி, மனம் மாறித் தன்னை மகன் எனக் கருதாமல், அரசைப் பறித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் செல்லப் பணித்தாளே என்று இராமன் அவளிடம் காழ்ப்புக் கொள்ளலாம். இராமனுக்குப்

-132-

பெருந்துன்பம் இழைத்தவள் கைகேயிதானே: ஆனால் கைகேயி தனக்குத் துன்பம் செய்தாள் என்று இராமன் நினைக்கக்கூட இல்லை.

பெண்:

இராவண வதம் முடிந்து சீதை தீக்குளித்துத் தன் தூய்மையைப் புலப்படுத்தி நின்றபோது - தெய்வ வடிவத்தில் தசரதன் இராமனைக் காணவருகிறான். இராமனைப் பாராட்டித் தசரதன் வேண்டும் வரம் கேட்கப் பணிக்கிறான். தீமையானவள் என்று கருதி நீ துறந்த என் தெய்வமும், மகனும் எனக்கு மீளத் தாயும், தம்பியும் ஆகும் வரம் தருக" என இராமன் வேண்டுகிறான்.

ஆண்:

தீமை செய்த கைகேயியைத் தெய்வம் என்றே இராமன் கருதும் தகுதி இங்கு வெளியாகிறது. அப்போது இராமனின் தகைமை நோக்கி உயிர்கள் எல்லாம் வாய் திறந்து வழுத்தி ஆர்த்தன என்பான் கம்பன்.

தசரதனிடம் இவ்வாறு வரம் கேட்ட இராமனை அழகன் என்று கம்பன் உரைப்பான். இதுவே இராமனின் அழியா அழகு - உயர்வு.

பாடல் - 18.

ஸிந்துபைரவி - ரூபகம்

ஆயினும் உனக்கு அமைந்தது ஒன்று உரை என அழகன்
தீயள் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும்
தாயும் தம்பியுமாம் வரம் தருக எனத்தாழ்ந்தான்
வாய் திறந்து எழுந்து ஆர்த்தன உயிரெலாம் வழுத்தி

பெண்:

இராமகதையில் இராமனுக்கு - இராமாவதார தத்துவம் நிறைவேறுவதற்குப் பெருந்தொண்டாற்றிய உத்தமன் அனுமன். செய்யாமல் செய்த உதவி அவனுடையது. காலத்தினால் உதவியவன். கைம்மாறு கருதாமல் தொண்டாற்றியவன். இராமனாகிய பரமன் தொண்டனாகிய அனுமனுக்கு அடங்கிப்போனான்.

இராமகாதையில் இராமனுக்கு விச்வரூபம் இல்லை.

தொண்டன் அனுமன் விச்வரூபம் கொள்வான்.

இராமன் கடலைக் கடக்க அணையிட்டுக் கடப்பான்.

அடிமை அனுமன் இராமன் பெயரைச் சொல்லியவாறே ஆகாய வழியாகச் சென்று கடலைத் தாண்டுவான்.

ஆண்:

இராமகாதை இராமதாசன் பெருமை காட்டுவது. முடிசூட்டு விழா நிறைவேறிய பிறகு எல்லோர்க்கும் இராமன் பரிசுகள் ஈந்தான். இறுதியில் அனுமனுக்கு என்ன தருவது என்று இராமன் சிந்தித்தான். “அனுமனே; உன்னைப் போல எனக்கு உதவியவர் யார்? போர்க்களத்திலே உதவிய உன் வலிய தோட்களால் என்னை இறுகத் தழுவிக்கொள் என்றான் இராமன். அனுமன் பிடிக்குள்ளே ஆண்டவன் சிக்கிக் கொள்கிறான். இங்கே தொண்டனுக்குத் தன்னையே கொடுத்த உயர்நாயகனாகக் காட்சித் தருகிறான் இராமன்.

பாடல்-19

பெஹாக் - ரூபகம்

மாருதி தன்னை ஐயன் மகிழ்ந்து இனிது அருளின் நோக்கி ஆர் உதவிடுதற்கு ஒத்தார்நீ அலால் - அன்று செய்த பேருதவிக்கு

யான்செய் செயல்பிறிது இல்லை-பைம்பூண் போர் உதவிய
திண்தோளால் பொருந்துறப் புல்லுக

என்றான்.

பெண்:

இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா என்பதே
அறத்திற்கான அரியணை ஏற்றம்- தர்மத்திற்கு
முடிசூட்டுகிறான் வசிட்டன். வெண்ணெய் நல்லூர்ச்
சடையப்பன் குலமாகிய வேளாளர் குலத்தலைவன்
முடியினை எடுத்துக் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டன்
இராமனுக்கு முடிசூட்டுகிறான். அரியணை அனுமன்
தாங்குகிறான் அங்கதன் உடைவாள்பற்றி அருகிருக்கிறான்.
பரதன் கொற்றக்குடை பிடிக்கிறான். இலக்குவனும்,
சத்ருக்கனனும் கவரி வீசுகிறார்கள். சீதாதேவி
பெருமிதத்தோடு இராமன் அருகில் வீற்றிருக்கிறான். வாடிய
பயிருக்கு மழைபோல - உயர் நாயகன் இராமனின்
இராமராஜ்யம் நடைமுறைக்கு வருகிறது.

பாடல் -20

அரியணை அனுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன் வெண்குடை கவிக்க இருவரும் கவரி வீச
விரைசெறி குழலி ஓங்க வெண்ணெய்மன் சடையன் வண்மை
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.

இம்பர் நாட்டின் செல்வம் எல்லாம் எய்தி அரசாண்டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டின் கற்பகக்கா ஓங்கு நீழல் இருந்தாலும்
செம்பொன் மேரு அனைய புயத்திறல்சேர் இராமன் திருக்கதையில்
கம்பநாடன் கவிதையிற்போல் கற்றோரக்கு இதயம் களியாதே.

நாடிய பொருள் கைகூடும் ஞானமும் புகழும் உண்டாம்
 வீடியல் வழியதாக்கும் வேரியம் கமலை நோக்கும்
 நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை
 சூடிய சிலை இராமன் தோள்வலி கூறுவோர்க்கே.

“நன்மையும் செல்வமும் நாளுந் நல்குமே
 தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே
 (இ) சன்மமும் மரணமும் இன்றித் தீருமே
 இம்மையே இராம என்னும் இரண்டு எழுத்தினால்”

8. கடவுள் வாழ்த்து

உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவினை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரணாங்களே!

புதிதாக எந்தப் பொருளையும் நம்மால் உண்டாக்க முடியாது; ஏதாவது ஒன்றன் நிலையை மாற்றிப் புதுத்தோற்றத்தை, புதுக்காட்சியை நாம் காணலாமே அன்றி ஒன்றுமில்லாத சூனியத்திலிருந்து ஒன்றை உண்டாக்க முடியாது. அவ்வாறே உலகில் இருப்பதை-நமக்கு வழங்கப் பட்டதைக் கடைசிவரை, நெடுங்காலம் நம்மால் பாதுகாத்து வைக்க முடியாது, இளமையை நிறுத்த முடியுமா? தோல் சுருங்கி முதுமை வந்துவிடுமே? நல்ல அழகிய கூந்தல் எண்ணெய், சீயக்காய், ஷாம்பூ இட்டுத் தூயதாக்கி வார்ப் பூ முடித்து வைத்துக் கொள்கிறோமே, அந்த முடி இறுதிவரை நிறம் மாறாமல், கொட்டாமல் நிலைத்திருக்குமாறு நாம் பாதுகாக்க முடியுமா? முடியாது! நம் கண்முன் தோன்றும் பொருட்களை நம்மால் முற்ற அழிக்க முடியுமா? நீரைச் சுட்டால் ஆவியாகுமேயன்றி, அழிந்து விடாது. எதனை எரித்தாலும் சாம்பலும் புகையும் கரியுமாகுமேயன்றி, முழுக்கக் காணாமற் போய்விடுவதில்லை.

நம்மால் எதையும் உண்டாக்க முடியாது. பாதுகாக்க முடியாது, முற்ற அழிக்க முடியாது - ஆனால் இறைவனோ சூனியத்திலிருந்து உலகங்களை, அவற்றிலுள்ள பொருள்களை ஐம்பூதங்களைப் படைப்பான்; படைத்தவற்றை மாறாது. அழியாது காப்பான். முழுக்க எல்லாவற்றையும் அழிப்பான். இதனைக் காலங்காலமாக அவன் விளையாட்டாகச் செய்கிறான். எவன் மிகப்பெரிய நம்மால் இயலாத செயல்களை எளிமையாக

விளையாட்டாகச் செய்கிறானோ, அவன்தான் இறைவன்; அவனது அடைக்கலம் நாம் அனைவருமே; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே எனக் கம்பன், அவனது விளையாட்டினைக் குறிப்பிட்டு அவன் அருள்பெற அவனுக்கு அடைக்கலம் ஆகுங்கள். அதாவது அன்னவர்க்கே சரண் ஆங்களே! என்கிறான் கம்பன். சரண் நாங்களே என்றவன் சரண் ஆங்களே என்று நம்மையும் தூண்டுவதே, கம்பனின் கவித்துவம்; அதற்கும் மேலாகத் தம்மைச் சரண் என்று அடைந்தவரைக் காக்கும் பெரும் செயல்களைச் செய்யவே இறைவன் இராமனாக அவதரித்தான். இராமன் ஆன பிறகும் சரண்புகுந்த காகாசரணை, குகனை, சுக்ரீவனை, வீடணனைக் காக்கும் சர்வலோக சரண்யன் என்பதையும் குறிப்பிட எண்ணியே கம்பர் 'சரணாங்களே!' என்றார். கவித்துவத்தின் வழியே கம்பன் காட்டும் இறைத் தத்துவம் இது.

கம்பன் காட்டும் நாடும் நகரமும்

கம்பன் காட்டும் கோசல நாடு பத்துத்திசையிலும் தேரோட்டிப், பகைவென்ற தசரதச் சக்ரவர்த்தி ஆண்டநாடு; பரம் பொருளே இராமனாகிப் பாருலகை அடைய எண்ணிய போது அவதரிக்கத் தேர்ந்தெடுத்த நாடு.

மலைமேல் மழைபெய்து அருவி வழிந்து ஆறாகி எங்கும் பாய்ந்து வளம் பெருக்கும் வகையைப் புலவர்கள் தங்கள் காவியத்தின் முதல் பகுதியாகக் கூறுவர். அதனை ஆற்றுப் படலமாக ஆக்குவர். கம்பன், கோசல நாட்டை வளப்படுத்தும் ஆறாகிய சரயு நதி பாயும் வகையைக் கூறும் போதே தன் கவிதையாற்றலையும் புலப்படுத்துகிறான்.

மழை ஒழுங்காகப் பெய்ய வேண்டும்; ஒன்பது நாள் காய, ஒரு நாள் மழை பெய்ய இப்படியே மாதம் மும்மாரி

மழை பெய்ய வேண்டும். பெய்த மழை சரியான வழியில் ஓடி ஆறாகி, ஏரி குளம் நிறைந்து பிரிந்து வயலிலும் பாய்ந்து வளம் தரவேண்டும். பள்ளம் கண்டவழிப் பாய்ந்து நிலத்தை அறுத்து ஓடும் ஆறு ஆண்டெல்லாம் ஒரே இயல்பாய் ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆற்றொழுக்கு என்பது இதைத்தான். ஆறு தான் விரும்பிய போக்கிலெல்லாம் திசை தடுமாறி, மாறி மாறிப் பாய்வது நமக்குச் சஞ்சலத்தைத் தரும். வடஇந்தியாவின் பிரம்மபுத்ரா நதி அணைகளை மீறி, தன் போக்கில் திசைமாறி ஓடுவதால் அது வட இந்தியாவின் துயரம் எனப்படும். அவ்வாறின்றி குறிப்பிட்ட போக்கில் கரைகடவாது, இடைவிடாது, வற்றாது ஓடும் ஆறு சரயு என்கிறார் கம்பர். சரயு நதி ஓடுவதை வேறு இரண்டு உவமைகளால் கம்பர் விளக்குகிறார். காமம் நம் மனதில் சலனத்தையும், சஞ்சலத்தையும் தருவது, அக்காமம் நெறிப் படாமல் இருந்தால் திசை தடுமாறும், காமத்தை வளர்க்கும் காமனின் அம்புகள், காலம், இடம் கருதாமல் எய்யப்பெற்றால் காமம் உடையவன் வெறியுடைவனாவான். காமம், உளம் கலந்த காதலின் வழியே உரிய இடத்தில், நேரத்தில் வர வேண்டும். அதுபோலச் சரயு நதி வேண்டிய நிலத்திற்கு, வேண்டிய காலத்தில் சரியான வழியில் பாய்கிறதாம்.

பெண்களின் கண்கள் காதலர்க்கு மகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ண வேண்டும். ஊடல் நிலையில் பார்வை அம்புகள் பாய்ந்தால் ஆடவன், மனம் திகைத்துத் தடுமாறுகிறான். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் மனைவியின் ஊடல் பார்வையில் திகைத்துத்தானே கொன்று அச்சிலம்பைக் கொணர்க என்கிறான். நெறிப்படிப் பெண்டிர் பார்வை அமைந்தால் ஆடவர் வாழ்வில் இன்பமும், முயற்சியும், வலிமையும் பெருகும் “கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டி விட்டால் மண்ணில் குமரர்க்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்” இது பாரதிதாசன் பாட்டு.

மனத்தைக்கலக்கிடும் காமனின் அம்புகளும், பெண்டிர் கண்கள் என்னும் போர் அம்புகளும் நெறியிலிருந்து விலகாமல் செல்லும் நாடு கோசலம், அங்கு ஓடும் ஆறும் அப்படியே என்கிறான் கம்பன்.

ஆசலம்புரி ஐம் பொறிவாளியும்
காசலம்பு முலையவர் கண்ணும்
பூசலம்பும் நெறியின் புறஞ்செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்றணி கூறுவாம்.

அக்கோசல நாட்டு வயல்களில் நெல்லும், வாழையும் கரும்பும் பெரிதும் விளைந்து வளம் பெருக்கின. கரும்பை ஆலையில் இட்டுப்பிழிவதால் ஓடும் சாறாகிய தேன், தென்னை மரத்தில் பாளையை அரிவதால் வழியும் கள்ளாகிய தேன், சோலை மலர்களிலிருந்து சொட்டும் தேன் எல்லாம் ஒன்றாகி ஓடி இனிய சேறு படைத்தது கோசல நாடு.

அந்நாட்டு வயல் வளம் பற்றிப்பாடும் கம்பனின் பாடல் ஒன்றில் தான் கூறப்புகும் காப்பியத்தின் போக்கினை நயம்பட வைத்துப் பாடுகிறான். காப்பியத்தின் பண்பினை எல்லாப்பகுதிகளிலும் மறவாமல் கொண்டு சென்று கூறும் பண்பினைப் “பாவிகம் என்பர். பாவிகம் என்பது காப்பியப் பண்பே”. வயலில் நீர் நிரம்பியுள்ளது. ஆழ உழுதமையால் சேறு கழன்று குழம்பிய கழனிகளில் உழுத்தியர்கள் நடக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் போட்டியாக அன்னப்பறவைகள் நீர் நிறைந்த வயல்களில் திரிகின்றன. அப்பறவைகள் தம் குஞ்சுகளை (பார்ப்புகளை) அலைமேல் அசையும் தாமரை மலர்களாகிய தொட்டிலில் வைத்து வளர்க்கின்றன. அந்த வயல்களில் கொழுத்த பாலெருமைகள் இறங்கிச் சேற்றின்பத்தில் திளைக்கின்றன. எருமைக்குச் சேறு என்றால் குஷியல்லவா? அவற்றின் பால் மடிகள் நிறைந்து

கனத்து உள்ளன. அவற்றை வயலில் ஓடும் கயல்கள் கடித்துப் பார்க்கின்றன. அச்செயல் எருமைக்குத் தன் கன்று தன் மடியில் பால்பருகும் நினைவை, அசைவைத் தருவதால் பால் தானாகச் சுரந்து பொழிகிறது. அன்னப் பறவைகளுக்குப் பால் கிடைத்தால் போதுமே? அன்னப் பார்ப்புகள் இருக்கும் இடத்திற்கே பால் வந்து பொழிந்தோடுவதால் நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்துப்பருகும் அன்னக் குஞ்சுகள் வயிறு நிரம்ப உண்டு, உண்டகளைப்பில் தாமரைப் படுக்கையில் தூங்குகின்றன. அருகில் தத்தித்தாவும் தவளைகள் ஒலிக்கும் ஓசை தாலாட்டுப் பாடுவது போல் இருப்பதால் அன்னக்குஞ்சுகள் நிம்மதியாகத் தூங்குகின்றன.

இதனைக் கம்பன்

சேலுண்ட ஒண் கணாரின் திரிகின்ற செங்காலன்னம்
மாலுண்ட நளின்பள்ளி வளர்த்திய மழலைப்பிள்ளை
காலுண்ட சேற்றுமேதிக் கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப்பச்சைத்தேரை தாலாட்டும் பண்ணை!

என்கிறான். இயற்கை வளத்தில் சிறந்த நலம் தோன்றிப் பொலியும், இப்பாடலில் வேறோர் அழகிய பொருட்சுவையும் உள்ளது. கோசல நாட்டில் பின் நிகழ்ப்போகும் நிகழ்ச்சியை இப்பாடல் தனக்குள் அடக்கிவைத்துள்ளது.

தசரதனின் ஆட்சிக்கு உரிய வாரிசு இராமன். மூத்த மகனாகிய இராமனுக்குரிய அரசு கைகேயியின் சூழ்ச்சியால் அதற்குரியவனல்லாத பரதனுக்கு உரியதாகப் போகின்றது. இதனையே வயலில் இறங்கிய எருமையின் பால் கன்றுக்கு உரியது. அதற்குச் சேரவேண்டிய பால் தொடர்பில்லாத அன்னப் பறவையின் குஞ்சுகளுக்குப் போய்ச் சேர்கின்றது.

என்ற உள்ளுறையாகக் கம்பன் கூறுவது உணர்ந்து மகிழத்தக்கது.

கன்றாகிய இராமனுக்குரிய பாலாகிய ஆட்சி அன்னப் பார்ப்பாகிய பரதனுக்குப் போய்ச் சேருவதாக இதன் உட்கருத்து அமைந்தது கம்பனின் கவித்திறத்தைக் காட்டும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, அன்னமும்-தவளையும், கைகேயியையும்-கூனியையும் நினைவுபடுத்துவதாக இப்பாடலின் கருத்து விரியும்போது இப்பாடல் கொள்ளையின்பம் குலவும் கவிதையாகிறது.

நனவாக வேண்டிய கனவு:

அயோத்தியில் கல்லாமை என்பது இல்லாது ஒழிந்தது. அனைவருமே கல்வியில் கரைகண்டவர் ஆதலால் கற்றுத் தேர்ந்தவர் என்று ஒருசிலரைக் குறிப்பிட்டுரைக்கும் பெற்றியும் இல்லை. அயோத்தி நகரம் கல்வி என்ற வித்திலிருந்து முளைத்து வளர்ந்த தருவை நிகர்க்கும்; அது கேள்வி ஞானம் என்ற கிளைகளையும், அருந்தவம் என்ற இலைகளையும் பெற்றுப் பொலிவு தருவது; அன்பாகிய அரும்பைத் தோற்றுவித்து அறம் என்ற பூவை மலர்த்தி, இன்பம் என்ற கனியை அளிக்கிறது என்கிறார் கம்பர்.

ஏகம்முதல் கல்வி முளைத் தெழுந்து எண்ணில்கேள்வி
ஆகம் முதல் தீண்பணை போக்கி அருந்தவத்தின்
சாகம் தழைத்து அன்பு அரும்பி தரும்மலர்ந்து
போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது போலும் அன்றே!

இலங்கையில் அன்பில்லை; ஆனால் அறிவிருந்தது. அதனால் அது துன்பமே விளைவித்தது. அறம் இன்றித் தவம் இருந்தமையால் அத்தவம் அவமாயிற்று. அங்கு போகமும்

இருந்தது. இரக்கமில்லாத அரக்கரின் பாவ வழிபட்ட போகமாக அப்போகம் அமைந்தது.

அயோத்தி மக்களோ, அன்பின் திறமும், அறிவின் உரமும், தவத்தின் செம்மையும், அறத்தின் ஊற்றமும் ஒருசேரப் பெற்றுப் போகம் என்ற கனியை அடைந்து நுகர்ந்தனர்.

கோசலம் ஒரு புதிய உலகம். மக்கட்பண்பு மாநில மெங்கும் தண்ணொளி வீசி, மண்ணை விண்ணாக்க வேண்டுமென்று விரும்பிய கவிஞனது வளமார்ந்த மனோபாவத்தில் வடிவெடுத்த இலக்கிய உலகம், என்றோ ஒருநாள் நனவாக வேண்டிய கனவு. அங்கு இறுமாந்து ஏவல் கொள்ளும் செல்வர் இல்லை; இறையடி தொழுது ஏவல்புரியும் ஏழையர் இல்லை; அண்டிக்கெடுப்பவர் இல்லை; மண்டியிட்டுத் தொண்டு புரியும் அடிமை இல்லை; மனிதனை மனிதன் சுரண்டும் புன்மைக்கு அங்கு இடமில்லை. பொருளாசை, பொறாமை, கோபம் முதலிய சிறுமைகள் அங்குத் தலைகாட்ட முடியாது. நலமின்றிப் பிறிதொன்றும் ஆற்றுவதற்கு வகையில்லாத சமுதாயம் அது. எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தி, வேண்டிய அளவு துய்த்து வாழும் கோசலத்தில் குற்றம் நிகழ்வதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. ஆதலால், குற்றம் நிகழ்வதைத் தடுப்பதற்கான காவலோ, குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க நீதி மன்றமோ, சிறையோ தேவையில்லை.

“கூற்றம் இல்லை ஓர் குற்றம் இலாமையால்
சீற்றம் இல்லை தம் சிந்தையின் செம்மையால்
ஆற்ற நல்லறம் அல்லது இலாமையால்
ஏற்றம் அன்றி இழிதக வில்லையே”

வாழ்த்துவதற்குரிய முறை ஒன்று உண்டு, அந்த முறையில் நான் அனைவர்க்கும் சேர்ந்து வாழ்த்துக்கூறக் கம்பனின் நாட்டுப் படலப்பாட்டொன்று எனக்குக் கை தருகின்றது.

கோசல நாட்டில் குழந்தைகள் முதல் பெரியோர் வரை அனைவரும் எல்லா வளமும் குறைவறப் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் குதூகலிக்கின்றனர். அவர்கள் அகம் மலர்ந்திருப்பதை வாய் மலர்ந்த சிரிப்புப் புலப்படுத்தும். அவர்கள் முகம் மலர்ந்திருப்பதை மைபூசிய கண்கள் மலர்ந்து வெளிப்படுத்தும்.

எங்கும் மலர்ச்சியாகிய மகிழ்ச்சியே தென்படுகிறது. கூம்பிய தாமரை மொட்டுகளைக் கூடக் குளங்களில் காணவியலாதாம். மாலைகள் அனைத்தும் மக்கள் மேனியில் மலர்ந்தே காணப்பெறும். இவ்வாறு பார்க்குமிடமெங்கும் மலர்ந்தே காணப்படும் நகரத்தில் கூம்பிய பொருள் ஏதும் இல்லை என்பதைப் புலப்படுத்த அங்கும் கூம்பிய பொருள்கள் உண்டு என்று கூறிக் கம்பன் தம் பாடலின் புதுமையை மலர்த்துகிறார்.

கண்கள் மலர்ந்து, வாய்மலர்ந்து சிரித்து, மனமலர்ச்சியை முகம் மலர்ந்து காட்டும் மக்களை உடையது கோசலநாடு. அந்நாட்டு மக்களின் இனிய இல்லறத்தில் புதுமை நயத்துடன் மலர்ந்த குழந்தைகள் பூக்களைப் போன்ற இயல்புடன் உள்ளனர். இவ்வாறு எல்லாம் மலர்ந்திருக்கும் கோசலத்தில் இரவில் நிலவைக்கண்ட தாமரை மட்டும் கூம்புமாம், அது மட்டுமல்லாது மற்றொரு பூவும் கூம்பும் என்கிறார் கம்பர். நிலவு இரவில் மலர்தலால் பங்கயம் கூம்பும்; அதைக் கண்டு ஒரு நிலவு மலரும் என்று கம்பர் பாடுகிறார். ஐம்படைத் தாலியை அணிந்திருந்த சிறு குழந்தைகள் தாயின் இடுப்பில்.

அவள் மார்பைத் தழுவி அமர்ந்திருக்கின்றன பசியினால் அவற்றின் முகம் வாடுமோ? என்ற கவலையினால் பால் நினைந்தாட்டும் தாயார், பரிவுடன் கிண்ணத்தில் பாற்சோறு கலந்து எடுத்து ஊட்டும் அன்னையர் கை விரல்கள் குவிந்து தானே காணப்படும்? அவை குவிந்த தாமரை மொட்டுக்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அத்தாமரைக் கைகளில் பாற்சோறு உண்ணும் குழந்தைகளின் வாயிலிருந்து உணவு வழிந்து மார்பை நனைக்கின்றன. முகங்கள் மலர்கின்றன. அனைத்துமே மலர்ந்து காணப்பெறும் அந்நகரத்தில் மங்கையர் கரங்கள் மட்டுமே கூம்புமாம்? எதற்கு? குழந்தைகளுக்குச் சோறுட்ட! நிலவுகள் பகலில் மலர்ந்து ஒளி வீசுமாம்! எவ்வாறு? தாயர் ஊட்டும் சோற்றை உண்ட குழந்தைகளின் முகநிலவுகளாகி!

மலர்ச்சியிடையில் ஒரு கூம்பலை இயற்கை நெறி மாறாது, நிலவு கண்ட தாமரைபோல என்ற உவமைப் புதுமையால் கம்பர் காட்டுகிறார்.

தாலிஐம்படைத் தழுவு மார்பிடை
மாலை வாய் அமுது ஒழுகு மக்களைப்
பாலின் ஊட்டுவார் செங்கை, பங்கயம்
வால் நீலா வுறக்குவிவ மானுமே!

எல்லாம் மலர்ந்திருக்கும் அந்நகரில் கைகளாகிய தாமரை மட்டும் கூம்பும்; அதுவும் குழந்தைகளுக்கு உணவூட்டவே கூம்பும்! என்ற கம்பனின் பாடல் வரியினால் இங்கிருப்போர் அனைவரின் உள்ளமும், இல்லமும் என்றும் மலர்ந்து மகிழ்ந்து விளங்கட்டும். உணவூட்டும் கைகள் மட்டுமே குழந்தைகளின் முகநிலவுக்கெதிரே கூம்பட்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

மங்கையின் அழகு போன்றே அங்கு யாவையும்

அழகுறத் திகழ்ந்தன! அவர்களின் பொய்மையற்ற உண்மையான நடத்தையைப்போன்றே ஆட்சியின் செங்கோல் வளையாது நின்றது; அவர்களது அன்புள்ளத்திற்கேற்பவே விருந்தோம்பல் முதலிய அறங்கள் வளர்ந்தன. அவர்களின் கற்பினைப் போலவே என்றும் மாறாமல் காலம் வழுவாமல் மழை நின்று பெய்தது என்கிறார் கம்பர். நாட்டுமக்களின் நல்லொழுக்க நிறைவுக்கும் வளத்துக்கும் அந்நாட்டுப் பெண்டிரின் மகிழ்ச்சிமிக்க வாழ்வே காரணமாகவும், கருவியாகவும் அமையும் என்ற கம்பரின் வாழ்வியற், கருத்தை இப்பாடல் நமக்குக் காட்டுகிறது. அதே நாட்டின் பெண்களாகிய கூனி, கைகேயி இருவரின் நிலை சற்றுத் தடுமாறிய போதுதான், அங்கு ஆட்சியும் முறையும் தடுமாறி, மக்களின் மகிழ்ச்சியும் தடுமாறி, அறங்களும் தடுமாறிய அவலம் நிகழ்ந்ததோ? என்று நம்மனம் குறிப்பால் ஐயுறும் வண்ணமும் இப்பாடல் அமைகின்றது. இதுதான் கம்பனின் கவிதா சாமர்த்தியம்.

“பொற்பின் நின்றன பொலிவு; பொய்இலா
நிற்பின் நின்றன நீதி; மாதரார்
அற்பின் நின்றன அறங்கள்; அன்னவர்
கற்பின் நின்றன கால மாரியே”

என்ற இப்பாடல்,

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதுஎழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

என்ற வள்ளுவனின் குறளுக்கு விளக்கமாகவும் அமைகிறது.

9. அவதார தத்துவம்

பரம்பொருள் பத்து அவதாரம் எடுத்ததாகக் கூறுவது நம் சமயம். இறைவனின் எல்லையற்ற பரம கருணையை இது விளக்குகிறது. வைணவப் பிரபந்த வியாக்யானம் மிக நன்றாக விளக்குகிறது. நாம் காலையில் எழுந்தவுடன் பல் துலக்குகிறோம். கிராமாந்திரத்தில் கொல்லைப் புறக்கிணற்றடியில் பல் துலக்குவார்கள். கிணற்றுக்கட்டையில், கைப்பிடிச்சவர்மேல் நீர்ச்செம்பை வைத்துவிட்டுப் பல் துலக்கினான் ஒருவன். அவனது முழங்கை அந்தச் செம்பில் இடித்ததால், செம்பு கிணற்றுக்குள் வீழ்ந்து விட்டது. டொபுக் என்ற ஒரு சத்தம், செம்பு மூழ்கி நீருக்குள் சென்றுவிட்டது. பல் துலக்கியவன் பதறிப்போய் செம்பை மீட்க நீரில் குதித்தான். ஒருமுறை 'தம்' கட்டி நீருள் மூழ்கினான்; ஆழம் அண்டவில்லை; மறு முறை மூழ்கினான்; கிணற்றின் அடித்தரையைத் தொடுவதற்கே மூழ்கித்தேடிய பிறகு ஒன்பதாம் முறை அவன் துழாவிய போது செம்பு அகப்பட்டது; எடுத்துக்கொண்டு மேலே வந்தான்; இதைத்தான் உடைமைக்கு ஒரு முழுக்கு, உடையவனுக்கு ஒன்பது முழுக்கு என்கிறது வைணவம். உடைமையாகிய செம்பு ஒரே மூழ்கில் உள்ளே போய்விட்டது. உடையவனாகிய நாம் ஒன்பது முறை நீரில் மூழ்கி அதனைத் தேடுகிறோம். அதுபோலத் தான் கடவுளும். கடவுள் உடையவன்; நாம் அவன் உடைமை. நாம் ஒரே முறை 'டொபுக்' கென்று கீழே வந்து உலகியல் துன்பச் சேற்றில் மூழ்கிவிடுகிறோம். நம்மைக் கடைத்தேற்றிக் கரையேற்றிக் காப்பாற்றுவதற்காக, இவ்வுலகிற்கு அவன் மீண்டும் மீண்டும் வருகிறான். இதனையே வைணவம், அவதாரம் என்கிறது. நமக்காக இதுவரை மகாவிஷ்ணு ஒன்பதுமுறை அவதாரம் எடுத்துள்ளார். பத்தாவது அவதாரம் கல்கி அவதாரம். இன்னும் எடுக்கவில்லை என்கிறார்கள். இப்படிப் பெருமான் நமக்காக அவதரித்ததையே "உடைமைக்கு ஒரு முழுக்கு;

உடையவனுக்கு ஒன்பது முழுக்கு” என்று வியாக்யாணம் கூறுகிறது.

அவதாரங்களில் தோற்றம், வாழ்வு, மறைவு என்ற முழு வாழ்க்கையும் உடைய அவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்கள் - இராமாவதாரமும், கிருஷ்ணாவதாரமும், ஆகும். இராமாவதாரம் பட்டப்பகலில்; கிருஷ்ணாவதாரம் நட்புநடுநிசியில், இராமாவதாரம் புரியும்; கிருஷ்ணாவதாரம் புரியாது; ஏன்? இராமன் மனிதன்; கிருஷ்ணன் தெய்வம்; இராமன் அவதாரம் செய்த போது மனிதப் பிறவியாகத்தான் பிறந்தான்; கிருஷ்ணன்? அவதாரம் பண்ணினபோது நான்கு கையோடு, பஞ்சாயுதபாணியாக பிறந்தவன் கிருஷ்ணன். பிறந்தவுடனேயே அப்பாவுடன் பேசினான் கிருஷ்ணன். இப்ப ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடனேயே ‘அம்மா’ன்னு கூப்பிட்டுதுன்னா, அம்மா செத்துப்போய்டுவா; பயத்திலே! ஒருத்தி பால் கொடுக்க வந்தாள். பாலோடே, உயிரைக் குடிச்சுட்டான். தொட்டிலிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலே பக்கத்திலே இருந்த வண்டியை உதைத்தான்; சகடாசுரன் போய்ட்டான். கன்று காலிகளை ஓட்டிக்கொண்டு காட்டில் மாடு மேய்க்கப் போனபோது. ஒரு கன்னுக்குட்டியின் நாலு காலையும் பிடித்து விளாமரத்தில் எறிந்தான்; இரண்டு மருதமரத்துக்கிடையிலே புகுந்து இழுத்துச் சாய்த்தான், இரண்டு அரக்கர், நளகூபரன் போய்ட்டான். கிருஷ்ணன் செய்த காரியத்திலே எந்தக் காரியம், மனிதக் காரியம்? ஒரு விஷயத்தை இங்கே சொல்கிறேன், மனிதனைவிடத் தாழ்ந்த கீழானவனை நம்மாலே புரிஞ்சுக்க முடியும்; மனிதனாக இருப்பவன் செயல்களை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும், மனிதனைவிட மேலான அமானுஷ்ய சக்தியுள்ளவனை நம்மாலே புரிந்து கொள்ள முடியாது. நாம் மனிதனை ஆராய்ச்சி பண்ணலாம்; மனிதனைக்காட்டிலும் தாழ்ந்த நிலையிலே இருக்கிறவனை

நாம் ஆராய்ச்சி பண்ணலாம்; மனிதனுக்கு மேலான நிலையிலே இருக்கிறவனை ஆராய்ச்சி பண்ண நமக்கு உரிமை கிடையாது. இராமாவதாரத்திலே இராமனை ஆராய்ச்சி பண்ணலாம்; மரத்து மறைவிலே இருந்து, வாலிக்குத் தெரியாமல் அம்பு போட்டான்; அதைப்பற்றி இன்றுவரையிலேயும் வழக்காடு மன்றம்; பட்டி மண்டபம்; கிருஷ்ணனுக்கு எதற்கு என்று போடுவது? எல்லாமே பட்டி மண்டப கேஸ் இது!

இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லி வைக்கிறேன். இராமன் நடந்தபடி நடக்கணும். கிருஷ்ணன் கீதையிலே சொன்னபடி நடக்கணும். கிருஷ்ணன் நடந்தபடி நாம் நடந்தால் உதை விழும். எனக்குக்கூட ராதாகிருஷ்ணன்னு பேரு, கிருஷ்ணன் மாதிரி நடக்கணும்னு கொஞ்சம் ஆசை தான். ஆனால் முதுகு முறிஞ்சி போய்விடுமே. பகவத்கீதையைப் படித்து, பகவத்கீதையிலே கிருஷ்ணன் சொன்னபடி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட காந்தியடிகள் கோட்சேயால் சுடப்பட்ட போது, சாகும் தறுவாயிலே கிருஷ்ணன்னு கத்தலே; 'ராமா' ன்னுதான் கத்தினார் எனக்குக்கூட கொஞ்சம் வருத்தம், கிருஷ்ணன்னு கத்தியிருந்தால். என் பெயரைச் சொல்லியிருப்பாரே! இராமாவதாரத்துக்கும் கிருஷ்ணாவதாரத்துக்கும் அது தான் வித்தியாசம் இராமாவதாரம், தருமத்தை நிலைநாட்ட தருமவழியைத் தான் கடைப்பிடிக்க வேணும், கிருஷ்ணாவதாரம் தருமத்தை நிலைநாட்ட எந்த வழியை வேண்டுமானாலும் கடைப்பிடிக்கலாம். அஹிம்ஸையிலே, சத்தியாக்கிரத்திலே தருமத்தின் வழிப்படி நிற்க வேண்டும் என்று மனங்கொண்ட காந்தியடிகள், கோட்சே குண்டு போட்டு சுட்டபோது 'கிருஷ்ணன்னு' கத்தாமல் 'இராமா' ன்னு கத்தினதுக்கு இது தான் காரணம். நம்ம ஊரிலே ஒரு புலவன் இருந்தான் பாரதி! அவன் இராமன் பாட்டுப்பாடலே; கண்ணன் பாட்டுத்தான் பாடினான்; ஏன் தெரியுமா? ஆங்கிலேயனை இந்த

நாட்டைவிட்டு விரட்ட எந்த வழியை வேணுமானாலும் கடைப்பிடிக்கலாம் என்று நினைத்த தீவிரவாதியான பாரதிக்கு, இந்தக் கிருஷ்ணன் தான் பிடிக்கும். இன்னொரு உண்மையும் சொல்கிறேன்.

காந்தியடிகளுடைய சகாப்தத்திலே இன்னம் கொஞ்ச காலம் பாரதியும் வாழ்ந்திருந்தால் - நமக்கு இராமன் பாட்டும் கிடைத்திருக்கும். காந்தியடிகளுடைய சகாப்தம் தொடங்கியவுடனேயே பாரதியாரின் அமரத்துவம் வந்து விட்டது. பாரதி இந்தநாளில் வாழ்ந்திருந்தால் அவன் இராமன் பாட்டும் எழுதியிருப்பான்!

இன்னும் ஒன்று சொல்லட்டுமா?

கிருஷ்ணன் அவதாரத்துக்கு, முன்னாலேயே பகை இருந்தது. எட்டாவது பிள்ளையாலே சாவு என்ற அசரீரி சொன்னதால் கிருஷ்ணன் பிறப்பான் என்ற போதே கம்ஸனுக்கு கிருஷ்ணனிடம் பகை வந்துவிட்டது. ஆனால் இராமன் அவதாரம் பண்ணிய பிறகு இராவணனைப் பகைவனாக்கிக் கொள்ள பட்டபாடுதான் இராமாவதார ரகசியத்தைக் காட்டும்.

இராமன் மனிதனாக இருந்தாலும் அவன் தெய்வம் என்பது சில இடங்களில் 'ஸ்புரிக்கும்' படியாக இருக்கும்; இது எல்லாருக்கும் தெரியாது; யாருக்குத் தெரியும் என்று சொல்கிறேன்! இராமாயணத்தில் வரும் ரிஷிகளுக்குத்தான் தெரியும்; நான் சொல்வது இப்படித்தான்; இராமாயணத்தில் வரும் ரிஷியெல்லாம் வேஷதாரிகள்! இராமன் பரம்பொருள் என்பது முனிவர்களாக இருக்கும் ஞானிகளுக்குத் தெரியும். இராமனைக் கண்டவுடன் ரிஷிகள் மனத்தால் நமஸ்காரம் செய்வார்கள்; அவன் மனிதனாக வந்து வணங்கும் போது மனத்தால் அவனை வணங்கி, வாயால் மட்டும் ஆசீர்வாதம்

செய்வார்கள். மனமும் வாயும் வேறுபட்டால் வேடம்தானே? ஒரு காட்சி சொல்கிறேன்; தசரதனுடைய சபைக்கு விஸ்வாமித்திரர் வருகிறார். இந்த இடத்தில் ஓர் அழகு! தசரதன் சபையில் இருக்கும்போது இந்திரன்போல் இருக்கிறானாம் வருகிற விஸ்வாமித்திரன் பிரம்மா மாதிரி வருகிறான். திரிசங்குவுக்காக எல்லாவற்றையும் படைத்தவனில்லையா, விஸ்வாமித்திரன்? சூரியகுலத்திலே பிறந்தவன் திரிசங்கு; வசிஷ்டர் காலிலேபோய் விழுந்தான். வசிஷ்டர் குலகுரு! 'என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டார். 'இந்த உடம்போடே சொர்க்கம் போகவேண்டும்!' என்றான். வசிஷ்டர் முடியாது என்று மறுத்துவிட்டார். 'அப்படியா, அவரா மறுத்தார்? நான் உன்னை உடம்போடு சொர்க்கத்துக்கு அனுப்புகிறேன் பார்!' என்றார் விஸ்வாமித்திரர். தன் தவத்தால் திரிசங்குவை சொர்க்கத்துக்கு ஏற்றிவிட்டார். இந்திரன் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டான்; தலைகீழாக விழுந்தான் திரிசங்கு! 'ஐயோ விழுகிறானே; என்று வருந்தினார்! விஸ்வாமித்திரர் அவனுக்காக உலகத்தையெல்லாம், தலைகீழாகவே படைத்தார். இந்த பிரம்மா மாதிரி விஸ்வாமித்திரர் வருகிறார்; இந்திரன் போல் தசரதன் சபையில் இருக்கிறான்; பாட்டு இதோ,

“வந்துமுனி எய்துதலும் மார்பில் அணி ஆரம்
அந்தர தலத்திரவி அஞ்ச ஒளிவிஞ்ச
கந்த மலரின் கடவுள் தன்வரவு காணும்
இந்திரன் எனக்கடி தெழுந்து அடிபணிந்தான்”

இங்கு இந்திரன் போன்ற தசரதன், பிரம்மாவைப் போன்ற விஸ்வாமித்திரனை வணங்கினான். விஸ்வாமித்திரர் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள முனிவர். தசரதனோ அவரினும் தாழ்ந்த மன்னன். உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவரை நோக்கி வருவார்களோ? மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், ஆசிரியர் வீட்டுக்கு வருவாரோ? ஏதேனும் நோக்கம் இருக்க

வேண்டும். தன்னைவிடத் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்த தசரதனை நோக்கி, உயர்ந்த விஸ்வாமித்திரர் வந்தது, தன்னையும், தசரதனையும்விட உயர்ந்த பரம்பொருளாகிய இராமன் அங்கிருப்பதால்-இராமனுக்காகவே அவர் வந்தார். 'என் தவ வேள்வியைக் காக்க உன்மகன் இராமனை அனுப்பு' என்றார். தசரதன் தன் உயிர்போன்ற இராமனைப் பிரிய மனமில்லாமல், 'நானே வேள்வி காக்க வருகிறேன்; இராமன் சிறுவன்' என்றான். விஸ்வாமித்திரருக்குக் கோபம் வந்தது; எழுந்து நின்றார்; மற்ற இடங்களில் அவர் உடனே சாபம் விட்டு விட்டுப் போயிருப்பார்; ஆனால் இங்கு தசரதன் அவையில் எழுந்து நின்றார். நான் ஒன்று நினைக்கிறேன்; அங்கு ஒரு காட்சி நடந்திருக்க வேண்டும். தசரதன் இராமனை அனுப்ப மறுத்தபோது, விஸ்வாமித்திரன் கோபம் கொண்டு எழுந்தான். அங்கே வசிட்டன், தயரதனை நோக்கி நின்றான். அம்முனிவன், விசுவாமித்திரனை ஓரக்கண்ணில் பார்த்து, ஒரு ஜாடை காட்டி அமைதிப்படுத்தியிருப்பான். வசிட்டன் தசரதனை நோக்கி சொல்லத் தொடங்கினான்.

வானில் உள்ள மேகம் பொழியும் மழையால், பெருகிய நீர் கடலில் சென்று கலப்பதுபோல, உன் மகனுக்கு அளவில்லாத வித்தைகள், விசுவாமித்திரனால் வந்து சேரப் போகின்றன. இதை ஏன் மறுக்கிறாய்?" என்றார். இதில் ஒரு நுணுக்கம், மலையில் பெய்த மழை நீர்தானே கடலில் கலக்கிறது? அந்த மழைக்கு எங்கிருந்து தண்ணீர் வந்தது? கடல்நீர் ஆவியாகி மேலே போய் மேகமாகிப் பொழிந்த மழைதானே, வெள்ளமாகிக் கடலுக்கு வருகிறது?

பெய்யும் மாரியால் பெருகுவெள்ளம் போய்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகுமாறு போல்
ஐய நின்மகற்கு அளவில் விஞ்சை வந்து
எய்தும் காலம் இன்று எதிர்ந்ததாம்

என்றான். உண்மையில் கடலிலிருந்து போகும் நீர்தானே கடலை நோக்கி வருகிறது? அதுபோல், பரம்பொருளிடமிருந்து விஸ்வாமித்திரனுக்குக் கிடைத்த 'வித்தை'யை பரம்பொருளாகிய இராமனிடம் சேர்க்கத்தானே அவன் இராமனை நோக்கி வந்துள்ளான்?

பரம்பொருளிடம் பெற்றது பரம்பொருளிடமே சேர்க்கப் பெறுகிறது என்பதால் இராமன் இந்த முனிவர்கள் வணங்கும் பரம்பொருள் என்பது புலனாகின்றது. இராமனைப் பரம் பொருளாகக் காணும் இடம் இது. இந்த இராமன் செய்த செயல் என்ன தெரியுமா? கூனி முதுகில் இராமன் சிறுவனாக இருந்தபோது மண்ணுண்டையால் அடித்தான். இராமன் பற்றிய ஆராய்ச்சியே இது. அவன்மீது குறைகூறுவதாக நினைக்கக் கூடாது, இந்த இராமன் இலக்குவனுடன் சேர்ந்து விளையாடிய போதே பலமுறை மண்ணுண்டையால் அடித்திருக்கிறான். அஞ்ச வயது, ஆறுவயது, ஏழுவயது, எட்டுவயது என்று இந்தக் கூனிமேல் அடித்திருக்கிறான். தன் தம்பியாகிய இலக்குவனுக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கூட தராமல் தானே அடித்தான். நடையில் நின்று உயர் நாயகன் தானே இராமன். உலக மக்கள் அனைவரும் அறத்தின் உருவம் எனப்புகழும் இராமன் அவன் தானே? அவன் ஏன் கூனியை மண்ணுண்டையால் அடித்தான்? இளமையில் அவன் செய்தது தப்புத்தானே? விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும்! விளையாட்டுக்காக, இளமையில் விளைவு அறியாது செய்தது தானே என்று கேட்கக்கூடாது. நமக்குக்கூட கூனி முதுகு இருந்தால் அதன் தீவிரம் தெரிந்திருக்கும். இன்னும் ஓர் உண்மை சொல்கிறேன்; உறுப்புக்குறை உடையவனை, அவன் உறுப்பு குறையைச் சுட்டிக் காட்டி ஏளனம் செய்யக்கூடாது. அது மனத்தில் தைக்கும். காது கேளாதவனிடத்தில் கை தட்டி, இரைந்து பேசக்கூடாது பேசினால் 'ஏண்டா! யாரிடம் கைதட்டுகிறாய்? ஏண்டா இரைந்து பேசறே? என்று கோபம்

கொள்வான். கூனிமேல் இவ்வாறு உறுப்புக் குறையை இகழ்ந்து மண் உண்டையால் இராமன் அடித்தது தவறுதான். இந்தத் தப்பை இராமன் ஏன் பண்ணினான் தெரியுமா? இப்படி இந்தத் தப்பைச் செய்யாவிட்டால் கூனியின் மனத்தில் ஒரு வஞ்சத்தை உண்டாக்கி - பின்னால் இராவணனை அழிக்க அயோத்தியைவிட்டு நீங்கிக் காட்டுக்குப் போக ஒரு பிரமேயமே இல்லாமல் போய்விடும். இராவணனைப் பகையாகக் கொள்வது அவதார நோக்கம். அப்படி இராவணனைப் பகையாக்கிக் கொள்வதற்கு முதன் முதலில் விதை விதைத்தது கூனி முதுகில் மண்ணுண்டை அடித்தது தான். அடுத்தது என்ன தெரியுமா?

சூர்ப்பணகையிடம் இராமன் விளையாட்டுப் பேச்சுப் பேசினது போலே, இராமன் அயல் பெண்ணிடம் எப்போதாவது பேசியிருக்கிறானோ? ஏகபத்தினி விரதமுடையவனாகிய இந்த இராமன் வேறு எந்தப் பெண்ணிடமாவது இப்படி விளையாட்டுப் பேச்சுப் பேசியிருக்கிறானோ? அதைச் சொல்கிறேனே?

காட்டில் இராமன் பர்ணசாலைக்கு வெளியே. சீதை உள் பக்கம். இலக்குவன் வேறுபகுதியில் இருக்கிறான். வானவிமானம் வழியாக - அங்கு வந்து இறங்கினான் சூர்ப்பணகை.

இராமனைப் பார்த்தாள். ஆசைப்பட்டாள். தன் உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டாள். இந்த உடம்போடே அவனிடம் போனால் வெறுத்து விடுவான். ஏன் தெரியுமா? அவ்வளவு பெரிய வயிறாம் அவளுக்கு. எவ்வயிரும் இட்டதோர் வயிறுடை அரக்கியை” இராமன் வெறுப்பான் என்று இலட்சுமி மந்திரத்தை நாவால் சொன்னாள். இலக்குமி போன்ற உருவமெய்தி காலால் (ஜல் ஜல்) என்று நடந்து வந்தாள். இராமன் அவளை முதன் முதலாகப்

பார்த்து வரவேற்றான். “தீதில் வரவாகத் திருநின் வரவு” - உன் வருகை குற்றம் இல்லாத நல்ல வரவாக இருக்க வேண்டும்-என்றான். இதுவே தவறு. இப்படி வரவேற்கலாமா? “இராதாகிருஷ்ணன், அவர்களே! உங்கள் வரவால் இந்த ஊருக்கு தீமை வராமல் இருக்கட்டும்! என்று சொல்லலாமா? இது நெகடிவ் அப்ரோச்! இதனாலே சீதைக்குத் தீது வரப்போகிறது - இராவணன் தூக்கிச் செல்லப்போகிறான். இராமனுக்கும் தீது வரப்போகிறது; சீதை பிரியப் போகிறாள். அவளுக்குத் தீமை. மூக்குப் போகப்போகிறது.

நீயார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? என்றான். சூர்ப்பணகை பதில் சொன்னாள். ‘பிரம்மாவுக்குப் பிள்ளையின் பிள்ளையின் பெண்; குபேரனுக்குத் தங்கை இராவணனுக்குத் தங்கை. என் பேர் காமவல்லியாம் கன்னி. முழுப்பொய் இது. இவள் விதவை! இராவணனே இவள் கணவனைக் கொன்று விட்டான். உலகில் இதுவரை யாரும் தன் மைத்துனனைக் கொன்றதில்லை. உங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. ஒன்று சொல்கிறேன். இந்தப் பக்கம் கடலில் முத்துக்குளிக்கும் வழக்கம் உண்டே! கடல் நடுவில் போவான், இந்தக்காலம் போலே புதிய கருவிகள் கிடையாது. ஆக்ஸிஜன் இல்லை மூச்சுப் பிடித்துத்தான் இறங்க வேண்டும். உடம்பில் எண்ணெய் தடவிக்கொண்டு, காலில் ஒரு பாறாங்கல்லைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்; இறக்கிவிட்டு விடுவான். படகிலிருந்து கயிறு தொங்கும்; அதைப் பிடித்துக்கொண்டு இறங்குவான். அந்தக் காலத்திலே ஒன்பது முதல் பத்து நிமிடம் வரை மூச்சுப் பிடித்துக் கடலுள் இறங்குவான். அவனுக்கு மூச்சுத் திணறும்போது கயிற்றை ஆட்டுவான்; படகில் இருக்கிறவன் கயிற்றை இழுக்க வேண்டும். கயிறை யாரிடத்திலே கொடுப்பது? மச்சினன் கையிலே கொடுத்து விடுவான். வேறொருவனிடம் கொடுத்தால் கீழே போனவன் கயிறை ஆட்டும்போது இழுக்காமல் இருந்துவிடுவான்;

ஏனென்றால் அவன் இறந்தால் அவன் பங்கு முத்து இவனுக்குக் கிடைத்துவிடும். மைத்துனனிடம் கொடுத்தால் அவன் இழுக்க மறந்துவிட்டால், கீழே போன மாமன் இறப்பான். அவன் இறந்தால் அவன் குடும்பத்தையும் சேர்த்து மைத்துனன் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்! அங்கு கயிறு ஆடும்போது இழுக்கவில்லையானால், உடன்பிறந்த சகோதரியின் தாலிக்கயிறு ஊசலாடி, அறுந்துவிடும் வாழ்க்கையில் ஓர் அழகு. பையன் பொறுப்பில்லாமல் இருப்பான்; தந்தை சம்பாதிப்பார். அவன் விளையாட்டுப் பிள்ளையாகத் திரியும் போதே தந்தை இறந்துவிட்டால்- அவனது விளையாட்டுப் புத்தி மறைந்துவிடும்; எங்கிருந்தோ பொறுப்பு வந்துவிடும்.

இங்கே இராமாயணத்தில் ஒரு சோகம். எப்போதுமே ஒரு நல்லகுடும்பத்தில் - உடன் பிறந்தவள் வீணாகப் போய் கணவனை இழந்துவந்து-வீட்டில் இருக்கக்கூடாது. இராவணன் தன் மைத்துனனையே கொன்றதால் விதவையான சூர்ப்பணகை வீட்டோடு இருக்கிறாள். அவளிடம் இராமன் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகூறுகிறாள்.

எப்போதும் பெண் காமத்தினால் தான் படும்துயரை வெளியில் சொல்லமாட்டாள். நான் உன்னிடம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நான் காமவல்லியாம் கன்னி. உன்னைக் கண்டபின் காமன் அம்பு என்னைத் துன்புறுத்துகிறது. உன்னை மணந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றாள்.

இராமன் இதற்கு என்ன சொன்னான் தெரியுமா? யாரிடமும் இப்படி விளையாட்டாகப் பேசாத இராமன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?

“நீ பிரம்மன் குலத்திலே பிறந்த பெண். நான் கூடித்திரிய குலத்தில் பிறந்தவன். பொருத்தமில்லையே” என்றான்

அவள் பதில் சொன்னாள் “ரொம்ப காலத்துக்கு முன்பே எங்கள் குலத்துக்கும் உங்கள் குலத்துக்கும் இடையிலே தொடர்பு உண்டாகிவிட்டது; அதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு என்றாள். நீ ராட்சத கணம். நான் மனித கணம் கணப் பொருத்தம் இல்லையே? என்றாள்.

உன் பொருட்டாகத்தானே அரக்கர் உடம்பை மாற்றி மனித உடம்போடு வந்திருக்கிறேன் என்றாள் சூர்ப்பணகை.

‘உன் அண்ணன்மார் இருவரையும் நினைத்தால் பயமாக இருக்கிறது. ஒருவன் இராவணன், மற்றொருவன் குபேரன்’ என்றான் இராமன்

சூர்ப்பணகை சொன்னாள், “நானும் நீயும் காந்தர்வ மணம் செய்து கொள்வோம். நான் பிறகு அவர்களிடம் சொல்லி உன்மீது கோபம் கொள்ளாமல் இருக்கச் செய்கிறேன்”.

இப்படியெல்லாம் அந்நியப் பெண் ஒருத்தியிடம் இராமன் ஏன் வேடிக்கையாகப் பேசினான்?

இப்படி இவளிடம் வேடிக்கையாகப் பேசினால்தான் இவளிடத்தில் காம உணர்வைத் தூண்ட முடியும். இந்தக் காம உணர்வைத் தூண்டி மறுத்தால் தான் அவளுக்குக் கோபம் உண்டாகும்; கோபம் உண்டானால்தான், இவர்களைப் பழிவாங்க வழிதேடி இராவணனிடம் காம உணர்வை உண்டாக்க முடியும். இராவணனுக்குக் காம உணர்வு உண்டானால்தான் சீதையைக் கவர்ந்து செல்வான்; கவர்ந்து சென்றால்தான் அந்த இராவணனை அழிக்க முடியும். இராவணனை அழித்தால் தான் இராமாவதாரத் தத்துவம் நிறைவேறும்.

இப்படி அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத்தான் இராமன் கூனி முதுகில் மண் உண்டை எய்து, அதனால் காட்டுக்கு வந்தான்!

இரண்டாவதாக, சூர்ப்பணகையிடம் காம உணர்வை உண்டாக்கி, காட்டில் இராவணனைச் சீதையைக் கவர்ந்து செல்ல வைத்தான் தன் அவதாரத் தத்துவத்தைக் கருதி இராமன்; இரண்டு தவறு செய்தான்.

சீதையும் தன் பங்குக்கு அவதாரத்தத்துவத்தை நிறைவேற்ற ஒரு தவறுசெய்தாள். இராமன் பின்னோடே பதினான்கு வருடம் காட்டுக்கு வருவேன் என்று சொன்னது தப்பில்லை; காட்டில் மானைப் பிடித்துத் தரச் சொல்லிக் கேட்டதும் தப்பில்லை. இராமன் மானின் பின்போய் மானை அடித்தபின், மாரீசன் ஒலி கேட்டு, வருந்தி தன் மைத்துனனை 'ஏன் இன்னும் நிற்கிறாய்! என்று தவறான சொல்லால் ஏசினாளே, அது தான் தப்பு.

பின்னால் அசோக வனத்திலே சீதையே சொல்வாள், 'என்னை நாயகன் இளவலை எண்ணலாவினையேன் சொன்ன வார்த்தை கேட்டு அறிவிலள் எனத்துறந்தானோ?' என்று வருந்துவாள். கணவன் தவறு செய்தால் மனைவி உடன் சுட்டிக் காட்டலாம். எப்போதும் இல்லறத்தில் பெண் தவறு செய்தால் கணவன் சுட்டிக் காட்டக் கூடாது. அவள் தானாகவே நினைத்து மனம் வருந்தித் திருந்த வேண்டும்.

இலக்குவனைச் சீதை வைத தவற்றினை இறுதிவரை இலக்குவன் இராமனிடம் சொல்லவே இல்லை. சீதை இலக்குவனை வைத்து இராமனுக்குத் தெரிந்ததாகப் பாடலே இல்லை. ஆனால் சீதை தானே அசோக வனத்தில் இதனை எண்ணி வருந்துகிறாள்.

‘வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கின்
 மஞ்சனை வைது வழிக் கொள்வாய் எனா
 நஞ்சனை யான் அகம் புகுந்த நங்கையான்
 உஞ்சனென் இருந்தாலும் இவ்வுலகம் கொள்ளுமோ?

இராமாவதாரத் தத்துவத்தை உணர்ந்த இராமன் கூனி
 மேல் மண்ணுண்டை அடித்தது, சூர்ப்பணகையிடம்
 விளையாட்டுப் பேச்சுப்பேசியது ஆகிய இருதவறு
 செய்தான். அதனால் இராவணவதம் நிகழ்ந்தது. சீதை
 அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்ற இலக்குவனை வைது ஒரு
 தவறு செய்தாள். அதனால் சீதையை இராவணன்
 கவர்ந்தான். இராமாவதார நோக்கம் நிறைவேறியது.
 இதுதான் அவதார தத்துவம் புலப்படும் இடம்.

10. தயரதன்

சூரிய குலத்தரசன். அரசர்க்கு அரசன். மாண்புமிக்க இராமகாதைத் தலைவனான இராமனின் தந்தை, செம்மாண் தனிக்கோல் உலகு ஏழினும் செல்ல நின்றவன். தயரதச் சக்கரவர்த்தி கம்பனால் 'நல்லறமுர்த்தி' என்றே போற்றப் பெறுகின்றான். பத்துத் திக்கிலும் தேரைச் செலுத்திப் பகைவென்று திசையாண்ட பெரியோன் ஆதலால் தசரதன் எனப் பெற்றான். ஆணைச் சிறப்பாலும், செல்வச் சிறப்பாலும் தேவேந்திரன் எனவே விளங்கியவன். தேவேந்திரனின் பகைவனான சம்பராசுரனை வென்று தேவலோக ஆட்சியைத் திரும்பவும் இந்திரனுக்கு வழங்கிய ஆற்றலுடையவன்.

“குன்றளிக்கும் குலமணித் தோள் சம்பரனைக்
குலத்தோடும் தொலைத்து நீகொண்டு
அன்றளித்த அரசன்றோ புரந்தரன் இன்று
ஆள்கின்றது அரசு? என்றான்.”

தயரதனின் பெருமையை நேரிலேயே புகழ்கிறான். மிடல்வேந்தன், மடங்கல், ஆளி என்றெல்லாம் அவனது உடலாற்றல் புகழ்ப்பெறும்போதே, அவனது உள்ளச்சிறப்பு வாய்மையைச் சிறிதும் வழுவாது பேணிய சத்திய வாழ்க்கை பெரிதும் புகழ்ப்பெறுகிறது. தயரதன் வாய்பொய் பேசியதும் இல்லை; அவன் செவி பொய்யுரையைக் கேட்டதும் இல்லை என்ற கம்பனின் வரி தயரதன் சிறப்பை உள்ளவாறு விளக்குகிறது ஒன்று கூறுகிறேன். நீங்கள் வேண்டுமானால் முயன்று பொய் பேசாமல் இருந்துவிடலாம். ஆனால் பிறர் பேசும் பொய்யுரையைக் கேட்காமல் இருக்க முடியுமா? இதையே வேறுவிதமாகச் சொல்கிறேன். நான் லஞ்சம் வாங்கியதில்லை என்பான்; நான் பல வருஷங்களாக யூனிவர்ஸிடி பேப்பருக்கு மார்க் போடுகிறேன்; எங்க

காலேஜ் அட்மிஷனில் நெடுநாளாக இருக்கிறேன்; இருந்தும் நான் லஞ்சம் வாங்கியதில்லை! ஆனால் நான் யாருக்கும் இதுவரை லஞ்சம் கொடுத்ததில்லை என்று சொல்ல மாட்டேன். என்னை இப்படிப் பார்க்காதீங்க! நீங்க மாத்திரம் என்ன? லஞ்சம் வாங்காமல் இருந்திருக்கலாம்! கொடுக்காமல் இருந்திருப்பீர்களா? இந்தக் காலத்தில் முடியாதல்லவா? அதுபோலக்கூட தயரதன் இருந்ததில்லையாம்! அவன் வாய்மையைத் தவிர பேசிய தில்லையாம்; அதனால் தான் அவன் செவியிலும் பொய்ச்சொல் விழுவில்லையாம்!

பொய்ச் சொல் கேளா வாய் மொழி 'மன்னவன்' என்று கம்பன் அவனைப் பாராட்டுவதோடு, அவன் நாட்டையும் 'உண்மையில்லை பொய் உரை இல்லாமையால்' என்கிறான்.

மனிதன் செய்ய வேண்டியது அறம்; ஈட்ட வேண்டியது பொருள்; அனுபவிக்க வேண்டியது ஐம்புல இன்பம்; அடைய வேண்டியது வீடு. அறவழியில் பொருளீட்டி, அறவழியில் இன்பம் அனுபவித்தால் அந்த அறமே அவனுக்கு வீடுபேறு அளிக்கும். இந்த புருஷார்த்தங்கள் நான்கினையும் அடையும் தகுதி தயரதனுக்கு உண்டு என்கிறான் கம்பன்.

மிகவும் பழைய காலப்பாட்டு - சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூற்றில் உண்டு. மிகவும் பழங்காலத்தில் யாகம் பல செய்து பேரரசனாகத் திகழ்ந்த பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் இருந்தான்; எனக்கும் அவனுக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. அவன் பெயர் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. என்னைப் பார்த்தாலேயே அந்த சம்பந்தம் புரியுமே? (குடுமியை அவிழ்த்து முடிகிறார்) அவனை ஒரு புலவர் சென்று அரசசபையில் பார்த்தார். அமைச்சர்கள்

அமர்ந்திருக்க அவையில் வீற்றிருந்த அரசனைப் பார்த்து இந்தப் புலவர், 'உன் வெண்கொற்றக்குடை தாழட்டும்' என்கிறார்.

சபையில் உள்ளவர் இதைக்கேட்டுத் திகைத்து விட்டார்கள். மீண்டும் புலவர் கூறுகிறார் 'உன் தலை கவிழ்ந்து குனியட்டும்!' என்றார். அரசனே திகைத்துபோய்ப் புலவனை வியப்புடன் பார்க்கிறான்! 'என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்? உன் நெஞ்சில் தவழும் பூமாலை வாடிப்போகட்டும்' என்கிறார் புலவர் சபையில் அமர்ந்திருந்த அமைச்சர்களுக்கு ஆத்திரம் மேலோங்க எழுந்து புலவரை நோக்கி நகர்கிறார்கள் - அரசன் அமைச்சர்களை அமைதிப்படுத்துகிறான்; புலவர் மீண்டும் பேசத் தொடங்குகிறார் "அரசே! உன் கோபம் செல்லாமல் போகட்டும்!"

இதைக் கேட்டவுடன் அடங்காத கோபத்துடன் சேனாதிபதி தன் உடைவாளில் கைவைக்கிறான் அவனையும் அமைதிப்படுத்துகிறான் அரசன். புலவரே! நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்? எங்கு பேசுகிறீர்கள் என்று புரிந்து தான் பேசுகிறீர்களா? என்றான் அரசன்.

ஆமாம் மன்னவா! பொருள் புரிந்துதான் நான் பேசுகிறேன். பொருள் புரியாதவர்கள் தாம் இப்படிப் பொருக்கென்று சினம் கொள்ளுவார்கள்!" என்றார் புலவர்.

அப்படியானால்? இது அரசனின் கேள்வி. 'அப்படியானால், இங்குள்ளவர்கள் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் என்கிறேன் என்கிறார் புலவர்.

நீங்கள் சொல்வதன் பொருள்தான் என்ன? என்கிறான் அரசன்.

அரசே உங்கள் கொற்றக்குடை தாழ்க, என்றேன் எப்போது தெரியுமா? அந்தணர் புகழும் மூன்று கண்களை உடைய சிவபெருமான் நகர்வலம் செய்யும்போது உன் குடை பணிந்து தாழ்க! என்றேன். அது தவறா?

உங்கள் தலைகுனிந்து கவிழட்டும் என்றேன், எப்போது தெரியுமா? உன்னை நீடுழி வாழ்க என்று ஆசி வழங்கம் பொருட்:டு முனிவர்கள் கையை உயர்த்தும்போது - உன் தலை குனிந்து பணிந்து வணங்கட்டும்! என்றேன். இதுதவறா?

உன் கோபம் செல்லாமற் போகட்டும், என்றேன். எப்போது? உன்மீது ஊடல் கொண்டு சினுங்கும் உன் மனைவியின் ஒளி பொருந்திய முகத்தின் எதிரே உன் சினம் செல்லுபடியாகாமல் போகட்டும் என்றேன். இது தவறா? என்கிறார் புலவர். அமைச்சர்களும், அவையினரும் மகிழ்கிறார்கள்! “இது மட்டுமா உங்கள் பாடலின் பொருள்”? என்கிறான் அரசன்! “உன் பேரறிவைப் பாராட்டுகிறேன். இதற்கும்மேல் உள்ள பொருளை நுட்பமாக உணரும் திறனுடைய நீ வாழ்க! சொல்கிறேன் கேள்! இறைவனை வணங்க உன்குடை தாழ்க என்றேன். அதனால் நீ வீடுபேற்றுக்கு உரியனாகிறாய்! முனிவர்கள் வாழ்த்தினைப் பெற்று நீ பணிந்து தலை தாழும்போது நீ அறவோன் என்பதை உலகம் உணரும், பகையரசை வெற்றிகொண்டு நாட்டைக் கைப்பற்றுவதால் உன் நாட்டுப் பொருள்வளம் பெருகும் என்பதைக் காட்ட, உன் மாலை வாடும்போது நாடு வளம் பெறும், என்றேன். மனைவி முன் நீ சினத்தை மறந்து பணியும்போது இனிய இல்லற வாழ்வில் இன்பத் துறையில் நீ வல்லவன் என்பதை உணர்த்துகிறாய்! ஆகவே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருள்களுக்கும் நீ உரியவனாய், உயர்வாய், நீ வாழ்க! என்கிறார் அப்புலவர். சபையினர் கரங்கொட்டி மகிழ்கிறார்கள்.

இதேபோல தயரதனைக் கம்பன் ஒரு பாட்டில் சிறப்பாக வாழ்த்திவிடுகிறார்.

தயரதன் தன்னை நாடிப் பொருள் கேட்டு வருவோரின் கடல்போன்ற கூட்டத்தை கரத்தால் வாரிவழங்கியே கடந்து விடுகிறான். அடுத்து, எண்ணற்ற நல்ல நூல்களைப் புலவர்களுடன் அமர்ந்து ஆராய்ந்து அறிவு என்கிற கடலைக் கடக்கிறான்; அடுத்து, அழகிய இல்வாழ்வில் மனைவியருடன் இன்பத் துறையில் நீந்தியே காமக்கடலைக் கடந்துவிட்டவன் தயரதன்; அடுத்து பகைவர்களைச் சினத்துடன் மோதிப் போரிட்டு அழித்து அவர்களது கடல்போன்ற படைகளைவென்றே கடந்து விடுகிறான்.

ஆகவே நான்கு கடல்களைக் கடந்து வந்தவன் என்று கம்பர் தயரதனைப் புகழ்கிறார்.

ஈந்தே கடந்தான் இரப்போர்கடல்; எண்ணில் நன்னூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்; வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை; கருத்து முற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் திருவின் தொடர் போக பௌவம்.

இந்தப்பாட்டில், பழைய புலவர் பாடிய பாடலின் கருத்தே நுட்பமாக அமைந்துள்ளது.

இரப்போர் கடலைக் கொடுத்தே கடக்கிறான் என்பதால் அறப்பேறும்,

நூல்களை ஆராய்ந்து அறிவுக்கடலைக் கடந்தான் என்பதால் வீடுபேறும்,

படைக்கடலை வாளால் கடந்தான் என்பதால் பொருட்பேறும்.

பெண்ணின்பத்தை அனுபவித்துக் கடந்தான்
என்பதால் இன்பப்பேறும்,

என்று, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற
உறுதிப்பொருள் நான்கினையும் பெற்றவன் தயரதன்
என்பதைக் கம்பர் உணர்த்துகிறார்.

எல்லாத்துறையிலும் வல்லவனான தயரதன்
ஆட்சியில் நாடு எப்படி இருந்தது என்ற கற்பனைக்
காட்சியைக் கம்பன் கூறும்விதம் கண்டு உலகமே
வியக்கிறது. ஒருநாடு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று
கம்பன் கண்ட கனவு இன்னும் பலிக்கவில்லையே!; என்று
ஆன்றோரை ஏங்க வைக்கிறது. சொல்லுக்குச்சொல் ஆழமான
பொருள் பொதிந்த கம்பன் பாடல் தயரதனின்
பண்புநலங்களைச் சிற்ப வேலைப்பாடுடன் செதுக்கி
வைக்கின்றன?

குடிமக்களிடம் அன்புசெலுத்துவதில் அவன் பெற்ற
தாய் போன்றவன்; அதாவது குறைகண்டாலும் அதனைப்
பொறுத்து ஏற்கும் பண்புடையவனாம். மக்களுக்கு நன்மை
செய்ய அவன் தீட்டும் திட்டங்கள் நிறைவேறும்போது
மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப நன்மைகள்
உண்டாகின்றன. தவத்துக்கு ஏற்றவரம் போல அவை
வழங்கப்படுகின்றனவாம். மக்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்குரிய
நலத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி அவர்கள் வாழ்வின்
இறுதிவரை மகிழ்ச்சியுடனும் நிம்மதியுடனும் இருக்க வழி
செய்கிறான். குழந்தை தன் பெற்றோரை இறுதிவரை காத்து,
அவர்கள் இறந்த பிறகும் நல்ல கதிக்கு அவர்களைச்
செலுத்துவதற்காகச் செய்யும் வழிபாட்டுக் கடனையும்
செய்வதுபோல் மக்களின் நிம்மதியான வாழ்வுக்கு உரிய
கடமைகளைத் தயரதன் செய்கிறானாம், தீயவருக்கு
அவர்களைத் தண்டிக்கும் நோயாகவும், நல்லவருக்கு

அத்தீயவரின் செயலால் விளைந்த துன்பத்தைத் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் தயரதன் உள்ளானாம்! நல்லபேச்சைக் கேட்பவர்கள் நுட்பமாகக் கேட்டால்தான் பேச்சாளனுக்கு உற்சாகம் வரும்; ஒரு கதை சொல்கிறேன்.

ஓர் அரசனிடத்தில் ஒருவித்தைக்காரன் பல்வேறு வித்தைகளைச் செய்தான். மக்கள் பாராட்டினார்கள். பறவைகள் போல் கத்தினான்; மயில்போல் ஆடினான்; புலிபோல் உறுமினான்; சிங்கம் போல் கர்ஜித்தான்; நாய்போல்; கிளிபோல்; எருமைபோல், கொக்குபோல் எல்லா வகையான குரல்களிலும் அவன் பேசிக்காட்டினான். அரசன்; மிகமகிழ்ந்து தட்டுநிறைய பொன்னும், ஆடைகளும் தந்தான். கூட்டத்தில் ஒருவன் ஒருகிழிந்த ஆடையைத் தன்மேலிருந்து எடுத்து, இந்த வித்தைக்காரனிடம் தந்தான். அரசன் தந்த பொன்னையும், ஆடைகளையும் வித்தைக்காரன் அலட்சியமாகத் தன் சாக்குப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டான்; ஆனால் கூட்டத்திலிருந்த யாரோ ஒருவன் தந்த கிழிந்த கம்பளியை மட்டும் எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான்; தன்மேலே வைத்துக் கொண்டான்; கொடுத்தவனைப் பார்த்துப் பணிவுடன் கும்பிட்டான்.

இதையெல்லாம்பார்த்த அரசன் திகைத்துப் போனான்! ஏனய்யா? நான் கொடுத்த பொன்னையும் பொருளையும் விட எவனோ கொடுத்த கிழிந்த கம்பளி உனக்குப் பெரிதாகப் போய்விட்டதோ? என்ற கேட்டான்.

வித்தைக்காரன் சொன்னான், “அரசே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும்! நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த பொருள் உங்கள் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற - பெருமையைப் பறைசாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கொடுத்தது. ஆனால் இந்தக் கிழிந்த கம்பளியைக் கொடுத்தவரோ, என் வித்தையை

நுட்பமாகப் புரிந்துகொண்டு பாராட்டிக்
கொடுத்திருக்கிறார்.

நான் மாடுபோல் கத்தியபோது அனைவரும் என் குரலை மட்டும் பாராட்டினார்கள். ஆனால் இவர் என்னைச் சோதிப்பதற்காக - ஒரு சிறு கல்லை எடுத்து என் உடம்பில் படும் படியாக எறிந்தார். நான் அந்தக்கல் என்மேல் பட்டவுடன் இவர் என்னைச் சோதிக்கிறார் என்று புரிந்துகொண்டேன். உடனே அந்தக் கல்பட்ட இடத்தை மட்டும், ஒரு மாடு உடம்பைச் சுளித்துக் கொள்வது போல் சுளித்துக் காட்டினேன். இவர் ஆஹா! என்று பாராட்டினார். உடனே இவர் மாடு மேய்ப்பவர் என்று புரிந்துகொண்டேன். இவரோ தான் குளிர்க்காக வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு கிழிந்த கம்பளியையும் என் திறமையைப் புரிந்து கொண்டு பாராட்டும் வகையில் பரிசாக அளித்தபோது தான் அவரது நுட்பமான ரசனையையும் சிறப்பான கொடையுள்ளத்தையும் புரிந்துகொண்டேன், இப்போது சொல்லுங்கள், நீங்கள் என் கலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கௌரவத்துக்காகக் கொடுத்த பொன் பெரிதா? என் கலையை நுட்பமாக புரிந்து கொண்ட அவர் கொடுத்த கம்பளி பெரிதா? என்று வித்தைக்காரன் கேட்டான். அதுபோல நான் பேசும் பேச்சின் நுட்பத்தை உணர்ந்து பாராட்டும் அறிவுபெற்றவர்கள் நீங்கள்! என் பேச்சுக்குப் பொருள்தர வேண்டும் என்றால் எனக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும் போதாது! ஆனால் என் பேச்சில் நயத்தை உணர்ந்து கைதட்டிப்பாராட்டும் உங்கள் நுட்பமான கேள்வி அறிவே பெரிது! இந்த அறிவு போன்றவனாம் தயரதன்!

தாய்ஒக்கும் அன்பில் தவம் ஒக்கும் நலம் பயப்பின்;
சேய்ஒக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி உய்க்கு நீரால்
நோய்ஒக்கும் என்னின் மருந்தொக்கும் நுணங்கு கேள்வி
ஆயப் புருங்கால் அறிவொக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்

இது கம்பன் பாடல்,

ஒரு சிறுதுண்டு நிலம் மட்டும் உடைய ஓர் உழவன் அதனை எப்படிப் பார்த்துப் பார்த்துப் பயிரிட்டு அதனைப் போற்றுவானோ, அதுபோல கோசல நாட்டை தயரதன் போற்றிக் காப்பாற்றுகிறான்.

“வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஓம்பும் ஓர்
செய்யெனக் காத்து இனிது ஆட்சி செய்கிறான்.”

அவனுக்கும் நாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கம்பர் காட்டும் திறம் அவனது சிந்தனையின் தெளிவையும், வீச்சினையும் நமக்குக் காட்டுகிறது.

மன்னனை உயிர் என்றும், மக்களை உடல் என்றும் சங்கப்பாடல் சொல்லும்.

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”

“யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேன் மிகுதானை வேந்தர்க்கு கடனே”

ஆனால் இதை அப்படியே கம்பர் தலைகீழாக மாற்றுகிறார்.

தயரதன் வைரம் பதிக்கப்பெற்ற அணிகலன்களை உடையவன்! சிங்கம் போன்ற வலிமையுடையவன். தன் நாட்டு உயிர்களை எல்லாம் சமமாக ஒரே நீதிமுறைப்படி ஏற்றத் தாழ்வின்றிக் காப்பாற்றுகிறான். உடல் உயிரைக் காப்பதுபோல், மக்களைத் தன் உயிராகக் கருதித் தான் உயிர் இருக்கும் உடம்புபோலப் பலபாடுபட்டு, முயன்று, நலம் செய்து காப்பாற்றுகிறான். ஆதலால் நாட்டு மக்களை உயிராகவும். தன்னை உடலாகவும் கருதி, மன்னனுக்கு

மக்கள் அடிமை என்ற நிலையை மாற்றி மக்களுக்கு ஏற்றவனே மன்னன் என்ற புதிய கொள்கையை வகுக்கிறான் தயரதன்.

வயிரவான் பூணணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாம் தன்உயிர் ஒக்க ஓம்பலால்
செயிரிலா உலகினில் சென்று நின்றுவாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்.

என்கிறார் கம்பர். இதில் இன்னொரு நயம் இருக்கிறது.

முடியாட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த கம்பனின் குடியாட்சிக் கருத்தை விளக்குவது இப்பாடல். அரசு, மக்கள் இரண்டினது அடிப்படைத் தத்துவம் அன்றும், இன்றும், என்றும் ஒரே மாதிரிதான் என்பதைக் கம்பன் சிறப்பாக இங்குக் காட்டுகிறான்.

மக்களை அரசன் ஆள்வான்; அவன் ஒருநாள்; மாள்வான்; மற்றோர்; அரசன் வருவான்; அவன் ஆள்வான், பிறகு மாள்வான்! ஆனால் குடிமக்கள் என்ற தத்துவம்; என்றும் உள்ளது, அது தொடர்ந்து வருவது. ஆட்சி மாறும், ஆள்பவன் மாறுவான்; ஆளப்படும் குடிமக்கள் மாறாமல் தொடர்ந்து இருப்பர்' இது என்றும் நிலைத்த-மாறாத தத்துவம் இது போலவே இம்மனித வாழ்க்கையில் உயிர் நிலையானது; அழியாதது; தொடர்ந்து இருந்து வருவது; பிறப்புதோறும் உடல் மாறும், உடல் வாழ்வு மாறும், மறையும்; ஆனால் உயிர் மாறாது, தொடர்ந்து நிற்கும்; இது நம் சமயத் தத்துவம்.

ஓர் ஆட்சிவரும்; சிலகாலம் அதாவது ஐந்தாண்டு, அல்லது இடைத்தேர்தல் வரை இருக்கும்! அதுபோகும்,

மற்றொன்று வரும் ஆனால் அன்று முதல் இன்றுவரை மாறாத தத்துவம் குடிமக்கள் வாழ்வில் பிறப்பு வரும். இறப்புவரை உடம்பு இருக்கும். அது மரணத்தில் போகும்; உயிர் மற்றோர் உடம்பைப் பெறும். அந்த உடம்பும் மறையும் ஆனால் உயிர் என்றும் அழியாதிருக்கும்.

இந்த இரண்டையும் மக்களாட்சித் தத்துவமாக இணைத்து உணர்த்துவதற்காகத்தான் “உயிரெல்லாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்” என்றார் கம்பர். கோசல மக்கள் உயிர்! உடம்பு தசரதன். உடம்பு போனால் மற்றோர் உடம்பாக இராமன் ஆட்சிக்கு வருவான் என்பதை இன்றைய மக்களாட்சித் தத்துவத்தையும் இணைத்துப் பேசிய கம்பனை விடச் சிறந்த வேறு சிந்தனையாளன் உண்டா?

இப்படி நாட்டு மக்கள் - நாட்டில் வாழும் உயிர்கள் மேலெல்லாம் பாசத்தைச் சமமாகப் பொழிந்து ஆண்ட தசரதனின் மனப்போக்கில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு மாற்றம்தான், அவனது பாத்திரப் படைப்பைத் தீர்மானிக்கும் சிறந்த திருப்பமாகிறது.

வறுமையும் அறியாமையும் அற்ற ஒரு சமுதாயத்தை நிறுவியவன்தான் தசரதன்; எல்லார்க்கும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் கிட்ட, இல்லாரும் உடையாரும் இல்லாத புதியதோர் உலகத்தைப் படைத்து ஆண்டவன் அவன். அவனுக்குக் குழந்தை இல்லை என்பது ஒரு கவலையாகி விட்டது! குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி, இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும், நெய்யுடை அடிசிலை மெய்பட விதிர்த்தும் மயக்குறுத்தும் மக்களை அவன் வேண்டவில்லை! தான் கொஞ்சிப் பாராட்டிக் குலாவிச் சீராட்ட ஒரு குழந்தை வேண்டும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை.

தன்னைப் 'புத்' என்ற நரகத்தினுள் புகாமல் ஸ்ரார்த்த கருமங்கள் செய்து காக்கும் புத்திரனைப் பெற அவன் கருதவில்லை!

ஆட்சி ஏற்ற காலத்துக்கு முன்பிருந்தே தன்மேல் அன்பைப் பொழிந்து, துன்பத்தில் வாடி, இன்பத்தில் மகிழ்ந்து, போருக்குப் புறப்பட்டு, வெற்றிக்குக் கூத்தாடி, விருந்தில் உடனுண்டு உயிர் போல் வாழ்ந்த கோசல மக்களைத் தனக்குப்பின், தன்னைப்போல் காப்பாற்ற தன்னைப் போன்ற ஓர் அரசன் வேண்டும் என்பதுதான் அவனது பெருங்கவலை.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் மாண்டுற
உறுபகை ஒடுக்கிஇவ் வுலகை ஓம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை! என்பின் வையகம்
மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டரோ?

என்று வசிட்டனிடம் தன் கவலையைக் கூறுகிறான்!

பாசமுள்ள மகனைவிட தேசத்தைப் பெரிதென
நினைத்தவன் அவன்!

தன் ஆசிரியர், அமைச்சர், மற்ற சான்றோரின் குறைகேட்டு முறை செய்த இயல்பினை உடையவன் தசரதன். குலகுருவாகிய வசிட்டரை, தெய்வமாகவே போற்றி அவர் உரை ஏற்றி நடக்கிறான் தயரதன். அவர் கூறும் வழியில் கலைக்கோட்டு முனிவரை வரவழைத்து, வழிபட்டு, வேள்வி இயற்றி மகப்பேறு பெறுகிறான். வருந்திப் பெற்ற மகனை, விசுவாமித்திரன் வேண்டியபோது, தரமறுத்த தயரதன் குருவின் வாசகம் கொண்டு நம்பியைத் தம்பியோடு வேள்விகாக்க அனுப்புகிறான். வசிட்டர், அமைச்சர்கள், சிற்றரசர்கள் ஆகியோருடன் கலந்தே எந்த முடிவையும் எடுத்து அதன்படி ஆண்டான்.

இராமன் தோன்றிய பின்னர்-தயரதனின் மனப்போக்கில் ஒரு மாறுதல் தோன்றுகிறது. தன் பொலிவாலும், தன் பரம்பொருள் தன்மை விளங்கும் குணத்தாலும், கண்டார் மனம் கவரும் செயல்களாலும் யாவரையும் ஈர்க்கும் தன்மையுடைய இராமன் தயரதன் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டது இயல்பே! தன்னைத் 'தந்தை' என்று ஊர் போற்றத் தோன்றிய தலைமகனல்லவா இராமன்? ஒரு பகல் பழகினவரும் உயிரை ஈவர் என்று சீதையால் செப்பப் பெற்ற சிறப்புடைய இராமனைப் பிறந்த பொழுதிலிருந்தே மார்பிலும், தோளிலும் தாங்கி வளர்த்த தயரதன் அவன்மேல் எல்லையற்ற பாசம்காட்டியதில் வியப்பே இல்லை! ஓராயிரம் ஆண்டு ஓய்ந்து கிடந்த அவன்முன் வாராதுபோல் வந்த மாமணியான மகனை இழந்துவிடுவோமோ என்ற பதற்றத்துடன் போற்றி வளர்க்கிறான் தயரதன்! அவன் பாசங்காட்டியதில் பழுதே இல்லை! இராமனையன்றி தயரதனுக்கு உயிரோ, உடம்போ வேறில்லை எனும்படி ஈடுபாடு கொண்டுவிட்டான் தயரதன்.

காவியும் ஒளிர்தரும் கமலமும் எனவே
 ஓவிய எழிலுடை ஒருவனை அலதோர்
 ஆவியும் உடலமும் இலதென அருளின்
 மேவினன் உலகுடை வேந்தர்தம் வேந்தன்!
 விராவரும் புவிக்கெல்லாம் வேதமேயன்ன
 இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?

என்று கூனியிடம் கேட்ட கைகேயி இராமனைத் தன் வயிற்றிற் பிறந்தவனாகவே கருதினாள். அவளது தூய சிந்தையையும் தீய மந்தரை திரித்த காரணத்தால், தயரதனின் வாக்குறுதியை நினைவூட்டி வரங்கேட்கிறாள் கைகேயி. பரதன் நாடாள வேண்டும் என்ற வரம்கூட தயரதனை

வருத்தவில்லை. எந்த இராமனுக்கு முடிசூட்டி, நாட்டை ஆளவைத்துக் காணக் கனவு கண்டானோ, அந்த மகனையே காட்டுக்கனுப்பக் கைகேயி கேட்ட வரம்தான் அவனைக் கலக்கிவிட்டது. கைகேயி கேட்ட அந்தவரம் தான் தயரதன் உயிருக்கு நஞ்சாயிற்று. தான் கொடுத்த வரம் தனக்கே சாபமான வேதனையில் அவன் புழுவாய்த் துடித்தான்.

தன் சொல்லையும் காக்கவேண்டும்; தன் பிள்ளையையும் பிரியாதிருக்க வேண்டும் என்ற அவலமான மனச்சஞ்சலம் வேந்தார்க்கும் வேந்தனான தயரதனை மெல்ல வீழ்த்துகிறது. வேந்தர் பலர் பணிந்த பாதங்களை உடைய தயரதன், தன் தலை கைகேயியின் பாதத்தில் மோதப் பணிந்து, வீழ்ந்து இரக்கிறான்.

பொய்ச்சொல் கேளா வாய்மொழி மன்னன் கொடுத்த வரங்களை மறுக்க விரும்பவில்லை ஒரு வரத்தை மட்டும் மறக்க வேண்டுகிறான்.

பெண்ணே, வண்மைக் கேகயன் மாதே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொள்நீ, மற்றையது ஒன்றும் மற

என்றான். மக்களை உயிராக கருதிய தயரதன் மைந்தனை உயிராகக் கருதியதன் விளைவைத் தாங்கிக்கொள்ளாமல் துயருற்றான். கல்லும் கரையக் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சியும் கலங்காத மனமுடைய கைகேயி மனமிரங்கவில்லை. ஆதலால் இராமன் பிரிவானே என்ற ஏக்கத்தில் தயரதன் மயங்கி வீழ்ந்தான்.

விதி விளையாடுகிறது மகனைப்பிரிந்த வருத்தத்தில் இறக்க வேண்டும் என்று காட்டில் முனிவன் தந்த சாபம் அப்படியே பலிக்கிறது. ராமனுடன் சீதையையும் இலக்குவனையும் காட்டில் விட்டுவந்த அமைச்சன்

சுமந்திரன், தயரதனிடம் இராமன் கான்புக்கான் என்று சொல்லும்போதே அவன் வான்புக்கான்!

‘வேயுயர் கானில்தானும் தம்பியும் மிதிலைப் பொன்னும்
போயினான் என்றான் என்னும் போழ்தத்தே ஆவிபோனான்’

என்று கம்பன் கலங்கும்போது நம் ஆவியும் ஒருமுறை நிலை கலங்குகிறது.

ஒருமகனை இழந்த தயரதன்-இன்னொரு மகனையும் அவன் என் மகனல்லன், கைகேயி மனைவியல்ல என்றுகூறி இழக்கின்ற நிலையில் நான்கு பெருவீரர்களைப் பெற்ற பேரரசன் அருகில் பிள்ளையின்றி அநாதைபோல் இறந்த குழல் நம் நெஞ்சைப்பிழிகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் எது?

இராமன் தோன்றுவதற்கு முன் பேரரசனான தயரதனைக் காண்கிறோம். இராமன் தோன்றியபின் பிள்ளையிடத்தில் எல்லையற்ற பாசமுடைய தந்தையாகிய தசரதனைக் காண்கிறோம். தேசம் பின்னடைந்து பாசம் முன்றிற்கின்ற மன நிலைமாற்றம், அவனது உயிர் இடமாறக் காரணமாகிறது.

அரசனாக இருந்த நிலைக்கும், பாசமுடைய தந்தையாக விளங்கிய நிலைக்கும் இடையில் முரண்பாடு உருவாகும் வரை தயரதன் வாழ்வில் சிக்கல் இல்லை. அரசியல் நெறியுடன் பிள்ளைப் பாசம் மோதியபோது, வாய்மைக்கும் பாசத்துக்கும் இடையில் சாபம் புகுந்து தயரதன் இதயத்தை நொறுக்குவதைப் பார்க்கிறோம்.

காட்டில் பரதனிடம் தயரதன் வலியனோ? என்று இராமன் கேட்கும் போது, “உன் பிரிவு என்ற நோயால்

தயருற்றிருந்தவன், என்னைப்பெற்ற தாயின் வரம் என்ற கூற்றுவன் இழுத்தமையால் தனக்கே உரிய வாய்மையை மெய்யாக்கித் தன் மெய்யைப் பொய்யாக்கிக் கொண்டு மேலுலகம் போனான்” என்று கூறும் விடையில் தயரதன் மன முறிவு வெளிப்படுகிறது.

“ஐய நின்

பிரிவெனும் பிணியினால் என்னைப் பெற்றஅக்

கரியவள் வரம்எனும் காலனால் தனக்கு

உரிய மெய்நிறுவிப்போய் உம்பரான்”

என்றான். வானுலகத்திற்கும் மேலேயுள்ள வைகுந்தப் பிரானாகிய இராமன், தயரதன் வானம் புகுந்தான் என்பது கேட்டு மண்ணிடை வீழ்ந்தான் என்று அங்கு கம்பர் கலங்குகிறார்.

‘வாய்மையும் மரபும் காத்து

மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல், தூயவன்’

என்று வாலியால் புகழப்பெறும் பெருமைக்கு உரியனாகி, வீழ்ந்தவன் உயர்வதைக் காண்கிறோம். தயரதன் பண்பு நலங்களில் வேறொன்று நினைத்து, நினைத்து மகிழ்தற்குரியதாகும். காட்டில் குகனையும் கிட்கிந்தையில் சுக்ரீவனையும், கடற்கரையில் வீடணனையும் ஒப்பக் கருதித்தன் தம்பியாக இராமன் ஏற்ற பண்புநலம், தன் தந்தை-தயரதன்பால் பெற்றவையாகும்.

சம்பராசுரனுடன் போரிட்டபோது- துணைபுரிந்த பறவை சடாயுவைத் தன் உயிர் என உரைத்துத் தம்பியாக ஏற்றுக்கொண்ட பண்புநலமே இராமனிடம் அமைந்தது என்பது நியாயமே!

எத்துணையும் பேதமுறாது, எவ்வுயிரும் தம் உயிர்போல் எண்ணி உள்ளே, ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்ற, உலக சகோதரத்துவப் பண்பிற்கு அடிக்கல் நாட்டியவன் தயரதனே என்பதை அவனது வாழ்வு நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

சிறந்த அரசனாய், உயர்ந்த தந்தையாய், வாய்மைகாத்த உயர் பண்பினனாய் விளங்கிய சிறப்பு இராமகாதை முழுவதிலும் தயரதனுக்கு இணையாக எவருக்குமே இல்லை.

வரம் கொடுத்தே வாழ்வை இழந்தவன் தயரதன். மறுபடியும் வானிலிருந்து வந்து இராமன் முன் நின்றபோது “உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்” என்று பழக்கம் மாறாமல் கேட்டுவிடுகிறான்; கள்ளமற்ற அவனது வெள்ளையுள்ளமும், வள்ளல் தன்மையும் நம்மனத்தில் நெகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணுகிறது.

இவர்

எங்கள் கம்பன் கழகத்தின் கருவறை

கற்பனைக் கடல்

பாரதி நிகர்த்த பார்ப்பனர்

ஓசையாய் வந்து எம்மை உய்வித்த தெய்வம்

பேசியபடி வாழ்ந்த பெருமகன்

தன்வாழ்வால் இராமகாதைக்கு உரை செய்த

சான்றோன்

அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகத்தின்

அத்திபாரம்

கம்பராமாயணக் கபாடத் திறவு

இவர்க்கு இராமனும் கம்பனும் தெய்வங்கள்

நம் கழகத்தார்க்கு இவரே தெய்வம்

அத்தெய்வத்தின் காலடிக்கு

இக் 'கம்பன் மலர்' காணிக்கை

- கம்பன் மலர்

அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்